

Lowry

Seçilmiş Kişi

Lois Lowry

Seçilmiş Kişi

Sonra döndü ve onu yalnız başına, yüzü kalabalığa dönük ayakta dururken bırakarak, sahneden ayrıldı. Kalabalık aynı anda hep birlikte adını mırıldanmaya başladı.

“Jonas.” İlk başta fısıldıyorlardı. Zorlukla duyuluyordu, sesleri bastırılmıştı. “Jonas. Jonas.”

Sonra daha yüksek sesle ve hızla devam etti.
“JONAS. JONAS. JONAS.”

Adının bir ağızdan söylenmesinden, Jonas, topluluğun kendisini ve yeni görevini benimsediğini, yeni bebek Caleb'e verdiği gibi kendisine de yaşam verdiğini biliyordu. Göğsü minnet ve gururla kabarmıştı.

Ama aynı zamanda korkuyla da dolmuştu. Kendisinin seçilmesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ne olacağını ya da başına neler geleceğini bilmiyordu.

ISBN 975-509-361-3

9 789755 093611

“Aralık ayı yaklaşıyordu ve Jonas korkmaya başlamıştı artık.”

Görünüşte ideal bir dünyada yaşayan bir çocuğu anlatan etkileyici roman böyle başlıyor:

Çatışmaların, yoksulluğun, işsizliğin, boşanmanın, haksızlığın ve eşitsizliğin olmadığı bir dünya bu. Aile değerlerinin üstün olduğu, ergenlik isyanlarının duyulmadığı ve görgü kurallarının bile yaşam biçimi olduğu bir zaman dilimi.

Aralık ayı, on iki yaşına gelen herkesin Yaşlılar tarafından belirlenen yaşam görevini aldıkları yıllık Tören zamanı. Jonas, arkadaşı Fiona'nın Yaşlıların Bakıcısı ünvanını alışını ve neşeli dostu Asher'in Eğlence Yöneticisi Yardımcısı olmaya hak kazanmasını izler. Ama Jonas özel bir şey için seçilmiştir. Seçilmesi sonucunda adı olmayan (yalnızca kendisine Aktarıcı denilen) bir adama yöneldiğinde, dünyasının kırılğan mükemmelliğinin altında yatan karanlık sırları fark etmeye başlar.

İnanılmaz bir deneyim yaşayan ve olanaksız bir şeyi üstlenen bir çocuğun, aldatıcı bir basitlikle anlatılmış kışkırtıcı öyküsü bu. Bu öyküde, doğal kabul ettiğimiz tüm değerler sorgulanıyor ve en derin inanışlarımız yeniden gözden geçiriliyor.

SEÇİLMİŞ Kişi

SEÇİLMİŞ Kişi

LOIS LOWRY

Çeviren
Esra Davutoğlu

arkadaş YAYINEVİ

Mithatpaşa Cad. 28 / C Ankara

Tel: (0312) 434 46 24 (4 hat) Faks: (0312) 435 60 57

E-posta: arkadas@arkadas.com.tr

www.arkadas.com.tr

Kitabın özgün adı ve yazarı: The Giver / Lois Lowry

© Copyright 1993, Lois Lowry

Houghton Mifflin Company ile yapılan anlaşma sonucu yayımlanmıştır.

© Türkçe yayım hakları **arkadaş** yayınevinindir. Yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez ya da dağıtılamaz.

ISBN: 975-509-361-3

ANKARA, 2003

Çeviri : Esra Davutoğlu
Editör : Ümit Türkoğulları
Proje Editörü : M. Selim Tosun
Sayfa Düzeni : Güntaş Kölay
Baskı : Yorum Basın Yayın

Geleceği emanet ettiğimiz
tüm çocuklar için

BİR

Aralık ayı yaklaşıyordu ve Jonas korkmaya başlamıştı artık. Hayır. Yanlış sözcük, diye düşündü Jonas. Korkmak, yaklaşan bir tehlike olasılığı karşısında, insanın üzerine çöken o derin ürkeklik duygusu anlamına geliyordu. Bir yıl önce, tanımlanamayan bir hava aracı topluluğun üzerinden iki kez geçtiğinde hissettiği duyguydu korkmak. Her iki seferinde de görmüştü aracı. Gözlerini kısıp gökyüzüne bakarak, yüksek hızı nedeniyle zar zor seçilebilen parlak jeti görmüş, bir saniye sonra da onu izleyen gürültüyü işitmişti. Kısa bir süre sonra, bu kez ters yönden olmak üzere, aynı uçak ikinci kez geçmişti.

İlk başta yalnızca büyülenmişti. Pilotların topluluk üzerinden uçmaları yasak olduğundan, daha önce hiçbir uçağı bu denli yakından görmemişti. Bazen, kargo uçakları ırmağın karşısındaki iniş alanına erzak getirdiğinde, çocuklar bisikletlerine atlayıp ırmak kenarına giderler, yükün indirilişini merakla izlerlerdi. İşi biten uçaklar kalkışa geçtiklerinde, her zaman batıya doğru topluluktan uzaklaşırdı.

Ancak bir yıl önceki uçak farklıydı. Tombul karınlı, bodur bir kargo uçağı değil, iğne burunlu tek pilotluk bir jetti. Jonas endişeyle çevresine bakınırken, başkalarının da (yalnız çocukların değil, yetişkinlerin de) yaptıkları işi bırakıp şaşkınlıkla bu ürkütücü olay için açıklama belediklerini görmüştü.

Derken, tüm yurttaşların en yakın binaya girip orada

beklemeleri emredilmişti. DERHAL demişti, hoparlörden gelen hisırtılı ses, BİSİKLETLERİNİZİ OLDUĞU YERE BIRAKIN.

Jonas da bu emre hemen uymuş ve oturdukları evin ardındaki patikanın kenarına bisikletini yan yatırmıştı. İçeriye koşmuş ve orada yalnız başına beklemişti. Anne ve babası iş yerlerindeydiler; küçük kızkardeşi Lily ise, okul sonrası saatlerini geçirdiği Çocuk Bakım Merkezi'ndeydi.

Ön pencereden baktığında hiç kimseyi görememişti: Günün o saatinde genellikle topluluk sokaklarını dolduran, öğleden sonraları oraya buraya koşuşturan Sokak Temizlikçileri, Peyzaj İşçileri ve Yemek Dağıtıcıları'ndan eser kalmamıştı ortalıkta. Orada burada terk edilmiş bisikletler görünüyordu yalnızca; içlerinden birinin havada kalan tekerleği hala yavaşça dönmekteydi.

İşte o zaman korkmuştu. Kendi topluluğunun sessiz bir bekleyişe çekildiğini bilmek, midesine kramplar girmesine neden oluyordu. Ürpermişti.

Ama hiçbir şey olmamıştı. Birkaç dakika sonra hoparlörler yeniden cızırdamış, bu kez sakin ve rahatlatıcı bir ses, Eğitim Gören Pilot'un uçuş yönergelerini yanlış anlayarak hatalı bir dönüş yaptığını söylemişti. Pilot, hatası anlaşılmadan geri dönmeye çabalamıştı çaresizlik içinde.

TOPLULUKTAN ÇIKARILACAĞINI BELİRTMEYE GEREK YOK HERHALDE demişti ses ve ardından sessizlik hakim olmuştu. Sonuncu duyuruda alaycı bir tonlama vardı, sanki Spiker bunu komik buluyormuş gibi. Ne kadar acımasız bir anlamı olduğunu bilse de, Jonas da gülümsemekten kendini alamamıştı. Katılımcı yurttaşların topluluk dışına çıkarılması, en son düşünülebilecek, korkunç bir cezaydı ve bağışlanamayacak bir kusur işlendiğinin ifadesiydi.

Öyle ki, oyunlarda bir atışı yakalayamayan ya da bir yarışta tökezleyen takım arkadaşlarıyla alay etmek için bu

deyimi ciddiyetsizce kullanan çocuklar bile azarlanırdı. Bir keresinde Jonas'ın da başına gelmişti: En yakın arkadaşı Asher, beceriksizliği yüzünden takıma maç kaybettirdiğinde, "Buraya kadar Asher! Kendini çıkarılmış bil!" diye bağırıyordu ona. Bunun üzerine takım çalıştırıcısı onu kenara çekip kısa ve sert bir konuşma yapmış, Jonas da oyun bitiminde, suçluluk ve utançla başını eğerek, Asher'dan özür dilemişti.

Şimdi ırmak kıyısında pedal çevirerek korku duygusunu düşünürken, yine o dehşet anını hatırlamıştı; uçak hızla üstünden geçerken hissettiği korkuyu. Yaklaşan Aralık ayının verdiği sıkıntı daha farklıydı. Duygusunu tanımlamak için doğru sözcüğü aradı.

Jonas dil konusunda titizdi. Çok hızlı konuşup her şeyi birbirine karıştıran, sözcüklerle deyimleri tanınmayacak hale getirip komik duruma düşen arkadaşı Asher gibi değildi.

Asher'in her zamanki gibi geç kalarak, sabah marşının tam ortasında nefes nefese sınıfa daldığı sabahı anımsayarak gülümsedi. Sınıf, topluluk marşını tamamlayıp yerine oturduğunda, kural gereğince herkesten özür dilemek üzere Asher ayakta kalmıştı.

"Öğrenim topluluğuma verdiğim rahatsızlık için özür dilerim." Asher, hala soluk soluğa, standart özür kalıplarını sıralamıştı. Öğretmen ve sınıf, açıklamanın bitmesini sabırla bekliyordu. Öğrencilerin hepsi gülümsüyordu, çünkü Asher'in açıklamalarını defalarca dinlemişlerdi.

"Doğru zamanda evden ayrıldım ama üretme çiftliğinin yanından geçerken somon dilimleme ekibine rastladım. Onları izlerken dağılmışım."

"Sınıf arkadaşlarımdan özür diliyorum," diye sözünü bitirdi Asher. Buruşuk önlüğünü düzeltti ve yerine oturdu.

"Özrünü kabul ediyoruz, Asher." Bu standart yanıtı, hep bir ağızdan söylemişti sınıftakiler. Öğrencilerin çoğu

gülmemek için dudaklarını ısıırıyordu.

“Özrünü kabul ediyorum Asher,” dedi Öğretmen ve gülümseyerek ekledi: “Ayrıca, teşekkür ediyorum, bir kez daha dilbilgisi çalışması fırsatı yarattığın için. ‘Dağılmak’ somon izlemeyi tanımlamak için çok yanlış bir niteleme.” Tahtaya döndü ve ‘dağılmak’ yazdı. Yanına ‘dalmak’ sözcüğünü ekledi.

Dudaklarında bir gülümsemeyle bu olayı hatırlarken, evine yaklaşmıştı Jonas. Kapının yanındaki bisiklet parkına doğru pedal çevirirken hala düşünüyordu: Aralık ayının yaklaşmasına ilişkin duygularını doğru tanımlayacak sözcük, “korku” değildi. Çok güçlü bir nitelemeydi bu.

Bu özel Aralık ayını uzun zamandır bekliyordu. Şimdi neredeyse gelip çatmışken, korkmuyordu ama... sabırsızlanıyordu. Evet, bu duygunun sabırsızlık olduğuna karar vermişti. Gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Ve elbette heyecanlıydı. Onbirler’in hepsi, çok yakında gerçekleşecek olayı heyecanla bekliyordu.

Ancak bu törenin önemini ve olası sonuçlarını düşündüğünde, tedirginlikle ürperdi hafiften.

Tedirginim, diye karar verdi. Doğru sözcüğü bulmuştu sonunda.

“Duygularını ilk kim açıklamak ister?” diye sordu Jonas’ın babası, akşam yemeğinin bitiminde.

Geleneğe göre, akşamları sırayla duygularını dile getirirdi herkes. Bazen Jonas ve kızkardeşi Lily, ilk sırayı almak için tartışırlardı. Anne ve babaları da elbette bu geleneğe uyarak her akşam duygularını anlatırlardı. Ama tüm anne babalar –tüm yetişkinler– gibi, dil dökerek ya da kavga ederek sıra kapmaya çalışmazlardı.

Bu gece Jonas da onlardan farklı değildi. Duyguları

fazlasıyla karıştı. Onları paylaşmak istiyordu ama anne babasının vereceği destekle bile, bu karmaşık duyguların içinden çıkabileceğinden emin değildi.

Kendisinden epeyce küçük –henüz Yediler grubunda– olan kızkardeşinin, sandalyesinde sabırsızlıkla kıpırdandığını görünce, “Sen başla Lily,” dedi.

“Bugün öğleden sonra çok sinirlendim,” dedi Lily. “Çocuk Bakımı grubum oyun alanındayken, bir başka Yediler grubu ziyaretimize geldi ve *bütün* kuralları çiğnediler. İçlerinden biri –adını bilmediğim bir oğlan– herkes sırada beklediği halde, kaydırak kuyruğunun en önüne geçip durdu. Ona çok kızdım. Böyle, yumruğumu gösterdim ona.” Sıkılı yumruğunu havaya kaldırdı ve ailenin geri kalanı onun bu cılız meydan okuma hareketine gülümsedi.

“Ziyaretçiler neden kurallara uymuyordu sence?” diye sordu Anne.

Lily düşündü ve başını salladı. “Bilemiyorum, şey gibi davrandılar, sanki...”

“Hayvan gibi mi?” diye tahmin yürüttü Jonas, gülererek.

Lily de güldü ve “Evet,” diye yanıtladı, “hayvan gibi.” Bu sözcüğün tam olarak ne anlama geldiğini çocukların hiçbiri bilmezdi ama genelde uygun davranışları göstermeyen, görgüsüz ve kaba kişileri tanımlamak için sıklıkla kullanılırdı.

“Ziyaretçiler neredendi?” diye sordu Baba.

Lily kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı. “Önderimiz karşılama konuşmasını yaparken söylemişti ama şimdi hatırlayamıyorum. Dikkatli dinlememişim herhalde. Başka bir topluluktandılar. Çok erken ayrılmaları gerekiyordu ve öğle yemeklerini otobüste yediler.”

Anne başını salladı. “Kurallarının farklı olabileceğini düşündün mü hiç? Belki tek sorunları, sizin oyun alanı

kurallarınızı bilmemektir.”

Lily omuz silkti ve onayladı, “Olabilir.”

“Siz de başka toplulukları ziyarete gitmişsinizdir, yanılıyor muyum?” diye sordu Jonas. “Benim grubum sık sık böyle ziyaretler yapardı da.”

Lily yine onayladı. “Altılar grubundayken, başka bir topluluğun Altılar’ını ziyaret etmiş ve tüm okul gününü yanlarında geçirmiştik,” dedi.

“Oradayken nasıl hissetmiştin kendini?”

Lily kaşlarını çatı. “Garip hissetmişim. Çünkü yöntemleri farklıydı. Benim grubumun henüz bilmediği şeyleri öğreniyorlardı, bu nedenle aptal gibi hissettik kendimizi.”

Baba ilgiyle dinliyordu. “Düşünüyorum da Lily...” dedi. “Bugün kurallara uymayan çocuk, kurallarını bilmediği bir yerde bulunmaktan ötürü kendini garip ve aptal hissetmiş olabilir mi acaba?”

Lily bunu kafasında tarttı ve “Olabilir,” dedi sonunda.

Jonas, “Onun için biraz üzıldüm,” dedi. “Tanışmasam bile, kendini garip ve aptal hissettiği bir ortama giren herkes için üzülürüm.”

“Şimdi nasıl hissediyorsun kendini Lily?” diye sordu Baba. “Hala kızgın mısın?”

“Galiba değilim,” diye karar verdi Lily. “Sanırım onun için biraz üzülüyorum ve yumruğumu gösterdiğim için de pişmanım.” Gülümsedi.

Jonas da kızkardeşine gülümsedi. Lily’nin duyguları her zaman dolaysız ve oldukça basit olur, genelde kolayca çözümlenirdi. Yedi’sindeyken kendisi de böyleydi herhalde.

Sıra babasına geldiğinde, çok dikkatle olmasa da, ki-barca dinledi Jonas. Durumu iyi görünmeyen bir bebek yüzünden işyerinde yaşadığı kaygıyı anlattı babası. Bebek

Bakıcısı konumundaydı. O ve diğer Bebek Bakıcıları, yeni doğanların ilk yıllarındaki tüm fiziksel ve duygusal gereksinmelerini karşılamakla yükümlüydüler. Çok önemli bir sorumluluktu; Jonas da farkındaydı ama onun ilgisini çekmiyordu bu görev.

“Cinsiyeti ne?” diye sordu Lily.

“Erkek,” dedi Baba. “Sevimli mi sevimli, minicik bir bebek. Ama gerektiği kadar hızlı büyümüyor ve derin uyumuyor. Gerekli desteği vermek için özel bakım bölümüne aldık ama komite onu topluluk dışına çıkarmayı düşünüyor.”

“Olamaz!” dedi Anne. “Bunun seni ne kadar üzeceğini tahmin edebiliyorum,” diye ekledi, anlayışla.

Jonas ve Lily de başlarını sallayarak bu duyguyu paylaştıklarını ifade ettiler. Yeni doğanların topluluk dışına çıkarılması her zaman üzücüydü, daha topluluk içindeki yaşamın tadını bile çıkaramamışlardı. Ve hiçbir yanlış yapmamışlardı.

Ceza niteliğinde olmayan uzaklaştırmalar, yalnızca iki durumda gerçekleşiyordu: Dolu dolu yaşanmış iyi bir ömrün kutlanması anlamında yaşlıların topluluktan ayrılması ve yeni doğanlardan birinin topluluk dışına bırakılması. Bu ikincisi, “Elimizden geleni yaptık mı acaba?” sorusunu akla getirirdi her zaman. Bu durum özellikle, Jonas’ın babası gibi Bebek Bakıcıları’nı rahatsız eder, bir bakıma başarısız olduklarını hissettirirdi onlara. Neyse ki çok ender gerçekleşirdi.

“Pekala,” dedi Baba. “Elimden geleni yapacağım. Sizin için sorun olmazsa, geceleri buraya getirmek için komiteden izin isteyebilirim. Gece ekibindeki Bebek Bakıcıları nasıldır bilirsiniz. Bence bu küçük bey biraz daha fazlasına gerek duyuyor.”

“Elbette getirebilirsin,” dedi Anne; Jonas ve Lily de

başlarıyla onayladılar. Baba'nın gece ekibiyle ilgili yakınmalarını daha önce de duymuşlardı. Gece bakımı, gündüz saatlerindeki daha önemli işleri üstlenmek için yeterince ilgili, becerikli ya da bilgili olmayanlara verilen daha alt düzeyde bir görevdi. Bir aile birimi oluşturmak için en temel gereksinim olan başkalarıyla bağlantı kurma becerisinden yoksun görüldükleri için, gece ekibindekilerin çoğuna eş bile verilmezdi.

Lily, saf görünmeye çalışarak, yapmacık bir tavırla bir öneride bulundu: "Belki hep bizde tutabiliriz onu." Kabul edilemeyecek bir istektir bu; Jonas biliyordu, hepsi biliyordu.

"Lily," diye anımsattı Anne gülümseyerek, "kuralları biliyorsun."

Her aile birimine iki çocuk: biri kız, biri erkek. Kural çok açık yazılmıştı.

Lily kıkırdadı. "İyi öyleyse," dedi, "belki yalnızca bir kereliğine olabilir diye düşünmüştüm."

Sonra, Adalet Bakanlığı'nda önemli bir konumu olan Anne duygularını dile getirmeye başladı. Bugün, daha önce de kurallara karşı gelmiş olan sabıkalı bir suçlu çıkarılmıştı karşısına. Anne'nin de yeterli ve adil bulduğu cezasını çektikten sonra yeniden yerine, işine, yuvasına, aile birimine dönmüştü. İkinci kez karşısına çıkarılması, düş kırıklığı ve kızgınlık gibi bezdirici duygular yaratmıştı Anne'de. Hatta, suçlunun yaşamında farklılık yaratamadığı için suçluluk bile duyuyordu.

"Onun için korkuyorum da," diye itiraf etti. "BiliyORSUnuz, üçüncü bir şansı olmayacak. Kurallara göre, üçüncü ihlalde, topluluktan ayrılması gerekir." Jonas ürperdi. Bunun örneklerini duymuştu. Kendi Onbirler grubunda bile, babası

yıllar önce topluluktan ayrılmış bir oğlan vardı. Hiç kimse bundan söz etmezdi; konuşulması, hatta düşünülmesi bile zor bir utançtı.

Lily ayağa kalktı ve annesinin yanına gidip kolunu okşadı.

Baba masadaki yerinden uzanarak Anne'nin elini tuttu. Jonas da diğer eline uzandı.

Birer birer onu rahatlattılar. Kısa bir süre sonra Anne gülümsedi, teşekkür etti ve sakinleştiğini mırıldandı.

Duyguları açıklama töreni devam ediyordu. "Jonas," dedi Baba, "bu akşam sonuncusun."

Jonas iç geçirdi. Bu akşam duygularını gizlemeyi yeğlerdi. Ama bu kurallara aykırıydı elbette.

"Tedirginim," diye itiraf etti, duygularını tanımlayacak sözcüğü sonunda bulmuş olmaktan duyduğu hoşnutlukla.

"Neden oğlum?" diye sordu babası ilgiyle.

"Aslında endişelenecek bir şey olmadığını biliyorum," diye açıkladı Jonas, "her yetişkinin bunu yaşadığını da. Sen baba ve sen anne, sizler de yaşadınız bunu. Ama Tören beni tedirgin ediyor. Aralık geldi çattı."

Lily gözlerini kocaman açarak başını kaldırdı. "Onikilerin Töreni," diye fısıldadı korkuyla. En küçükler bile –Lily'nin yaşıtları ve daha küçükler bile– gelecekte kendilerinin de bu yoldan geçeceklerini biliyorlardı.

"Bize duygularını anlattığına sevindim," dedi Baba.

"Lily," diye küçük kızına seslendi Anne, "Haydi şimdi gidip geceliğini giy. Baban ve ben burada kalıp Jonas'la konuşacağız biraz."

Lily içini çekti, ama uysallıkla sandalyesinden indi. "Özel mi?" diye sordu.

Anne başını salladı. "Evet," dedi, "bu konuyu Jonas'la yalnız görüşmemiz gerek."

İKİ

Jonas, babasının bir fincan kahve daha almasını izleyerek bekledi.

“Biliyor musun,” dedi babası sonunda, “küçükken her Aralık ayı benim için de heyecan vericiydi. Eminim sen ve Lily için de öyle olmuştur. Her Aralık birçok değişiklik getirir.”

Jonas başını salladı. Dörtler’e katılmasından bu yana geçirdiği tüm Aralık aylarını az çok hatırlayabiliyordu. Ondan öncesi belleğinde yoktu. Ama her yıl başkalarını gözlemliyordu ve Lily’nin ilk Aralık aylarını da anımsıyordu. Ailesinin Lily’yi alışını, Lily’nin adlandırıldığı ve Birler’e katıldığı günü anımsıyordu.

Birlerin Töreni her zaman gürültülü ve eğlenceli olurdu. Her Aralık ayında, bir önceki yıl içinde doğan tüm yeni çocuklar Birler grubuna katılırdı. Doğumlarından itibaren onlarla ilgilenen Bakıcılar tarafından teker teker sahneye getirilirlerdi –hiç topluluktan ayrılan olmadıysa, her yılın grubunda elli ufaklık olurdu. Kimisi, dengesiz bacakları üzerinde badi badi yürürken, kimisi de bakıcısının kucağında, battaniyelere sarılmış olarak getirilen birkaç günlük bebeklerdi.

“Adlandırma törenini severim,” dedi Jonas.

Annesi gülümseyerek onayladı. “Lily’yi aldığımız yıl, elbette kız çocuk verileceğini biliyorduk, çünkü başvurumuzu yapmış ve onay almıştık. Ama adının ne olacağını

öyle merak ediyordum ki.”

Baba, “Törenden önce listeye göz atabilirdim aslında,” diye itiraf etti. “Komite daima listeyi önceden hazırlar ve Bakım Merkezi’ndeki ofiste bekletir.”

“Doğrusu,” diye devam etti, “biraz suçluluk duyuyorum ama, bu öğleden sonra büroya girip bu yılki Adlandırma listesini aradım. Ofisteydi. Beni kaygılandıran küçük beyin adını öğrenmek için otuz altı numaraya baktım, çünkü ona adıyla seslenirsem daha hızlı gelişebileceğini düşünüyorum. Tabii ki gizlice, kimse ortada yokken baktım.”

“Bulabildin mi?” diye sordu Jonas. Tuhafına gitmişti. Çok önemli bir kural gibi görünmese de, babasının bir kuralı çiğnemiş olması korkutmuştu onu. Kurallara bağlılığı denetlemekle sorumlu olan annesine bir bakış fırlattı ve gülümsemekte olduğunu görünce rahatladı.

Babası başını salladı. “Adı -eğer topluluktan çıkarılmadan Adlandırma’ya kadar dayanabilirse elbette- Gabriel olacak. Dört saatte bir onu beslerken, egzersiz yaptırırken ya da oyun saatinde bu adı fısıldıyorum ona. Kimsenin duyamayacağı biçimde.”

“Aslında Gabe diyorum ona,” dedi ve gülümsedi.

“Gabe,” diye tekrarladı Jonas. Güzel bir ad olduğuna karar verdi.

Lily’yi aldıkları ve adını öğrendikleri yıl, Jonas henüz Beşler’den biriydi ama evdeki heyecanı, konuşmaları anımsıyordu. Nasıl görünüyordu, nasıl olacaktı, kurulu aile birimine uyabilecek miydi merak ediyorlardı. Anne babasıyla sahne merdivenlerinden çıkışlarını anımsıyordu. O yıl babası, Bebek Bakıcıları arasında değil, ailesinin yanındaydı çünkü kendi çocuğunu alma zamanı gelmişti.

Tören yerine toplanan aile birimlerine Belge okunurken, annesinin yeni bebeği -kızkardeşini- kollarına alışını

anımsadı. “Yirmi üç numaralı yeni bebek,” diye okumuştı Adlandırıcı, “Lily!”

Babasının memnuniyet dolu bakışlarını ve “En sevdiğimden biri. Onun verilmesini dilemiştim ben de,” dediğini anımsıyordu. Kalabalık alkışlamış ve Jonas gülümsemişti. Kızkardeşinin adını sevmişti. Yarı uyur yarı uyanık durumdaki Lily de minik yumruğunu sallamıştı. Sonra, bir sonraki aile birimine yer açmak için aşağı inmişlerdi.

“Ben Onbir’ken,” diye konuşmayı sürdürdü babası, “tıpkı’senin şimdiki halin gibi Jonas, Onikilerin Töreni’ni sabırsızlıkla bekliyordum. Geçmek bilmeyen iki gündü. Her zamanki gibi Birlerin Töreni’nden keyif aldığımı ama sonrakilere dikkat etmediğimi anımsıyorum; sıra kızkardeşiminkine gelene dek. O yıl Dokuz’una girmiş ve bisikletine kavuşmuştu. Teknik olarak yapmamam gerekse de, benimkini kullanmayı öğretmiştim zaten.”

Jonas gülümsedi. Pek ciddiye alınmayan ve hemen *her zaman* bozulan kurallardan biriydi. Tüm çocuklar bisikletlerini Dokuz olduklarında alırlardı; daha önce bisiklete binmelerine izin verilmezdi. Ama neredeyse her zaman, ağabeyler ve ablalar küçüklere gizlice öğretirdi. Jonas da şimdiden Lily’ye öğretmeyi düşünüyordu.

Bu kuralı değiştirip bisikletleri daha erken yaşta verme tartışması da gündemdeydi. Bir komite bu öneriyi inceliyordu. İncelenmek üzere komiteye getirilen konular hep alay konusu olurdu. Kural değişikliği gerçekleşene kadar, komite üyelerinin Yaşlılar grubuna geçecekleri söylenirdi.

Kuralların değişmesi zordu. Bazen, -bisiklet yaşıyla ilgili düzenlemeden farklı olarak- değiştirilmesi istenen kural çok önemliyse, sonunda Toplayıcı’ya gitmesi gerekirdi. Toplayıcı Yaşlılar’ın en önemlisiydi. Jonas onu hiç görmemişti; tek bildiği, böyle önemli konumda birinin yaşadığı ve tek başı-

na çalıştıyordu. Ama komite, bisiklet yaşı gibi sorunlar için Toplayıcı'yı asla rahatsız etmezdi. Yıllarca kendi aralarında tartışıp birbirlerini yerler, sonunda yurttaşlar da bu sorunun incelenmek üzere komiteye gittiğini bile unuturdu.

Babası devam etti: “Kızkardeşim Katya’nın Dokuzlar’a katılıp saç kurdelelerini çıkarışını ve bisikletini alışını izledim ve alkışladım. Sıra Onlar’a ve Onbirler’e gelince, yine dikkat etmedim pek. Ve *nihayet*, hiç bitmeyecek gibi gelen ikinci günün sonunda, benim sıram geldi. Onikilerin Töreni başladı.”

Jonas ürperdi ve o günü gözünde canlandırmaya çalıştı. Utangaç ve sessiz bir adam olan babası, muhtemelen utangaç ve sessiz bir delikanlı olarak grubunun yanında oturup sahneye çağrılmayı beklemiş olmalıydı. Onikilerin Töreni, törenlerin sonuncusuydu. Ve de en önemlisi.

“Annemle babamın ne kadar gururlu görüldüğünü anımsıyorum. Bisikletini herkesin gözü önünde sürmek için can atan kızkardeşim bile, benim sıram geldiğinde kıpırdanmayı bırakmış, çıt çıkarmadan dikkat kesilmişti.

“Ama dürüst olmak gerekirse Jonas,” dedi babası, “senin Tören’inde olan belirsizlik benimkinde yoktu. Çünkü ben Görev’imin ne olacağından oldukça emindim zaten.”

Jonas şaşırmıştı. Önceden bilmenin hiçbir yolu yoktu aslında. Topluluğun önderleri olan Yaşlılar Komitesi, bu seçimi gizlice yapardı. Komite sorumluluğunu o kadar ciddiye alıyordu ki, Görevler konusunda şaka bile yapılmazdı.

Annesi de şaşırmış görünüyordu. “Nasıl bilebilirdin ki?” diye sordu.

Babası gülümseyerek yanıtladı. “Neye yatkın olduğumu gayet iyi biliyordum. Annemle babam da aynı tahminde bulunduklarını itiraf ettiler sonradan. Yeni bebekleri her zaman her şeyden çok severdim. Benim yaş grubumdaki

arkadaşlarım bisiklet yarışları düzenler ya da inşaat takımlarıyla köprü ya da oyuncak araba yaparken, ya da...”

“Yani arkadaşlarımla yaptığım şeylerin hepsi...” diye araya girdi Jonas; annesi de başıyla onayladı.

“Ben de etkinliklere katılırdım elbette, çünkü çocukken bütün bunları yaşamamız gerekir. Okulda da çok çalışırdım, tıpkı senin gibi Jonas. Ama serbest zamanlarda kendimi yeni bebeklerin yanında bulurdum hep. Gönüllü çalışma saatlerimin neredeyse hepsini Çocuk Bakım Merkezi'nde yardım ederek geçirirdim. Elbette Yaşlılar da bunu gözlemliyorlardı.”

Jonas başını salladı. Geçen yıl boyunca, kendisinin de daha dikkatle gözlendiğini fark etmişti. Okuldayken, oyun zamanında ve gönüllü çalışma saatlerinde, Yaşlılar'ın onu ve diğer Onbirler'i izleyip not aldıklarını görmüştü. Hem kendinin, hem de diğer Onbirler'in gelmiş geçmiş tüm Öğretmen'leriyle saatler süren uzun toplantılar yaptıklarını da biliyordu.

“Bu nedenle bekliyordum ve Bebek Bakıcısı olarak Görev'im duyurulduğunda hiç de şaşırmamış, sevinmiştim aslında,” diye açıkladı Baba.

Jonas, “Kimse şaşırmasa da alkışlamışlardır herhalde?” dedi.

“Elbette. En çok istediğim Görev'i aldığım için benim adıma mutlu oldular. Kendimi çok şanslı hissediyordum.” Babası gülümsedi.

“Senin yılında Onbirler'den düş kırıklığına uğrayan oldu mu hiç?” diye sordu Jonas. Babasından farklı olarak, Görev'inin ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bazı görevlerin onu düş kırıklığına uğratacağını biliyordu. Babasının işine saygı duymakla birlikte, Bebek Bakıcısı olmak istemezdi. İşçiler'e de imrenmiyordu.

Babası hatırlamaya çalıştı. “Hayır, olmamıştı galiba. Yaşlılar gözlemlerinde ve seçimlerinde kesinlikle çok dikkatlidir.”

“Bizim toplumumuzdaki en önemli görev onlarınki,” diye fikrini belirtti annesi.

“Arkadaşım Yoshiko, Doktor seçilmesine şaşırılmıştı,” dedi Baba, “ama heyecanlanmıştı da. Sonra, Andrei’yi hatırlıyorum: Biz küçük birer oğlanken, hiçbir fiziksel etkinliğe katılmak istemezdi. Tüm oyun zamanlarını inşaat takımıyla geçirirdi, tüm gönüllü çalışma saatlerinde ise şantiyelerde olurdu. Elbette Yaşlılar da bunu biliyorlardı. Andrei’ye Mühendislik Görevi verildi ve çok memnun oldu.”

“Andrei daha sonra kasabamızın batısındaki ırmağın üstündeki köprüyü tasarladı,” dedi Jonas’ın annesi. “Biz çocukken o köprü yoktu.”

“Çok ender düş kırıklığı olur Jonas. Bunun için endişelenmen gerekmez,” diyerek ona güven verdi babası. “Olursa da biliyorsun itiraz süreci var.” Ama hepsi bu fikre güldüler –itirazlar, incelenmek üzere komiteye giderdi.

“Asher’ın Görev’i konusunda biraz kaygılıyım,” diye itiraf etti Jonas. “Asher çok *neşelidir*. Ama hiç ciddi ilgisi yoktur. Herşeyden bir oyun çıkarır.”

Babası gevrek gevrek güldü. “Biliyor musun,” dedi “Asher’ın adlandırılmadan önce Bakım Merkezi’nde geçen bebeklik günlerini anımsıyorum. Hiç ağlamazdı. Her şeye kıkır kıkır gülerdi. Biz görevlilerin tümü Asher’a bakmaktan zevk alırdık.”

“Yaşlılar Asher’ı tanıyorlar,” dedi annesi. “Ona en uygun Görev’i bulacaklardır. Onun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Ama Jonas, farkına varmamış olabileceğin bir şey için seni uyarmak istiyorum. Ben de kendi Onikiler Töreni’me kadar bunu düşünmemiştim.”

“Nedir o?”

“Bildğin gibi, törenlerin sonuncusudur bu. Oniki'den sonra yaşıñ önemi kalmaz. Çoğumuz, yıllar akıp giderken kaç yaşında olduğumuzu unuturuz; ama Açık Kayıtlar Binası'nda bu bilgi var ve istediğımız zaman gidip bakabiliriz. Artık önemli olan, yetişkin yaşamına hazırlanmak ve Görev için eğitim almaktır.”

“Farkındayım,” dedi Jonas. “Herkes bunun farkında.”

“Ama bu, yeni bir gruba geçeceğin anlamına da geliyor. Tüm arkadaşların gibi. Artık Onbirler grubunla birlikte olmayacaksın. Onikiler Töreni'nden sonra Görev Grubu'yla birlikte eğitim alacaksın. Gönüllü çalışmalar olmayacak; oyun saatleri olmayacak. Dolayısıyla eski arkadaşlarından uzak kalacaksın.”

Jonas başını salladı. “Asher ve ben her zaman arkadaş olacağız,” dedi, kendinden emin bir sesle. “Ve hala bir okulumuz olacak.”

“Haklısın,” diye onayladı babası, “Ama annenin söylediği de doğru. Değişiklikler olacak.”

“Ama *iyi* değişiklikler,” diye vurguladı annesi. “Ben Onikiler Töreni'nden sonra çocukluk oyunlarımı özledim. Ama Hukuk ve Adalet eğitimine başladığımda, aynı ilgileri paylaştığım insanlar arasında buldum kendimi. Farklı bir düzeyde, her yaşta insanla arkadaşlık yaptım.”

“Oniki'den sonra hiç oyun oynadınız mı?” diye sordu Jonas.

“Ara sıra,” diye yanıtladı annesi. “Ama eskiden olduğu kadar önemseyordum artık.”

“Ben hep oynadım,” dedi babası gülerek. “Hala oynuyorum. Her gün Bakım Merkezi'nde, fış fış kayıkçı, ce-ee oynuyor ve oyuncak ayıları kucaklıyorum.” Uzandı ve Jonas'ın düzgün kesimli saçını okşadı. “Oniki olduğunda

eğlence bitmez.”

Geceliğini giymiş olarak Lily göründü kapıda. Sabırsızlıkla içini çekti. “Bu kesinlikle çok *uzun* bir özel konuşma oldu,” dedi. “Uyku oyuncağını bekleyenler olduğunu unuttunuz herhalde.”

“Lily,” dedi annesi şefkatle, “Sekizler’e katılmana çok az kaldı. O zaman uyku oyuncağın elinden alınıp daha küçük çocuklara devredilecek. Artık onsuz uyumaya alışmalısın.”

Ama babası çoktan rafa gitmiş ve orada saklanan oyuncak fili almıştı bile. Uyku oyuncaklarının çoğu, Lily’ninki gibi, hayali yaratıklar biçiminde tasarlanıp içi yün doldurulmuş yumuşak oyuncaklardı. Jonas’inki bir ayıydı.

“Al Lily’cik,” dedi Baba, “ben de gelip kurdelelerini çözmene yardım edeyim.”

Jonas ve annesi gözlerini kaçırdılar. Yine de, doğduğunda uyku oyuncağı olarak verilen fili kucaklayarak babasıyla birlikte yatak odasına doğru giderken, Lily’yi sevgiyle izlediler. Annesi büyük çalışma masasına gidip çantasını açtı; işi hiç bitmez, akşam evdeyken bile çalışırdı. Jonas da kendi masasına geçti ve akşam ödevleri için defterlerini karıştırmaya başladı. Ama akıllı hala Aralık ayında ve yaklaşan Tören’deydi.

Anne ve babasıyla yaptığı konuşma biraz rahatlatmıştı onu. Yine de, Yaşlılar’ın kendisi için hangi Görev’i uygun bulacağı ya da Görev açıklandığında neler hissedeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

ÜÇ

“Baksanıza şuna!” diye neşeyle bağırırdı Lily. “Ne kadar şirin, ne kadar minik! Seninki gibi komik gözleri var Jonas!” Jonas dik dik baktı kardeşine. Gözlerinden söz etmesi hoşuna gitmemişti. Babasının Lily’yi cezalandırmasını bekledi. Ama Baba, bisikletinin arkasındaki taşıma sepetinin kayışını çözmeye uğraşıyordu. Jonas bakmaya gitti yanına.

Yeni bebek sepetinden merakla bakarken, Jonas’ın ilk dikkatini çeken şey de gözleri oldu. Açık renkli gözleri.

Topluluktaki yurттаşların hemen hepsinin koyu gözleri vardı. Anne babası, Lily, grubunun tüm üyeleri ve tüm arkadaşları da öyleydi. Birkaç istisna vardı yalnızca: Jonas’ın kendisi ve daha açık renkli bambaşka gözleri olduğunu fark ettiği Beş’inde bir kız. Kimse böyle şeyleri konuşmazdı: Bir kural olmamakla birlikte, bireylerin yadırganan ya da farklı görünen özelliklerine dikkat çekmek kabalık sayılırdı. Lily’nin bunu yakında öğrenmesi gerekecek, diye düşündü, yoksa duyarsız gevezelikleri yüzünden cezalandırılabilirdi.

Baba, bisikletini parkına koydu. Sonra sepeti aldı ve eve taşıdı. Lily onu izledi ama omzunun üstünden Jonas’a bir bakış fırlatıp ona sataşmadan da edemedi: “Belki de Doğum Annesi seninkiyle aynıdır.”

Jonas omuz silkti. Arkalarından içeriye girdi. Ama yeni bebeğin gözlerine takılmıştı aklı. Toplulukta aynalar seyrektiler; yasak değildi ama çok da gerek duyulmuyordu on-

lara. Jonas, aynalı ortamlarda bulunduğunda bile, çok sık aynaya bakma zahmetine katlanmazdı. Şimdi yeni bebeği ve ifadesini görünce, açık renk gözlerin yalnızca ender olduğunu değil, aynı zamanda sahibine farklı bir ifade verdiğini de düşünmüştü. Neydi o? *Derinlik*, diye karar verdi; insan böyle bir göze bakınca, sanki berrak ırmak suyuna, henüz keşfedilmemiş gizemleri saklayan derinliklere bakar gibi oluyordu. Kendisinin de aynı ifadeye sahip olduğunu düşününce mahcup oldu.

Yeni bebekle ilgilenmiyormuş gibi görünerek çalışma masasına gitti. Odanın diğer köşesinde Anne ve Lily eğilmişler, Baba'nın battaniyeyi açışını izliyorlardı.

"Uyku oyuncağının adı ne?" diye sordu Lily, sepetteki bebeğin yanına yerleştirilmiş yumuşak yaratığı eline alarak.

Baba baktı. "Suaygırı denir buna," dedi.

Lily bu tuhaf sözcüğe kıkırdadı, "Suaygırı," diye yineledi ve uyku oyuncağını yerine koydu. Açılan battaniyenin arasından kollarını sallayan bebeğe ilgiyle baktı.

"Bebekler çok sevimli geliyor bana," diye içini çekti Lily. "Doğum Annesi olabilmek isterdim."

"Lily," dedi Anne çok sert biçimde. "Böyle söyleme. O görev çok saygın değildir."

"Natasha ile konuşuyordum da... Hani şu köşedeki evde yaşayan On'undaki kızla... Gönüllü çalışma saatlerinin bir bölümünü Doğum Merkezi'nde geçiriyormuş. Bana Doğum Anneleri'ne harika yemekler verildiğini, çok hafif jimnastik yaptıklarını ve zamanlarının çoğunu oyun oynayarak ve beklerken kendilerini eğlendirerek geçirdiklerini söyledi. Benim de hoşuma gideceğini düşünmüştüm," dedi Lily, kırılgan bir sesle.

Anne, "Üç yıl," dedi sertçe. "Üç doğum. Sonra her şey biter. Yetişkinlik yaşamlarının geri kalanında, Yaşlılar

Evi'ne girecekleri güne kadar, İşçi olurlar. İstedğin bu mu Lily? Üç tembel yıl, sonra da yaşlanana kadar ağır fiziksel çalışma mı?"

"Sanmıyorum," dedi Lily, isteksizce.

Baba yeni bebeği sepetinin içinde karınüstü döndürdü. Yanına oturdu ve küçük sırtını ritmik hareketlerle ovmaya başladı. "Her şey bir yana, Lily'cik," dedi şefkatle, "Doğum Anneleri yeni bebeklerini asla göremezler. Küçükleri çok seviyorsan, Bebek Bakıcılığı Görevi dilemelisin."

"Sekiz'ine gelip gönüllü çalışma saatlerine başladığında, ara sıra Bebek Bakım Merkezi'nde çalışmayı deneyebilirsin," diye önerdi Anne.

"Sanırım öyle yapacağım," dedi Lily. Sepetin yanına diz çöktü. "Adı ne demiştin? Gabriel miydi? Merhaba Gabriel," dedi melodik bir sesle. Sonra kıkırdadı. "Ay, pardon!" diye fısıldadı. "Uyuyormuş meğer. Biraz daha sessiz olsam iyi olacak."

Jonas çalışma masasındaki okul ödevlerine döndü. Lily *asla* sessiz kalamadığına göre, acaba Spikerlik görevi beklese daha mı iyi olurdu, diye düşündü. Böylece bütün gün ofiste oturur, mikrofondan duyuru yapardı. Kızkardeşinin, tüm Spikerler gibi kendinden emin bir ses tonuyla, monoton biçimde metni okumasını hayal etmeye çalıştı. DİKKAT DİKKAT! DOKUZ YAŞIN ALTINDAKİ TÜM KIZLARA DUYURULUR. KURDELELERİNİZİ HER ZAMAN DÜZGÜN TAKMANIZ GEREKTİĞİNİ UNUTMAYIN. Gözlerinin önünde canlanan görüntüye için için güldü.

Sonra Lily'ye döndü ve kurdelelerinin her zamanki gibi gevşeyip sallanmaya başladığını görünce hiç şaşırmadı. Çok yakında böyle bir duyuru olacağından emindi ve her ne kadar adı belirtilmese de, doğrudan Lily'ye yönelik olacaktı. Herkes bilecekti uyarının kime geldiğini.

Geçen ay eve bir elma götürdüğünde yapılan duyuruyu utançla hatırladı. DİKKAT, DİKKAT! ONBİR'İNDEKİ OĞLANLARA DUYURULUR. OYUN ALANINDAN EŞYA ÇIKARMAMANIZ GEREKTİĞİNİ VE YİYECEKLERİN BİRİKTİRİLMEK İÇİN DEĞİL YENMEK İÇİN OLDUĞUNU UNUTMAYIN. Duyurunun özel olarak kendisini hedeflediğini herkes anlamış olmalıydı ama kimse bundan söz etmemişti. Anne babası bile. Genel duyurular, gerekli pişmanlığı yaratmaya yetiyordu zaten. Elbette elmayı elinden çıkarmış ve ertesi sabah okuldan önce Oyun Alanı Yöneticisi'nden özür dilemişti.

Jonas yine o olayı düşündü. Hala anlayabilmiş değildi. Duyuru yapılması ya da özür dilemek zorunda kalması değildi onun şaşırtan; bunlar standart işlemlerdi ve hak etmişti. Ama olayın kendisine hayret ediyordu. Aynı gün, aile birimi akşam töreninde duygularını paylaşırken bu şaşkınlığı gündeme getirmeliydi aslında. Ama o gün, aklını karıştıran olayın kaynağını çözüp sözcüklere dökememişti, böylece kapanmıştı olay.

Oyun saatinde Asher'la oynarlarken olmuştu her şey. Jonas, yiyecek sepetinden öylesine bir elma almış ve arkadaşına fırlatmıştı. Asher da elmayı geri göndermiş ve böylece bir atıp tutmaca oyunu başlamıştı.

Özel bir yanı yoktu; defalarca yaptıkları bir etkinlikti bu: at, tut; at, tut. Çaba bile harcamıyordu Jonas, sıkılıyordu hatta; oysa Asher keyifli görünüyordu. Atıp tutmaca oyunu, Asher'ın yetersiz el-göz eşgüdümünü geliştireceğinden, yararlı bir etkinlikti onun için.

Ama birden, Jonas'ı şaşkına çeviren olay oldu: Elmanın havada süzülüşünü gözleriyle izlerken, meyvanın birden *değiştiğini* gördü. Yalnızca bir an için, havadayken. Sonra eline alıp incelediğinde, elma yine aynı görünüyordu. Aynı boyut ve biçimde, mükemmel bir küreydi. Aynı tuhaf tonda,

hemen hemen kendi önlüğüyle aynı renkтейdi.

Elmanın sıradışı bir özelliğı yoktu. Bir elinden diğerine birkaç kez geçirmiş, sonra yeniden Asher'a fırlatmıştı. İşte o zaman, havadayken, bir anlığına değışmişti yine.

Dört kez tekrarlanmıştı bu durum. Jonas gözlerini kır-pıstırmış, çevreye bakınmış ve gözlerinin yeterince görüp göremediğini sınamak için, önlüğüne ilıştırılmış olan kimlik kartındaki küçük yazılara bakmıştı. Adını oldukça net okuyabiliyordu. Yakalamaca alanının öteki ucundaki Asher'ı da net görebiliyordu. Elmayı yakalamada da sıkıntı çekmiyordu.

Bu işe akıl sır erdirememişti Jonas.

"Ash?" diye seslenmişti, "Tuhafına giden bir şey var mı? Elmayla ilgili?"

"Evet," diye yanıtlamıştı Asher gülerek, "elimden düşüp duruyor!" Az önce yine düşürmüştü elmayı.

Jonas da gülmüş ve bir *gariplik* olduğuna ilişkin o huzursuzluk duygusunu kahkahasıyla bastırmaya çalışmıştı. Ancak oyun alanı kurallarına karşı gelerek, elmayı eve götürmekten de kendini alamamıştı. O akşam, anne babası ve Lily eve gelmeden önce, elinde tutup dikkatle incelemişti. Asher birçok kez yere düşürdüğü için, hafiften zedeliydi artık elma. Yine de olağandışı hiçbir yanı yoktu.

Bir büyüteç tutmuştu üzerine. Aynı değışimin gerçekleş-mesi beklentisiyle, odanın içinde birkaç kez fırlatmış, sonra masasının üzerinde defalarca döndürmüştü.

Ama hiçbir şey olmamıştı. Olan tek şey, o akşamın ilerleyen saatlerinde, adını kullanmadan onu tanımlayan ve anne babasının masada duran elmaya anlamlı bakışlar fırlatmasına neden olan duyurunun yapılmasıydı.

İşte şimdi de, ailesi sepetteki yeni bebeğın çevresinde dört dönerken ve kendisi okul ödevleri için masasında otu-

rukken, başını sallayarak bu garip olayı aklından çıkarmaya çalışıyordu. Kağıtlarını düzenleyerek akşam yemeğinden önce biraz çalışmaya zorladı kendini. Gabriel bebek hareketlendi ve mızırdanmaya başladı. Baba mama kabını ve malzemeleri açarken, besleme işlemini yumuşak bir ses tonuyla Lily'ye açıkladı.

Her aile birimi ve her ev (kısacası topluluğun tümü) için, sıradan akşamlardan biriydi: Sessiz, düşünceli geçen, yenilenme ve bir sonraki güne hazırlanma zamanıydı akşamlar. Bu akşamın diğerlerinden tek farkı –açık renkli, ciddi ve anlamlı gözleriyle– evde bir bebek olmasıydı.

DÖRT

Jonas, binaların yanındaki bisiklet parklarında Asher'inkini arayarak; yavaş yavaş pedal çeviriyordu. Gönüllü çalışma saatlerini onunla geçirmiyordu genelde çünkü Asher, çoğunlukla amaçsızca ortalıkta dolaşır ve ciddi çalışmayı yokuşa sürerdi. Ama şimdi Onikiler'e katılmaya bu kadar az kalmışken ve gönüllü saatleri bitmek üzereyken, bunun pek sakıncası kalmamıştı artık.

Bu saatleri geçirebileceği yeri seçebilme özgürlüğü, her zaman harika bir lüks gibi gelmişti Jonas'a. Oysa günün diğer saatleri çok özenle düzenlenirdi.

Sekiz'ine girdiği ve seçme özgürlüğüyle ilk karşılaştığı günleri anımsadı. Lily'nin de yakında katılacağı Sekizler grubu, ilk gönüllü saatlerine biraz gergin, kıkırdayarak ve arkadaş grubundan ayrılmamaya çalışarak başladılar her zaman. Neredeyse değişmez biçimde, ilkin kendilerini hala rahat hissettikleri Oyun Alanı'nda küçüklerle yardım etme görevini seçerlerdi. Ama iyi bir yönlendirmeye özgüven ve olgunluk kazandıkça, kendi ilgi ve becerilerine uygun çalışmalara odaklanarak diğer görevleri de denerlerdi.

Onbir'inde bir oğlan çocuğu olan Benjamin, dört yılının neredeyse tümünü yaralı yurttaşlarla çalışarak Tedavi Merkezi'nde geçirmişti. Artık Tedavi Yöneticileri kadar becerikli olduğu ve tedaviyi hızlandıracak bazı makine ve yöntemler geliştirdiği söyleniyordu. Benjamin'in bu alanda bir Görev alacağından ve ilk eğitiminin büyük bir kısmını atlamasına

izin verileceğinden kuşku duyulmuyordu.

Jonas, Benjamin'in başarılarından etkilenirdi. Hep aynı grupta oldukları için onu tanıyordu elbette ama çocuğun başarılarından hiç konuşmazlardı, çünkü bu tür bir konuşma Benjamin'i zor durumda bırakabilirdi. 'Övünme' yasağına ters düşmeden birinin başarılarını konuşmanın kolay bir yolu yoktu; hiç farkına varmadan çığneyebilirçli insan bu kuralı. Gerçi 'kabalık' gibi, hafif ceza gerektiren önemsiz bir kuraldı ama yine de kuraldı işte. Bir kuralın çiğnenmesiyle sonuçlanabilecek durumlardan sakınmak daha iyiydi.

Yerleşim bölgesini ardında bırakan Jonas, resmi binaların yanından geçmeye başladı. Asher'ın bisikletini arıyordu hala; küçük fabrika ya da ofis binalarından birinin yanına park etmiş olabileceğini umuyordu. Lily'nin okuldan sonra kaldığı Çocuk Bakım Merkezi'ni ve onu çevreleyen oyun alanlarını geçti. Ana Meydan'dan ve genel toplantıların yapıldığı Büyük Toplantı Salonu'ndan ilerledi.

Jonas yavaşladı ve Bakım Merkezi'nin dışında sıralanmış bisikletlerin isim etiketlerine baktı. Sonra Yiyecek Dağıtımı binasının dışındakileri kontrol etti. Dağıtıma katılmak her zaman eğlenceliydi ve arkadaşını orada bulabilirse, topluluktaki evlere erzak kutularını taşımak için yapılan günlük tura birlikte çıkabilirlerdi. Ama Asher'ın bisikletini Yaşlılar Evi'nin parkında buldu sonunda; olması gerektiği gibi dik değil, yatık bırakmıştı.

Orada bir çocuğun daha bisikleti vardı: Onbirler'den, Fiona adlı kızınki. Jonas Fiona'yı severdi. İyi bir öğrenciydi, sessiz ve kibardı, ama aynı zamanda eğlenmekten de hoşlanırdı ve bugün Asher'la birlikte çalışması Jonas'ı şaşırtmamıştı. Bisikletini onlarınkinin yanına düzgün biçimde park edip binaya girdi.

Karşılama masasındaki görevli kadın, "Merhaba Jonas!"

dedi ve imza kağıdını uzattı. Jonas'ın imzasının yanına da kendi resmi damgasını bastı. Gönüllü çalışma saatlerinin tümü, Açık Kayıtlar Binasında dikkatle çizelgelenecekti. Çocuklar arasında yayılan bir söylentiye göre, çok eski yıllarda, Onbirler'den biri gereken sayıda gönüllü çalışma saatini tamamlamamıştı ve Onikiler Töreni'ne geldiğinde kendisine Görev verilmeyeceği duyurulmuştu. Saatlerini doldurması için bir ay daha süre verilmiş ve sonunda törensiz ve alkışsız, tek başına almıştı Görev'ini; tüm geleceğini gölgeleyebilecek bir utançtı bu.

Görevli, “Bugün burada gönüllüler olması çok iyi,” dedi. “Bu sabah bir topluluktan ayrılma olayını kutladığımız için, günlük programımız biraz kaymış, işler aksamıştı.” Basılı bir kağıda baktı sonra. “Bakalım... Asher ve Fiona, banyoda çalışıyorlar. Sen de onlara katılsana. Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Jonas başını salladı, teşekkür etti ve uzun koridor boyunca yürüdü. Her iki yandaki odalara göz atıyordu bir yandan da. Yaşlılar sessizce oturuyorlardı; kimisi başka bir odaya ziyarete gelmiş ve sohbete dalmıştı, kimisi de elişi ve basit işçiliklerle oyalanıyordu. Uyuyanlar da vardı. Her oda, yaşlıların rahat edeceği biçimde döşenmiş, yerler kalın halılarla kaplanmıştı. Topluluğun günlük işlerinin yapıldığı yoğun üretim ve dağıtım merkezlerinin tersine, dingin ve yavaş tempolu bir yerdi.

Jonas, gönüllü çalışma saatlerini yıllardır farklı deneyimler yaşayabildiği çeşitli yerlerde geçirmeyi seçmiş olmaktan hoşnuttu. Yine de, belli bir alanda yoğunlaşmadığı için Görev'inin ne olacağına dair en ufak bir fikri, hatta bir *tahmini* bile olmadığını farkındaydı.

Usulca güldü. “Yine Tören'i düşünüyorsun, değil mi Jonas”, diye alay etti kendiyile. Ama tarih bu kadar yakinken, muh-

temelen arkadaşlarının hepsi de aynı durumdaydı.

Yaşlılardan biriyle yavaş yavaş salonda yürüyen bir Bakıcı'nın yanından geçti. Üniformalı genç adam, "Merhaba Jonas!" dedi, yüzünde hoş bir gülümsemeyle. Kolunu tuttuğu hanım, yumuşak terliklerini sürüyerek iki büklüm yürüyordu. O da Jonas'a bakıp gülümsedi ama koyu renkli buğulu gözleri boş boş bakıyordu. Jonas kör olduğunu fark etti.

Losyon kokulu, ılık ve nemli bir havası olan genel banyoya girdi Jonas. Önlüğünü çıkardı, duvardaki bir askıya özenle astı ve rafta katlı duran gönüllü önlüğünü giydi.

"Selam Jonas!" diye seslendi Asher. Köşedeki küvetin yanında eğilmiş çalışıyordu. Bir başka küvetin yanında da Fiona vardı. O da başını kaldırıp Jonas'a gülümsedi. Ilık suyun içinde yatan bir adamı yavaş hareketlerle yıkamakla meşguldü.

Jonas da onları ve yakında çalışan bakım görevlilerini selamladı. Sonra diğer Yaşlılar'ın beklediği yumuşak minderli bekleme sedirlerine gitti. Daha önce burada çalışmıştı; ne yapılacağını biliyordu.

Bir bayanın giysisindeki isim etiketini okuyarak, "Sıra senin Larissa," dedi. "Önce suyu açayım, sonra kalkmana yardım ederim." Yakındaki boş bir küvetin düğmesine bastı ve küvetin yanlarındaki çok sayıdaki küçük delikten ılık suyun akışını izledi. Küvet bir dakika içinde dolacak ve su akışı otomatik olarak duracaktı.

Kadının sandalyesinden kalkıp küvete doğru yürümesine yardım etti. Giysisini çıkardı. Eliyle kolundan tutarak, adımını atıp küvete oturmasını sağladı. Kadın sırtüstü yattı ve yumuşak minderli dayanağa başını yaslayarak, memnuniyetle içini çekti.

"Rahat mısın?" diye sordu Jonas. Kadın, gözleri kapalı

başını salladı. Jonas küvetin kenarında duran temiz süngere temizleme losyonunu sıktı ve kadının sıksa vücudunu yıkamaya başladı.

Geçen gece, babasının yeni bebeği yıkayışını izlemişti. Bu da oldukça benzerdi; nazik ten, rahatlatıcı su, sabunla kayganlaşmış elinin yumuşak hareketleri. Kadının yüzündeki gevşeme ve huzur gülümsemesini, yıkanırken Gabriel'in yüzünde de görmüştü.

Çıplaklık yönünden de benzer bir durumdu. Çocukların ya da yetişkinlerin, çıplak bir kişiye bakması kurallara aykırıydı ama bu kuralın iki istisnası vardı: yeni bebekler ve yaşlılar. Jonas bu durumdan hoşnuttu. Oyun oynamak için üstünü değiştirirken çıplak görünmemeye çalışmak ve yanlışlıkla bir başkasının vücuduna gözü kaydığında özür dilemek zorunda olmak, sıkıntı vericiydi. Neden gerekli olduğunu anlamıyordu. Bu ılık ve sessiz odadaki güvenlik duygusunu seviyordu; suyun içinde korunmasız, çıplak ve sere serpe yatan kadının yüzündeki güven ifadesini de seviyordu.

Arkadaşı Fiona'yı izledi göz ucuyla. Yaşlı adamın küvetten kalkmasına yardım edişini ve emici bir kumaşla yaşlı, ince vücudunu şefkatle kurulamasını görüyordu. Sonra adamın giyinmesine yardım etti Fiona.

Jonas, Larissa'nın uyuyakaldığını düşündü (Yaşlılar bunu hep yapıyorlardı). Onu uyandırmamak için hareketlerini nazik ve dengeli tutmaya çalıştı. Gözleri hala kapalıyken konuşmaya başladığında, çok şaşırmıştı bu yüzden.

"Bu sabah Roberto'nun topluluktan ayrılmasını kutladık," dedi. "Harikaydı."

"Roberto'yu tanıyorum," dedi Jonas. "Daha birkaç hafta önce, buraya son gelişimde beslenmesine yardım etmiştim. Çok ilginç biriydi."

Larissa mutlulukla açtı gözlerini. “Ayrılmasından önce tüm yaşamını anlattılar,” dedi. “Hep böyle yaparlar.” Sonra muzip bir bakışla fısıldadı: “Dürüst olmak gerekirse, bazen sıkıcı olur bu konuşmalar. Bir süre önce Edna’nın ayrılma töreninde, bazı Yaşlılar’ın uyuyakaldığını bile gördüm. Edna’yı tanıyor muydun?”

Jonas başını salladı. Edna adında birini anımsamıyordu.

“Yaşamını anlamlı göstermeye çalışmışlardı,” dedi Larissa. Sonra ciddi bir sesle ekledi: “*Tüm* yaşamlar anlamlıdır elbette, aksini iddia etmek istemiyorum. Ama *Edna*... Aman tanırım. O bir Doğum Annesi’ydi ve sonra, buraya gelene kadar yıllarca Besin Üretimi’nde çalışmıştı. Hiç aile birimi de olmadı.”

Larissa başını kaldırdı ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Sonra bir itirafta bulundu: “Edna’nın çok zeki olduğunu sanmıyorum.”

Jonas güldü. Larissa’nın sol kolunu duruladıktan sonra yeniden suya bıraktı ve ayaklarını yıkamaya başladı. Süngerle ayaklarına masaj yapılırken Larissa memnuniyetle mırıldandı.

“Ama Roberto’nun yaşamı harikaydı,” diye sürdürdü Larissa bir süre sonra. “Onbirler’in öğretmeni-ydi –bunun ne kadar önemli olduğunu bilirsin– ve Planlama Komitesi’nde çalışmıştı. Nasıl zaman ayırabildiğini bilmiyorum ama, çok başarılı iki de çocuk yetiştirmişti. Ayrıca Ana Meydan’ın peyzaj mimarisini gerçekleştiren de oydu. Elbette işçiliği kendisi yapmamıştı.”

“Sıra sırtında. Öne eğil, oturmana yardım edeceğim.” Jonas kolunu sararak oturmasını sağladı. Süngeri sırtına sıkı ve fırlak kemikli omuzlarını ovmaya başladı. “Kutlamadan söz etsene,” dedi.

“Yaşamını anlattılar. Önce bu yapılır her zaman. Sonra şerefine içildi. Hepimiz kadeh kaldırdık. Marş söyledik. Hoş bir veda konuşması yaptı. Bazılarımız kısa konuşmalar yapıp ona iyi dileklerde bulundular. Ben yapmadım ama. Oldum olası, insanların önünde konuşmaktan hoşlanmamışımdır.”

“Roberto çok etkilenmişti. Gitmesine izin verdiklerinde yüzündeki ifadeyi görmeliydin.”

Jonas sırtındaki el hareketlerini düşünceli düşünceli yavaşlattı. “Larissa,” diye sordu, “gerçek ayrılma anında ne oluyor? Roberto tam olarak nereye gitti?”

Islak ve çıplak omuzlarını kaldırarak hafifçe silkti Larissa. “Bilmiyorum. Komite dışında kimsenin bildiğini de sanmıyorum. Başını eğerek hepimizi selamladı ve sonra, herkesin yaptığı gibi Çıkış Odası’nın özel kapısından çıkıp gitti. Ama bakışlarını görmeliydin. Katıksız bir mutlulukla doluydu diyebilirim.”

Jonas gülümsedi. “Orada olup görmek isterdim.”

Larissa kaşlarını çatarak, “Neden çocukların gelmesine izin vermiyorlar anlamıyorum. Herhalde yeterince yer yok. Çıkış Odası’nı genişletmeliler,” dedi.

“Bunu komiteye önermeliyiz. Belki incelerler,” dedi Jonas muzipçe ve Larissa kahkahalara boğuldu.

“*Haklısın!*” diyen sesi banyoda çınladı. Jonas küvetten kalkmasına yardım etti.

BEŞ

Sabah geleneği olarak aile üyeleri rüyalarını anlattığında, Jonas genellikle sessiz kalırdı. Çok ender rüya görürdü. Bazen kopuk kopuk sahneler anımsayarak uyanırdı ama onları bir araya getirip, sabah töreninde anlatmaya degecek bir bütün halinde toparlayamazdı.

Ama bu sabah farklıydı. Bir gece önce çok canlı bir rüya görmüştü.

Lily her zamanki gibi uzun uzun anlatmaya başladı. Bu kez korkulu bir rüya görmüş, kurallara aykırı biçimde annesinin bisikletini sürerken Güvenlik Görevlileri tarafından yakalanmıştı rüyasında. Lily anlatırken, Jonas hala kendi rüyasını düşünüyordu.

Diğerleri ilgiyle dinlediler ve bu rüyadan nasıl bir ders çıkarılabileceğini Lily'yle tartıştılar.

"Rüyanı anlattığın için teşekkürler Lily," dedi Jonas, standard kalıbı otomatikman yineleyerek. Sıra annesine geldiğinde de daha dikkatli dinlemeye çalıştı. Anne, anlamadığı bir kural ihlali yüzünden cezalandırıldığı, rahatsız edici bir sahneyi anlattı. Sonra hep birlikte, bu rüyanın nedenini tartıştılar. Önemli kuralları ikinci kez çiğneyen yurttaş isteksizce yargılamasından kaynaklanmış olabileceğine karar verdiler.

Baba rüya görmediğini söyledi.

"Ya sen Gabe?" diye sordu Baba, yeni bebeğin sepetine bakarak. Gabriel güzelce beslenmiş, keyifle mırıldanarak

gündüz bakımı için Bebek Bakım Merkezi'ne götürülmeyi bekliyordu sepetinde.

Hep birlikte güldüler. Rüya anlatımı Üç'ünde başladı. Yeni bebekler rüya görüyorsa bile, bilen olmazdı.

"Jonas?" diye sordu Anne. Genelde anlatacak bir rüyası olmadığını bilseler de, her zaman sorarlardı.

"Dün rüya *gördüm*," dedi Jonas, sandalyesinde doğrularak.

"Güzel," dedi Baba, "anlat o zaman."

"Ayrıntılar net değil aslında," diye açıkladı Jonas, garip rüyayı kafasında yeniden canlandırmaya çalışarak. "Sanırım Yaşlılar Evi'ndeki banyodaydım."

"Yani dün gittiğin yerde," diye vurguladı babası.

Jonas onayladı. "Ama aynısı değildi. Rüyamda tek bir küvet vardı. Genel banyoda ise sıra sıra küvetler vardır. Rüyamdaki banyo da ılık ve nemliydi. Okul önlüğümü çıkarmıştım ama banyo giysisini giymemiştim, göğsüm çıplaktı yani. Sıcaktan olsa gerek, ter içinde kalmıştım. Fiona da oradaydı, dün olduğu gibi."

"Asher da var mıydı?" diye sordu Anne.

Jonas başını salladı. "Hayır, yalnızca ben ve Fiona. Küvetin yanında duruyorduk, banyoda yalnızdık. O gülüyordu ama ben gülmüyordum. Rüyamda ona biraz kızıyordum çünkü beni ciddiye almıyordu."

"Hangi konuda ciddiye almıyordu?" diye sordu Lily.

Jonas tabağına baktı. Nedense, biraz mahcup hissediyordu kendini. "Su dolu küvete girmesi için ikna etmeye çalışıyordum galiba."

Durakladı. Tümünü anlatmak istiyordu; yalnızca daha doğru olacağı için değil, aynı zamanda buna gerek duyduğu için de anlatmalıydı *her şeyi*. Bu nedenle, dile getirmekte sıkıntı çektiği bölüme geçmeye zorladı kendini.

“Giysilerini çıkarıp küvete girmesini istiyordum,” diye bir çırpıda söyleyiverdi. “Onu yıkamak istiyordum. Elimde sünger tutuyordum ama o kabul etmiyordu. Gülerek karşı çıkıyordu.”

Başını kaldırıp anne babasına baktı. “Hepsi bu kadar,” dedi.

“Rüyadaki en güçlü duyguyu anlatabilir misin?” diye sordu Baba.

Jonas düşündü. Ayrıntılar bulanık ve belirsizdi. Ama duygular açıldı ve şimdi düşünürken de aynı yoğunlukta hissediyordu bu duyguları. “İstemek,” dedi. “Yapmayacağını bile bile, hatta yapmaması *gerektiğini* bile bile, yine de istemek. Bu isteğin her yanımı kapladığını hissedebiliyordum.”

“Rüyanı anlattığın için teşekkürler Jonas,” dedi Anne bir saniye sonra. Baba’ya bir bakış fırlattı ardından.

“Lily,” dedi Baba, “okula gitme zamanı geldi. Bu sabah benimle yürüyüp yeni bebeğin sepetine göz kulak olabilir misin? Kıpırdayarak kemerinden kurtulmayacağından emin olmalıyız.”

Jonas da kitaplarını toplamaya başladı. Teşekkürden önce, rüyasıyla ilgili uzun uzun konuşmamalarına şaşırmıştı. Belki anne babası da, kendisi gibi karışık bulmuştu rüyayı.

“Bekle Jonas,” dedi Anne yavaşça. “Öğretmenine özür notu yazayım da, geç kaldığın için konuşma yapman gerekmesin.”

Jonas, şaşkınlıkla sandalyesine çöktü. Gabe’i sepetinde taşıyarak evden ayrılan babasına ve Lily’ye el salladı. Anne’nin, kahvaltı masasını temizlemesini ve tepsiyi Toplama Ekibi için ön kapıya bırakmasını izledi.

Sonunda annesi de yanına oturdu. “Jonas,” dedi gü-

lümseyerek, “istemek diye tanımladığın duygu... senin ilk Kımıldanış'ındı. Baban ve ben bunu bekliyorduk. Herkesin başına gelir. Senin yaşındayken baban da bunu yaşadı. Ben de yaşadım. Bir gün Lily de yaşayacak.”

“Genellikle de,” diye ekledi Anne, “bir rüyayla başlar.”

Kımıldanışlar. Bu sözcüğü daha önce duymuştu. Neler yazıldığını tam hatırlamasa da, Kurallar Kitabı'nda Kımıldanışlar'dan söz edildiğini biliyordu. Arada bir de Spiker'den duyuyordu. DİKKAT, DİKKAT! TEDAVİYE BAŞLANABİLMESİ İÇİN, KİMİLDANIŞLARIN BİLDİRİLMESİ GEREKTİĞİNİ UNUTMAYIN.

Bu duyuruyu hep göz ardı ederdi. Hem anlamazdı, hem de kendisi için geçerli olmadığını düşünürdü. Birçok yurttaş gibi o da, Spiker'in okuduğu birçok komutu ve anımsatmayı dikkate almazdı.

“Bildirmem gerekiyor mu?” diye sordu annesine.

Anne güldü, “Rüyanı anlatmakla bildirmiş oldun. Bu yeterli,” dedi.

“Peki ya tedavi? Spiker tedavi gerektiğini söylüyor.” Jonas berbat hissediyordu kendini. Tam Tören yaklaşmışken, kendi Onikiler Töreni'nden önce, tedavi için bir yerlere mi gitmesi gerekecekti? Yalnızca aptal bir rüya yüzünden?

Ama annesi, her zamanki rahatlatıcı ve sevecen haliyle güldü. “Hayır, hayır,” dedi. “Yalnızca hapa başlama zamanının gelmiş demektir, hepsi bu. Kımıldanışların tedavisi ilaçtır.”

Jonas canlandı. İlaçları biliyordu. Anne babası her sabah alıyordu. Bazı arkadaşlarının da aldığını biliyordu. Bir sabah Asher'la birlikte bisikletlerine binip okula doğru yola çıkarlarken, Asher'ın babası konutlarının bahçe kapısından seslenmişti. “İlacını unuttun Asher!” Asher uysallıkla çağrıya uymuş, bisikletini çevirmiş ve Jonas beklerken geri

dönmüştü.

Bu arkadaşlara sorulmayacak türden bir konuydu, çünkü rahatsızlık verebilecek ‘farklı olma’ kategorisine girebilirdi. Asher her sabah ilacını alırken, Jonas almazdı. Farklılıkları açıkça konuşmamak her zaman için daha iyiydi, daha incelikli bir davranıştı.

İşte şimdi de kendisi, annesinin uzattığı küçük hapı yutuyordu.

“Hepsi bu mu?” diye sordu.

“Hepsi bu,” dedi annesi, şişeyi dolaba götürürken. “Ama unutmamalısın. İlk haftalarda ben hatırlatacağım ama sonra kendin izlemelisin ilacını. Unutursan yeniden Kımıldanışlar’ın olduğu rüyalar görürsün. Bazen de dozunun ayarlanması gerekebilir.”

Jonas, “Asher alıyor,” diye itiraf etti.

Annesi şaşırmamış görünüyordu. “Grup arkadaşlarının çoğu muhtemelen alıyordur. En azından erkekler. Yakında hepsi alırlar. Kızlar da.”

“Ne kadar süre almam gerekecek ilaçları?”

“Yaşlılar Evi’ne girene kadar,” diye açıkladı Anne. “Tüm yetişkinlik yaşamın boyunca. Ama bir süre sonra alışkanlık haline gelir, hatırlamak için çaba göstermen gerekmez.”

Saatine baktı. “Hemen çıkarsan, okula zamanında yetişebilirsin. Acele et.”

“Ve tekrar teşekkürler Jonas,” diye ekledi annesi kapıya giderken, “rüyayı anlattığın için.”

Yol boyunca hızla pedal çevirirken, Jonas ilaç alanlara katılmış olmaktan garip biçimde gurur duyuyordu. Bir anlığına rüyasını anımsadı yeniden. Rüya zevk vermişti. Annesinin Kımıldanışlar olarak nitelediği duygular karışıktı ama hoşuna gitmişti. Uyandıktan sonra Kımıldanışlar’ı tekrar hissetmek istediğini anımsadı.

Bisikletiyle köşeyi döndüğünde, tıpkı evlerinin yavaş yavaş gözden kaybolması gibi, rüya da düşüncelerinin arasından kayıp gitti. Bir an için, hafif bir suçluluk duygusuyla, yeniden yakalamaya çalıştı. Ama duygular yok olmuştu. Kımıldanışlar gitmişti.

ALTI

“Lily, *lütfen* kıpırdama,” dedi Anne yeniden.

Önünde duran Lily, sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. “Onları ben bağlayabilirim,” diye yakındı, “hep yapıyorum ya.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Anne, küçük kızın örgülerindeki kurdeleleri düzeltirken. “Ama sık sık gevşediklerini ve akşama kalmadan omzundan aşağı sarktıklarını da biliyorum. En azından bugün düzgün bağlanmalı ve öyle *kalmalı*.”

“Saç kurdelelerini sevmiyorum. Neyse ki yalnızca bir yıl daha takmam gerekiyor,” dedi Lily huysuzlanarak. “Gelecek yıl bisikletim de geliyor,” diye ekledi, biraz daha neşeli bir sesle.

“Her yıl iyi şeyler olur,” diye anımsattı ona Jonas. “Bu yıl gönüllü çalışma saatlerin başlıyor. Geçen yıl Yediler’e katıldığında da önden düğmeli ceketini almış ve ne kadar mutlu olmuştun, hatırlasana.”

Küçük kız başını salladı ve ceketine baktı. Bir sıra iri düğme, Yediler’den biri olduğunu gösteriyordu. Dörtler, Beşler ve Altılar, arkadan bağlamalı ceketler giyerlerdi, böylece birbirlerinin giyinmesine yardımcı olmak zorunda kalırlar ve karşılıklı bağımlılık duygusunu öğrenirlerdi.

Önden düğmeli ceket, bağımsızlığın ilk işareti, büyümenin ilk görünür simgesiydi. Dokuz’unda verilen bisikletse, koruyucu aile biriminden uzaklaşarak yavaş yavaş topluluk

içine girmenin güçlü işaretiydi.

Lily gülümseyerek annesinden sıyrıldı. Heyecanlı bir sesle Jonas'a, "Sen de bu yıl Görev'ini öğreneceksin," dedi. "Umarım Pilot olursun ve beni uçmaya götürürsün."

"Götürürüm elbet," dedi Jonas. "Ve sana uyan küçük bir paraşüt bulup, belki de yirmi bin feet'e çıktıktan sonra kapıyı açar ve seni..."

"Jonas!" diye uyardı Anne.

"Yalnızca şaka yapıyordum," dedi Jonas. "Hem zaten Pilot olmak istemiyorum. Pilotluk verilirse itiraz ederim."

"Gidelim artık," dedi Anne. Lily'nin kurdelelerini son kez sıkıladı. "Jonas? Hazır mısın? İlacını aldın mı? Toplantı Salonu'nda iyi bir yer bulmak istiyorum." Lily'yi ön kapıya doğru yöneltti, Jonas da onları izledi.

Toplantı Salonu fazla uzakta değildi. Anne'nin bisikletinin arkasında oturan Lily, yol boyunca arkadaşlarına el sallayıp durmuştu. Jonas bisikletini annesinin yanına park edip, grubunu bulmak için kalabalığı yarmaya çalıştı.

Her yıl yapılan bu Tören'e topluluğun tümü katılırdı. Anne babalar için, işten uzak iki tatil günü anlamına gelirdi; koca salonda hep birlikte otururlardı. Çocuklarsa, birer birer sahneye çıkana kadar, kendi gruplarıyla otururlardı.

Ancak Baba, izleyicilerin arasındaki Anne'ye hemen katılamayacaktı. Önce Adlandırma töreni yapılacak ve Bebek Bakıcıları yeni bebekleri sahneye getirecekti. Balkonda Onbirler'in arasında oturan Jonas, babasını görebilmek için Toplantı Salonu'na göz gezdirdi. En önde Bebek Bakıcıları'nın oturduğu yeri bulmak hiç de zor olmadı; bakıcılarının kucaklarında kıpır kıpır oturan yeni bebeklerin yaygara ve şamataları duyulmayacak gibi değildi. Tüm diğer halka açık törenlerde izleyiciler sessiz ve dikkatliydi. Ancak senede bir kez, adlarına ve ailelerine kavuşmayı bekleyen küçüklerin

kargaşasına hoşgörülle gülümserlerdi.

Jonas sonunda babasıyla göz göze geldi ve el salladı. Babası da ona gülümsedi ve el salladı; sonra da kucağındaki yeni bebeğin elini havaya kaldırarak onun da el sallamasını sağladı.

Gabriel değildi kucağındaki. Gabe bugünlük gece ekibi tarafından bakılacağı Bebek Bakım Merkezi'nde kalmıştı. Komite'nin sağladığı olağandışı ve özel erteleme sayesinde, Adlandırılma ve Yerleştirilme öncesinde bir yıl daha bakım görecekti. Baba, gününe uygun kilo almamış ve gece derin uyumaya başlamamış olan ve dolayısıyla bir aile birimine yerleştirilmeye hazır bulunmayan Gabriel için komiteye ricada bulunmuştu. Normalde, bu tür yeni bebekler Yetersiz olarak etiketlenip topluluk dışına çıkarılırdı.

Babanın yalvarmaları sonucunda, Gabriel'e Belirsiz etiketi verilmiş ve bir yıl ek süre tanınmıştı. Gündüzleri Merkez'de bakımı sürdürülecek, geceleri de Jonas'ın aile birimiyle birlikte kalacaktı. Lily dahil tüm aile üyeleri bir sözleşme imzalamışlar, bu küçük geçici konuga bağlanmayacaklarına ve bir sonraki yılın töreninde kendi ailesine atandığında itiraz etmeden bırakacaklarına ilişkin güvence vermişlerdi.

Hiç olmazsa, Gabriel ertesi yıl yerleştirildiğinde, topluluğun bir parçası olacak ve biz de onu görebileceğiz, diye düşündü Jonas. Topluluktan çıkarılsaydı onu hiç göremeyeceklerdi. Asla. Topluluktan ayrılanlar –yeni bebekler dahil– Başka Yer'e gönderilir ve asla geri dönmezlerdi.

Babanın bu yıl tek bir çocuğu bile çıkarması gerekmemiştir; bu nedenle Gabriel'in bu duruma düşmesi, mutlak bir başarısızlık anlamına gelecek ve onu çok üzecekti. Lily ve babası gibi küçüğün çevresinde dört dönmese de, Jonas bile Gabe'in toplulukta kalmasına seviniyordu.

İlk tören tam zamanında başladı. Jonas, birer birer adları okunarak bebeklerin Bebek Bakıcıları tarafından yeni aile birimlerine teslim edilmelerini izledi. Bazı aileler ilk çocuklarını alıyorlardı. Ama pek çoğu, önceden aldıkları çocukla birlikte çıkıyordu sahneye. Tıpkı Beş'indeyken Jonas'ın hissettiği gibi, küçük kız ya da erkek kardeşini almaktan gurur duydukları belliydi bu çocukların.

Asher, Jonas'ın kolunu dürttü. "Phillipa'yı alışımızı anımsıyor musun?" diye sordu yüksek perdeden fısıldayarak. Jonas, evet anlamında başını salladı. Bir yıl önce alınmıştı Phillipa. İkinci çocuk için başvurmadan önce, Asher'in ailesi oldukça uzun süre beklemişti. Belki de, diye düşündü Jonas kuşkuyla, Asher'in sevimli şaşkınlıklarından öyle bezmişlerdi ki, biraz zamana gerek duymuşlardı.

Geçici olarak iki eksik vardı gruplarında: anne babalarıyla birlikte yeni bebek almayı bekleyen Fiona ve Thea adında bir başka kız. Aslında bir aile biriminde çocuklar arasında bu kadar yaş farkına ender rastlanırdı.

Ailesinin töreni bittiğinde Fiona, Asher ve Jonas'ın önünde kendine ayrılan yere oturdu. Dönüp onlara fısıldadı. "Sevimli ama adından pek hoşlanmadım." Yüzünü buruşturarak kıkırdadı. Fiona'nın yeni erkek kardeşinin adı Bruno'ydu. Gabriel gibi *harika* bir ad değilse de idare eder, diye düşündü Jonas.

Her Adlandırma coşkuyla alkışlanıyordu. Ama çiftlerden biri, yanakları heyecandan al al olmuş biçimde Caleb adlı bir erkek çocuk aldığı anda, bambaşka bir coşku dalgası yayıldı izleyiciler arasında.

Bu çift, neşeli küçük bir oğlan olan ilk Caleb'lerini daha Dört'teyken yitirmişti ve yeni Caleb onun yerine veriliyordu. Çocuk ölümü çok çok ender olurdu. Topluluk olağanüstü güvenliydi ve her yurttaş tüm çocukları kollar ve korurdu.

Ancak ilk küçük Caleb, kimse fark etmeden uzaklaşmış ve ırmağa düşmüştü. Yitim Töreni bir gün sürmüştü. Gün boyunca, topluluğun tüm üyeleri hep bir ağızdan Caleb adını mırıldanmışlardı. Uzun ve kasvetli gün ilerledikçe, mırıldanışlar seyrekleşmiş ve sesler giderek alçalmıştı. Dört yaşındaki küçük Caleb, herkesin bilincinde giderek silikleşiyordu sanki.

Şimdi de, sıra bu özel Adlandırma'ya geldiğinde, topluluk kısa bir Yerine Koyma Mırıldanış Töreni gerçekleştirdi. Çift sahnede durur ve yeni bebek annesinin kollarında uyurken, yitiminden beri ilk kez Caleb'in adını mırıldanmaya başladılar; önceleri alçak sesle ve aralıklı olarak, sonraları daha hızlı ve daha yüksek sesle. Sanki ilk Caleb geri dönüşmüş gibi.

Bebeklerden birine de Roberto adı verilmişti. Jonas, Yaşlı Roberto'nun daha geçen hafta topluluktan ayrıldığını anımsadı. Ama bu yeni küçük Roberto için Yerine Koyma Mırıldanış Töreni yapılmadı. Topluluk dışına çıkarılma ile Yitim bir tutulmazdı.

Jonas İkiler, Üçler ve Dörtler'i sabırla izledi ama bu grupların töreni her geçen yıl daha da sıkıcı geliyordu artık. Sonra açık havada bir öğle yemeği molası verildi. Ardından Beşler, Altılar, Yediler ve nihayet ilk günün sonuncusu olan Sekizler için tekrar yerlerini aldılar.

Jonas, Lily'nin gururla sahneye yürüyerek Sekiz oluşunu ve bu yıl giyeceği, bu kez daha küçük düğmeli ve cepleri olan kimlik ceketini alışını izledi ve alkışladı. Cepler ilk kez kendi küçük eşyalarına sahip çıkacak kadar olgunlaştığını gösteriyordu. Sekizler'in sorumluluklarına ilişkin katı kurallar okunur ve ilk kez katılacakları gönüllü çalışmalar hakkında bilgi verilirken, ciddiyetle dinler görünüyordu Lily. Ama Jonas, dikkatli görünüşüne karşın kardeşinin,

yarın sabah Dokuzlar'a verilmek üzere sıra sıra dizilmiş parlak bisikletlere özlemle baktığını görebiliyordu.

Gelecek yıl Lily'cik, diye düşündü Jonas.

Yorucu bir gündü. Sepetiyle birlikte Bebek Bakım Merkezi'nden getirilen Gabriel bile o gece derin uyudu.

Ertesi gün, Onikiler Töreni yapılacaktı.

Bu kez Baba da izleyicilerin arasında, Anne'nin yanında oturuyordu. Dokuzlar birer birer sahneye gelip, arkasında ısıltılı isim etiketleri olan yeni bisikletlerini sürerlerken, annesiyle babasının görev bilinciyle alkışladıklarını görebiliyordu Jonas. Bitişik evde yaşayan Fritz bisikletini alır almaz podyuma bindirdiğinde, kendisi gibi onların da yerlerinde büzüldüğünü biliyordu. Sık sık cezalandırılan Fritz çok sakar bir çocuktü. Suçları her zaman küçüktü: ayakkabıların yanlış ayağa giyilmesi, yanlış yere konan ödevler, bir sınava yeterince çalışmamış olmak gibi. Ama bu tür hataların her biri, anne babasının kılavuzluğu konusunda tereddütler yaratıyor ve topluluğun düzen ve başarısını gölgeliyordu. Jonas ve ailesi, Fritz'in bisiklet almasından heyecan duymuyordu; düzgün biçimde park edilmek yerine, ikide bir ön kaldırırma bırakılacağını farkındaydılar.

Sonunda Dokuzlar tekrar yerlerine oturdular; günün sonunda sahiplerine dağıtılacak olan bisikletler de dışarıya çıkarıldı. Dokuzlar ilk kez evlerine bisikletle giderken, herkes kıkırdar ve onlara takılırdı. Daha büyük arkadaşlar, "Nasıl bineceğini öğreteyim mi?" diye seslenirlerdi. "Daha önce hiç bisiklete binmemişsindir!" Ama herkes bilirdi, kuralı çiğneyerek haftalardır gizlice antrenman yaptıklarını... Dokuzlar gülümseyerek bisikletlerine atlarlar ve alıştırma tekerleri hiç yere değmeden mükemmel bir dengeyle sürerlerdi.

Sıra Onlar'a geldi. Jonas Onların Töreni'nde hiçbir ilginç-

lik bulmazdı. Zaman kaybı gibi gelirdi, birer birer saçlarına şekil verilmesini izlemek: Kızlar örgülerinden kurtulur, oğlanlar da kulaklarını açıkta bırakan daha erkeksi bir kesimle, çocuksu, uzun saçlarına veda ederlerdi.

İşçiler süpürgeleriyle hızla sahneye çıkarak yerlerdeki saç yığınlarını süpürdüler. Jonas yeni Onlar'ın anne babalarının kıpırdanarak fısıldaştıklarını görebiliyordu. Bu akşam birçok konutta aceleyle yapılmış saç traşlarının elden geçirileceğini ve daha düzgün bir kesim yapılacağını biliyordu.

Onbirler. Jonas kendi Onbirler Töreni'ne katılalı çok olmamıştı ve en ilginç törenlerden biri olmadığını anımsıyordu. Onbir'ken insan yalnızca Oniki olmayı beklerdi. Anlamlı değişikliklerin olmadığı bir zaman işaretlemesiydi bu. Giysiler değişirdi yalnızca: vücutları değişmeye başlayan kızlar için farklı iç çamaşırları ve oğlanlar için o yıl okulda kullanacakları küçük hesap makinesine uygun özel cebi olan daha uzun pantolonlar. Ama bunlar, hiç konuşma yapılmaksızın kapalı paketler içinde sunuluyordu.

Öğle yemeği arası verildiğinde, Jonas acıkmış olduğunu fark etti. Grup arkadaşlarıyla birlikte Toplantı Salonu'nun önündeki masalarda toplaşarak paketlenmiş yiyeceklerini aldılar. Dünkü öğle yemeği çok keyifliydi; insanlar enerjikti, birbirleriyle şakalaşıyordu. Ama grup bugün diğer çocuklardan ayrı duruyor ve gerginlik içinde bekliyordu. Jonas yeni Dokuz'ların, kendilerini bekleyen bisikletlerine doğru yöneldiğini gördü, üstlerindeki isim etiketlerine hayranlıkla bakıyorlardı. On'lar, yeni kesilmiş saçlarına dokunuyor, kızlar, çok uzun süre taşıdıkları uzun örgülerinden kurtulmanın hafifliğiyle saçlarını savuruyordu.

“Mühendislikle görevlendirileceğinden kesinlikle emin olan bir çocuk varmış,” diye mırıldandı Asher yemeklerini

erken. “Mühendislik yerine Sıhhi Tesisat İşçiliği vermişler. Ertesi gün gidip ırmağa atlamış, karşı kıyıya yüzmüş ve rastladığı ilk topluluğa katılmış. Bir daha da onu gören olmamış.”

Jonas güldü. “Biri uydurmuş bu hikayeyi Ash,” dedi. “Babam bu hikayeyi kendisi Oniki’yken duyduğunu söylemişti.”

Ancak Asher ikna olmamıştı. Toplantı Salonu’ndan görülen ırmağa dikmişti gözlerini. “Doğru düzgün yüzemiyorum bile,” dedi. “Yüzme öğretmenime göre bende sapmama yeteneği ya da onun gibi bir şey yokmuş.”

“Batmama yeteneği” diye düzeltti Jonas.

“Her neyse. Bende ondan yok. Dibe batıyorum.”

“Boş ver bunu,” dedi Jonas, “hiç başka topluluğa katılan birini biliyor musun Asher? Söylenti olarak değil, kesinlikle bilip bilmediğini soruyorum.”

“Hayır,” diye itiraf etti Asher isteksizce. “Ama yapılabilir. Kurallar öyle diyor. Uyum sağlayamıyorsan, Başka Yer için başvurur ve topluluktan çıkarılırsın. Annem on yıl önce birinin başvurduğunu ve ertesi gün gittiğini söylüyor.” Sonra kıkırdadı. “Onu çileden çıkardığım için anlatmıştı bunu. Başka Yere başvurmakla korkutuyordu beni.”

“Şaka yapmıştır.”

“Biliyorum. Ama birinin böyle bir şeyi yapmasıyla ilgili anlattığı hikaye doğrudu. Bunun gerçekten de olduğunu söylemişti. Bir gün buradayken ertesi gün yok olmuş. Bir daha da görülmemiş. Topluluktan Ayrılma Töreni bile yapılmamış.”

Jonas omuzlarını silkti. Bu konu onu kaygılandırmıyordu. İnsanın uyum sağlayamamasını düşünemiyordu. Topluluk öyle titizlikle düzenlenmiş ve seçimler dikkatle yapılmıştı ki.

Karı ve kocanın Eşleştirilmesi bile o kadar önemliydi ki bazen bir eş bulmak üzere başvuran bir yetişkin, Eşleşmenin onaylanması ve duyurulması için aylarca, hatta yıllarca beklerdi. Tüm etkenlerin –huy, enerji düzeyi, zeka ve ilgilerin– mükemmel biçimde birbirine uyması ve etkileşmesi gerekirdi. Örneğin Jonas'ın annesi babasına göre daha zekiydi, ama babasının da sakın bir yaratılışı vardı. Birbirlerini dengeliyorlardı. Tüm Eşleşmeler üç yıl boyunca Yaşlılar Komitesi tarafından izlenirdi; çiftler bu sürenin sonunda çocuk için başvurabilirdi. Jonas'ın anne ve babasının Eşleştirilmesi de çok başarılı olmuştu.

Görevlendirmeler de, karıkocaların Eşleştirilmesi, yeni bebeklerin Adlandırılması ve Yerleştirilmesi gibi, Yaşlılar Komitesi tarafından titizlikle düşünülürdü.

Kendisine ve Asher'a ne görev verilirse verilsin, onlar için doğru olacağından emindi. Öğle yemeğinin bitmesini, izleyicilerin yeniden Toplantı Salonu'na girmesini ve yaşadığı belirsizliğin son bulmasını diliyordu.

Sanki sessiz dileği kabul edilmiş gibi, zil çaldı ve kalabalık kapılara doğru ilerlemeye başladı.

YEDİ

Jonas'ın grubu yeni Onbirlerle yer değiştirerek Toplantı Salonu'ndaki yerini almıştı şimdiden; sahnenin hemen önünde, en başta oturuyorlardı.

Aldıkları ilk numaralara, doğumda verilen sayılara göre sıralanmışlardı. Bu numaralar Adlandırma'dan sonra pek kullanılmazdı. Yine de her çocuk kendi numarasını bilirdi. Bazen anne ve babalar, çocukları bir yaramazlık yaptığında sinirlenerek, sanki artık adını hak etmiyormuş gibi numarasıyla seslenirlerdi ona. Jonas, bir annenin ya da babanın, mızırdayan çocuğuna sertçe "Yirmi üç numara, *yeter* artık!" diye bağırışını her duyduğunda, kıkırdardı.

Jonas, On dokuz numaraydı. Kendi senesinde doğan on dokuzuncu bebektir. Yani kendi Adlandırmasında ayakta durarak cin gibi bakıyordu, konuşmasına ve yürümesine ise az kalmıştı. İlk bir iki yıl bu durum ona, o yılın daha sonraki aylarında doğmuş olan birçok grup arkadaşına göre küçük bir üstünlük, biraz daha olgunluk sağlamıştı. Ama hep olduğu gibi, Üç olduklarında eşitlenmişlerdi.

Grupta kimin diğerinden birkaç ay daha büyük olduğu ilk numaralardan anlaşılabilir, çocuklar Üç'ten sonra hemen hemen aynı düzeyde geliyordu. Resmi olarak Jonas'ın tam numarası On bir- on dokuz'du; çünkü her yaş grubunun ayrı bir on dokuzu bulunuyordu. Yeni Onbirler de bu sabah terfi ettiği için, bugün *iki* tane On bir – on dokuz vardı. Öğle arasında, Harriet adlı utangaç bir kız olan yeni

on bir-on dokuzla birbirlerine gülümsemişlerdi.

Ama aynı numaranın paylaşılması yalnızca birkaç saat sürecekti. Çok yakında Onbir değil Oniki olacaktı ve yaş önemini yitirecekti. Her ne kadar yeni ve henüz eğitim almamış olsa da tıpkı anne ve babası gibi bir yetişkin olacaktı.

Asher Dört numaraydı ve şimdi Jonas'ın önündeki sırada oturuyordu. Görev verilmek üzere dördüncü sırada çağırılacaktı.

On sekiz numaralı Fiona solundaydı; diğer yanında ise yirmi numarada, pek hoşlanmadığı Pierre adında bir oğlan oturuyordu. Pierre çok ciddiydi, eğlenceden anlamazdı, vesveseli ve biraz da fitneci. "Kurallara baktın mı Jonas?" Pierre her zaman resmi bir tonlamayla fısıldardı, "bunun kurallara uygun olduğunu sanmıyorum." Konu genellikle kimsenin aldırmadığı saçma sapan bir şeyle ilgili olurdu; örneğin rüzgarlı bir günde önlüğünü çözmek, yalnızca değişiklik olsun diye bir arkadaşın bisikletini şöyle bir denemek gibi.

Onikiler Töreni'nin açılış konuşması, topluluğun önderi olan ve her on yılda bir seçilen Yaşlıların Başkanı tarafından yapıldı. Konuşma hemen hemen her yıl aynı konuları içerirdi: çocukluk döneminin ve hazırlanma sürecinin anımsanması, yaklaşan erişkin yaşamının sorumlulukları, Görevin derin önemi, başlayacak eğitimin ciddiyeti.

Yaşlıların Başkanı konuşmasını sürdürüyordu.

Doğrudan onlara bakarak "Bu, farklılıkların değerlendirilme zamanıdır" dedi. "Siz Onbirler şimdiye kadarki tüm zamanınızı, uyum sağlamayı, davranışlarınızı standartlaştırmayı ve sizi grubunuzdan ayırabilecek tüm dürtülerinizi engellemeyi öğrenerek geçirdiniz."

"Ama bugün farklılıklarınızı onaylıyoruz. Sizin gelece-

ğinizi onlar belirledi.”

Kimsenin adını belirtmeden, bu yılın grubunu ve kişiliklerinin çeşitliliğini tanımlamaya başladı. Birinin bakım konusunda özel becerisinin olduğunu, bir diğ erinin yeni bebekleri sevdiğ ini, bir başkasının sıradışı bilimsel yeteneğ i bulunduğ unu ve bir dördüncü için ise fiziksel çalış manın zevk verdiğ inin çok açık olduğunu belirtti. Jonas, yapılan her göndermenin grup arkadaşlarından hangisine yönelik olduğunu anlamaya çalışarak, koltuğ unda kıpırdanıyordu. Bakım becerisi hiç kuşkusuz solunda oturan Fiona'ya aitti; Yaş lıları yıkarkenki sevecenliğ i dikkatini çekmişti. Bilimsel yeteneğ i olan, muhtemelen, Tedavi Merkezi'nde yeni ve önemli aletler geliştirmiş bir oğ lan olan Benjamin'di.

Kendisini tanıdığ ı kadarıyla, ona yönelik hiçbir şey söylenmemişti.

Yaş lıların Başkanı son olarak, tüm yıl boyunca titizlikle gözlemlerde bulunmuş komitenin yoğun çalış masına övgüler düzdü. Yaş lılar Komitesi ayağ a kalktı ve alkışlanarak teşekkür edildi. Jonas, Asher'in eliyle nazik biçimde ağ zını kapatarak, hafifçe esnediğ ini fark etti.

En sonunda Yaş lıların Başkanı Bir numarayı sahneye çağ ırarak Görevlendirmeleri başlattı.

Görev duyurularının hepsi uzundu; doğ rudan yeni Onikiye yönelik bir konuşma yapılıyordu. Mutlulukla gülümseyen Bir numara, gönüllü çalış ma saatlerinin çoğ unda üstlendiğ i Balık Üretimiyle görevlendirildi. Önemli bir iş olan topluluğ a gıda sağlamaya duyduğ u ilgi ve çocukluk dönemi için övülürken, Jonas ilgiyle dinlemeye çalıştı.

Adı Madeline olan Bir numara, sonunda, Balık Üretim Görevlisi olduğunu belirten yeni rozetini giyerek, alkışlar eşliğ inde yerine döndü. Jonas, *bu* Görevin verilmesinden kesinlikle mutluydu; istemediğ i bir görevdi çünkü. Yine de

Madeline'i kutlamak için gülümsedi.

Inger adında bir kız olan İki numaraya Doğum Anneliği görevi verildiğinde, Jonas annesinin bunu saygın olmayan bir görev olarak nitelediğini anımsadı. Ama Komitenin iyi bir seçim yaptığını düşünüyordu. Inger biraz tembel olsa da hoş bir kızdı ve bünyesi kuvvetliydi. Kısa eğitiminin ardından üç yıllık pohpohlanmanın tadını çıkaracaktı; kolayca ve sağlıklı doğum yapacaktı ve ardından gelecek İşçilik görevi ise, onun gücünden yararlanacak, onu dinç tutacak ve öz disiplin aşılayacaktı. Inger yerine döndüğünde gülümsüyordu. Saygın olmasa da Doğum Anneliği önemli bir işti.

Jonas Asher'ın gergin görüldüğünü fark etti. Grup lideri sessiz bir uyarıyla, kımıldamadan oturup önüne bakmasını isteyene kadar, başını çevirip Jonas'a bakmayı sürdürdü.

Üç numaralı Isaac'e, kesinlikle hak ettiği Altıların Eğitmenliği Görevi verildiğinde, memnun olduğu yüzünden anlaşıyordu. Şimdiye kadar hiçbiri Jonas'ın hoşuna gitmeyen üç Görev dağıtılmıştı. Doğum Anneliğini zaten yapamayacağını neşeyle fark etti birden. Geriye kalan olası Görevleri aklında sıralamaya çalıştı. Ama öyle çoktular ki vazgeçti. Zaten Asher'ın sırası da gelmişti. Arkadaşı sahneye çıkıp utangaç bir tavırla Yaşlıların Başkanı'nın yanında dururken dikkat kesilmişti.

"Toplulukta herkes Asher'ı tanır ve sever," diye başladı Yaşlıların Başkanı. Asher gülümsedi ve bacağına diğer ayağıyla kaşdı. İzleyiciler hafifçe kıkırdadı.

"Komite Asher'ın Görevlendirmesini düşünmeye başladı-ğında," diye sürdürdü, "hemen elenen bazı olasılıklar vardı. Bunların Asher için uygun olmayacağı açıktı."

"Örneğin," dedi gülümseyerek, "Bir an bile Asher'ı Üçlerin Eğitmeni olarak düşünmedik."

İzleyiciler kahkahalara boğuldu. Şaşkın görünen ama özel ilgiden de mutlu olan Asher da güldü. Üçlerin Eğitimci düzgün dil gelişiminden sorumluydu.

“Aslında,” diye devam etti Yaşlıların Başkanı, “yıllar önce Asher Üç’ken Eğitimci olmuş kişiye geriye dönük ceza vermeyi de düşünmedik değil. Asher’ın görüşüldüğü toplantıda, dil gelişimi günlerinden hepimizin bildiği hikayelerin birçoğunu yeniden andık.”

“Özellikle,” dedi kıkırdayarak, “çörek ve kötek arasındaki farkı. Anımsıyor musun Asher?”

Asher utanarak başını salladı ve izleyiciler yüksek sesle güldü. Jonas da katıldı. O zaman kendisi de Üç olduğu halde anımsıyordu.

Küçük çocuklar için kullanılan ceza, belli bir düzene göre disiplin çubuğuyla vurulmasından oluşuyordu. Disiplin çubuğu vurduğu yeri sızlatan ince ve esnek bir araçtı. Çocuk bakımı uzmanları disiplin yöntemleri konusunda çok dikkatli eğitilmişlerdi: önemsiz bir yaramazlık için avuçlara küçük bir vuruş; suçun tekrarlanması durumunda ise çıplak bacaklara daha şiddetli üç vuruş.

Zavallı Asher, çocukken bile çok hızlı konuşur ve sözcükleri birbirine karıştırırdı. Üç’ken kahvaltı saatlerinde verilen meyva suyu ve çöreği hevesle beklediği için, bir gün kahvaltı sırasında beklerken ‘çörek’ yerine ‘kötek’ deyişmişti.

Jonas net olarak anımsıyordu. Sabırsızlıktan sıradaki yerinde duramayan küçük Asher gözünün önüne geliyordu. Neşeli ses tonuyla “Kötek istiyorum,” deyişini unutmamıştı.

Jonas da dahil diğer Üçler telaşlanarak gülmüşlerdi. “Çörek!” diye düzelttiler, “Çörek demek istiyorsun Asher!” Ama laf bir kez ağzından çıkmıştı. Ve dilin kesinliği, küçük

çocukların en önemli ödevlerinden biriydi. Asher kötek istemişti.

Çocuk bakımı elemanının elindeki disiplin çubuğu, Asher'in avuçlarında şaklamıştı. Asher inlemiş, büzülmüş ve hemen hatasını düzeltmişti; 'çörek' diye fısıldamıştı.

Ama ertesi sabah yine yapmıştı. Ve ertesi hafta yeniden. Her dil sürçmesinde, disiplin çubuğu daha çok sayıda vurularak Asher'in bacaklarında izler bıraksa da kendini engellemiyordu Asher. Sonunda bir süre hiç konuşmamıştı Asher Üç'ken.

"Bir süre," dedi Yaşlıların Başkanı, hikayeyi anlatırken "Asher'ımız çok sessizleşmişti. Ama sonunda öğrendi."

Gülümseyerek Asher'a döndü. "Yeniden konuşmaya başladığında, çok daha dikkatliydi. Artık dil sürçmeleri çok daha az. Hemen düzeltiyor ve özür diliyor. Ve komiklik yapmaktan hiç vazgeçmiyor." İzleyiciler onaylayarak mırıldandılar. Asher'in neşeli yaradılışı tüm topluluk tarafından iyi biliniyordu.

"Asher." Resmi duyuruyu yapmak için sesini yükseltti. "Sana Eğlence Yöneticisi Yardımcılığı Görevi'ni verdik."

Asher'in yüzü sevinçle aydınlanmıştı. Yanında duran Yaşlıların Başkanı yeni rozetini taktı. Sonra izleyiciler alkışlarken, Asher döndü ve sahneden indi. Yeniden yerini aldığı anda Yaşlıların Başkanı şimdiye kadar dört kez söylemiş olduğu ve her yeni Oniki'ye söyleyeceği sözcükleri yineledi ona bakarak. Yine de her söyleyişinde farklı bir anlam yüklüyordu.

"Asher," dedi, "çocukluk dönemin için teşekkürler."

En yakın arkadaşına verilen harika Görev'le rahatlamış olan Jonas, Görevlendirmeleri izlemeye devam ediyordu. Ama sırası yaklaştıkça tedirginliği de giderek artıyordu.

Ön sıradaki yeni Onikilerin tümü rozetlerini almıştı. Oturdıkları yerde rozetlerine dokunuyorlardı. Jonas her birinin kendini bekleyen eğitimi düşündüğünü biliyordu. Bazıları için bu yıllarca yoğun emek ve çalışma demekti. Örneğin, çalışkan bir oğlan Doktor, bir kız Mühendis olarak ve bir diğeri Hukuk ve Adalet için seçilmişti. İşçiler ve Doğum Anneleri gibi diğerlerinin ise çok daha kısa eğitim süreleri olacaktı.

Solunda oturan On sekiz numaralı Fiona çağrıldı. Jonas heyecanlı olduğunu tahmin ediyordu ama Fiona sakin bir kızdı. Tören boyunca sessiz ve ağırbaşlı biçimde oturmuştu Fiona.

Fiona'ya önemli bir görev olan Yaşlıların Bakımı verilmişinde, aldığı alkışlar bile coşkulu ama ağırbaşlı gibiydi. Böyle duyarlı ve şefkatli bir kız için harika bir görevdi bu ve Jonas'ın yanındaki yerini aldığında, mutlulukla gülümsüyordu.

Alkışlar dindiğinde, Jonas kendini sahneye yürümeye hazırladı. Yaşlıların Başkanı sıradaki dosyayı aldı ve bir sonraki Onikiyi çağırmak için gruba baktı. Artık sırası geldiği için rahatlamıştı Jonas. Derin bir nefes alarak eliyle saçını düzeltti.

Anlaşılr bir şekilde, "Yirmi," dediğini duydu sesin. "Pierre."

Beni atladi, diye düşündü Jonas afallayarak. Yanlış mı işitmişti? Hayır. Kalabalıkta ani bir sessizlik oldu. Tüm topluluğun Yaşlıların Başkanı'nın arada boşluk bırakarak On sekiz'den Yirmi'ye atladığını fark ettiğini biliyordu. Sağındaki Pierre ürkmüş bir ifadeyle yerinden kalktı ve sahneye ilerledi.

Yanlışlık. Bir yanlış yaptı. Ama Jonas bunu düşünürken bile yanlışlık yapılmadığını biliyordu. Yaşlıların Başkanı

hata yapmazdı. Hele hele Onikiler Töreninde.

Başı dönüyordu, ilgisini veremiyordu. Pierre'in hangi görevi aldığını duymadı, yeni rozetini takmış oğlanın yerine dönerken alkışlandığını hayal meyal fark etti. Sonra Yirmi bir. Sonra Yirmi iki.

Numaralar sırayla ilerliyordu. Otuzlara, sonra da Kırklara geçip sona yaklaştıklarında, Jonas şaşkın şaşkın oturuyordu. Her seferinde, her duyuruda yüreği ağzına geliyor ve garip şeyler düşünüyordu. Belki de şimdi adını söylecekti. Kendi numarasını unutmuş olabilir miydi? Hayır. Her zaman On dokuz olmuştu o. On dokuz yazan koltukta oturuyordu.

Ama onu *atlamıştı*. Gruptaki diğerlerinin utanarak ona bakış fırlattıklarını, sonra hızla gözlerini kaçırdıklarını görüyordu. Grup önderinin yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

Omuzlarını kamburlaştırarak koltuğuna büzüldü. Yok olmak, silinmek, var olmamak istiyordu. Arkasına dönüp kalabalığın içinde anne ve babasını bulmaya cesaret edemiyordu. Yüzlerinin utançla kızardığını görmeye dayanamayacaktı.

Jonas başını önüne eğdi ve düşünmeye çalıştı. *Nerede hata yapmıştı?*

SEKİZ

Kalabalığın huzursuz olduğu ortadaydı. Sonuncu Görevlendirmeyi de alkışladılar, ama alkışları artık ortak bir coşkunun yükselişı değil, kesik kesikti. Şaşkınlık fısıltıları işitiliyordu.

Jonas ellerini çırpmağ için bir araya getiriyordu ama, kendisinin bile farkına varmadığı otomatik, anlamsız bir hareketti bu. Akli tüm önceki duygularını silmişti: bekleyiş, heyecan, gurur ve hatta arkadaşlarıyla benzer bir durumu paylaşmanın mutluluğunu bile. Şimdi yalnızca utanç ve korku hissediyordu.

Yaşlıların Başkanı tedirgin alkışların dinmesini bekledi. Sonra yeniden konuştu.

Coşkulu ve içten bir sesle, “hepinizin endişeli olduğunu biliyorum,” dedi. “Bir hata yaptığımı düşünüyorsunuz.”

Gülümsedi. Başkanın olumlu ifadesiyle rahatsızlığını biraz da olsa aşan topluluk, daha sakin nefes alıyor gibiydi. Çok sessizdi ortalık.

Jonas başını kaldırdı.

“Gerginlik yaşamınıza neden oldum.” dedi. “Topluluğumdan özür dilerim.” Sesi toplanmış kalabalığa doğru yayıldı.

“Özrünü kabul ediyoruz” dediler hep bir ağızdan.

“Jonas,” dedi ona doğru bakarak, “senden özellikle özür diliyorum. Acı çekmene neden oldum”.

“Özrünü kabul ediyorum,” diye yanıtladı Jonas titreye-

rek.

“Lütfen şimdi sahneye gel.”

O günün sabahında evinde giyinirken, sırası geldiğinde sahneye havalı, kendinden emin bir yürüyüşle gitmeyi ummuş ve denemesini yapmıştı. Şimdi tümünü unutmuştu. Yalnızca kendini zorla ayağa kaldırıp, ağırlığını ve hantallığını hissettiği ayaklarını merdivenlerden sürüyerek, platform üzerindeki başkanın yanına kadar gidebilmişti.

Yaşlıların Başkanı, kolunu Jonas’ın gergin omuzlarına atarak rahatlatmaya çalıştı.

“Jonas görevlendirilmedi,” diye kalabalığa bilgi verdi. Jonas’ın kalbi neredeyse duruyordu.

Sonra devam etti. “Jonas *seçildi*”.

Gözlerini yumdu. Ne demekti bu? İzleyicilerden gelen toplu, sorgulayıcı bir hareketlenmeyi hissetti. Onların da kafası karışmıştı.

Kararlı, yönlendirici bir sesle “Jonas sonraki Anı Toplayıcımız olarak seçildi.” diye duyurdu.

Sonra solukların kesildiğini, oturan yurttaşların her birinin hayret içinde aldığı ani nefesleri duydu. Yüzlerini, korkuyla açılmış gözlerini gördü.

Hala anlamıyordu.

“Bu tür bir seçim çok çok ender yapılır,” dedi Yaşlıların Başkanı izleyicilere. “Topluluğumuzun yalnızca bir Toplayıcısı vardır. Ardılını eğitecek olan da kendisidir.”

“Şimdiki Toplayıcımız uzun süredir var,” diye sürdürdü. Jonas onun gözlerini izleyerek Yaşlılardan birine baktığını gördü. Yaşlılar Komitesi grup olarak bir arada oturuyordu ve Yaşlıların Başkanı’nın gözleri, ortalarında oturan, ama garip biçimde onlardan ayrı görünen birinin üzerindeydi. Daha önce Jonas’ın dikkat etmediği biriydi bu; açık renk gözleri olan sakallı bir adamdı. Dikkatle Jonas’a bakıyordu.

“Son seçimimizde yanıldık,” dedi Yaşlıların Başkanı ciddiyle. “On yıl önceydi bu, Jonas o zaman henüz bir bebektir. Bu deneyimin üzerinde durmayacağım, çünkü hepimiz bu konuda hassasız.”

Jonas neden söz edildiğini bilmiyordu ama, kalabalığın rahatsızlığını algılayabiliyordu. Huzursuzca koltuklarında kıpırdandılar.

“Bu kez aceleci davranmadık,” diye devam etti. “Yeni bir başarısızlığı kaldıramazdık.”

“Kimi zaman,” diye sürdürdü, Toplantı Salonu’ndaki gerginliği rahatlatacak daha hafif bir tonlamayla konuşarak, “Görevlendirmelerden tümüyle emin olamıyoruz, en özenli gözlemlerden sonra bile. Bazen görevlendirilenin, gerekli her özelliği eğitim yoluyla geliştiremeyeceğinden endişeleniyoruz. Sonuçta Onbir’ler hala çocuk. Bizim Bebek Bakıcısı olmak için gerekli özellikler olan oyunculuk ve sabır diye gözlemlediklerimiz, olgunlaştıkça yalnızca mantıksızlık ve tembellik olarak ortaya çıkabiliyor. Bu nedenle eğitim sırasında da gözlemlemeyi ve gerektiğinde davranışları yönlendirmeyi sürdürüyoruz.”

“Ama Eğitim Gören Toplayıcı gözlemlenemez, değiştirilemez. Bu kurallarda açıklıkla belirtilmiştir. Şimdiki Toplayıcı tarafından topluluğumuzdaki en saygın görev için hazırlanırken, yalnız, kendi başına olmalıdır.”

Yalnız? Tek başına? Jonas artan bir huzursuzlukla dinliyordu.

“Bu nedenle seçim sağlam olmalıdır. Komitenin oybirliğiyle seçilmelidir. Çabuk da giderilse, kuşkuyla yer yoktur. Eğer seçim süreci içinde bir Yaşlı belirsizlik rüyası bildirirse, bu rüya adayın hemen elenmesine neden olur.”

“Jonas uzun yıllar önce Toplayıcı adayı olarak belirlenmişti. Onu titizlikle gözlemledik. Hiç belirsizlik rüyası

bildirilmedi.”

“Bir Toplayıcı’da olması gereken tüm nitelikleri gösterdi.”

Eli hala omzunu sıkı sıkıya tutarken, Yaşlıların Başkanı gerekli nitelikleri sıraladı.

“*Zeka*,” dedi. “Okul günlerinde Jonas’ın en iyi öğrencilerden biri olduğunun farkındayız.”

“*Dürüstlük*,” dedi sonra. “Jonas da hepimiz gibi küçük suçlar işledi.” Gülümsedi ona. “Bu beklenen bir şeydir. Ama cezasını çekmek üzere hemen ortaya çıkmasını da umuyorduk ve o bunu her zaman yaptı.

“*Cesaret*,” diye sürdürdü. “Toplayıcı olmak için gereken acımasız eğitimden içimizden yalnızca biri geçti. O da Komitemizin en önemli üyesi elbette: Şimdiki Toplayıcı’mız. Cesaretin gerekli olduğunu bize tekrar tekrar anımsatan oydu.”

“Jonas,” dedi ona dönerek ama tüm topluluğun duyabileceği bir ses tonuyla, “gerekli eğitim acı içeriyor. Fiziksel acı.”

İçinde korkunun çırpındığını hissetti.

“Bunu hiç yaşamadın. Evet, bisikletinden düştüğünde dizlerin sıyrıldı. Evet geçen yıl parmağını kapıya sıkıştırdın.”

Jonas olayı ve yaşadığı acıyı anımsayarak başıyla onayladı.

“Ama şimdi,” diye açıkladı şefkatle, “bizim deneyimlerimizin ötesinde olduğu için buradaki hiç kimsenin anlayamayacağı şiddette acıyla karşılaşacaksın. Toplayıcının kendisi bile tanımlayamadı, sadece bize bununla karşılaşacağın için sınırsız cesarete gereksinim duyacağını anımsattı. Buna seni biz hazırlayamayız.”

“Ama senin korkusuz olduğundan eminiz,” dedi ona.

Kendini korkusuz hissetmiyordu. Hele şu anda hiç değildi.

“Gereken dördüncü özellik,” dedi Yaşlıların Başkanı, “*bilgelik*. Jonas henüz bilgeliğe ulaşmadı. Bilgeliliğin kazanılması eğitimi sırasında olacak.”

“Jonas’ın bilgelik edinme yeteneğinin olduğuna inanıyoruz. Aradığımız şey bu.”

“Son olarak Toplayıcı’nın bir özelliğinin daha olması gerekiyor. Bu özelliği tanımlayamam ama adlandırabilirim. Anlamadığım bir şey bu. Siz, topluluğun üyeleri de anlayamayacaksınız. Belki Jonas anlayabilir, çünkü şimdiki Toplayıcımız Jonas’ın şimdiden bu özelliğe sahip olduğunu söyledi. Öteyi Görebilme Yeteneği diyor o buna.”

Yaşlıların Başkanı Jonas’a sorgulayan gözlerle baktı. İzleyiciler de ona baktılar. Sessizdiler.

Bir anlığına, ümitsizlikten tükenmiş olarak donakaldı. Söylenen her ne ise, o Jonas’da *yoktu*. Ne olduğunu bilmiyordu. Şimdi itiraf etmesi, “Hayır bende yok. Ben *yapamam*” demesi, kendini merhamet dilemek için yere atıp, bağışlanmayı istemesi, yanlışlıkla seçildiğini, doğru kişinin asla kendisi olmadığını açıklaması gereken andı.

Ama kalabalığa, yüzlerin oluşturduğu o denize doğru baktığında, aynı şey yine oldu. Elmaya olan şey gerçekleşti.

Hepsi *değişti*.

Gözlerini kırptığında değişim yok olmuştu. Omuzları hafifçe dikleşti. İlk kez emin olma kırıntısı hissetti kısa bir süreliğine.

Yaşlıların Başkanı hala onu izliyordu. Herkes onu izliyordu.

“Sanıyorum doğru,” dedi Yaşlıların Başkanına ve topluluğa. “Henüz anlamıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama

bazen bir şey görüyorum. Belki ötesi denilen bu.”

Yaşlıların Başkanı kolunu Jonas’ın omzundan çekti.

“Jonas,” dedi yalnızca ona değil, onun da parçası olduğu topluluğa seslenerek, “yeni Anı Toplayıcımız olmak üzere eğitileceksin. Çocukluk dönemin için teşekkür ederiz.”

Sonra döndü ve onu yalnız başına, yüzü kalabalığa dönük ayakta dururken bırakarak, sahneden ayrıldı. Kalabalık aynı anda hep birlikte adını mırıldanmaya başladı.

“Jonas.” İlk başta fısıldıyorlardı. Zorlukla duyuluyordu, sesleri bastırılmıştı. “Jonas. Jonas.”

Sonra daha yüksek sesle ve hızla devam etti. “JONAS. JONAS. JONAS.”

Adının bir ağızdan söylenmesinden, Jonas, topluluğun kendisini ve yeni görevini benimsediğini, yeni bebek Caleb’e verdiği gibi kendisine de yaşam verdiğini biliyordu. Göğsü minnet ve gururla kabarmıştı.

Ama aynı zamanda korkuyla da dolmuştu. Kendisinin seçilmesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ne olacağını ya da başına neler geleceğini bilmiyordu.

DOKUZ

On iki yıllık yaşamında ilk kez Jonas ayrı, farklı hissediyordu. Yaşlıların Başkanı'nın ne dediğini anımsadı: eğitiminin ayrı ve tek başına olacağını söylemişti.

Ama eğitimi daha başlamamışken bile, Toplantı Salonu'ndan çıkar çıkmaz ayrılığını hissetmeye başladı. Yaşlıların Başkanı'nın verdiği dosya elindeydi, gözleri aile birimini ve Asher'ı arayarak kalabalık içinde kendine yol açtı. İnsanlar yana çekilerek yol veriyor, onu izliyorlardı. Fısıldaşmalarını duyabiliyordu.

"Ash!" diye seslendi arkadaşını bisiklet sırasının yanında gördüğünde, "Birlikte dönelim mi?"

"Elbette", Asher gülümsedi, her zamanki dost ve tanıdık ifadesiyle. Ama Jonas, arkadaşının bir anlık duraksamasını, kararsızlığını hissetti.

"Tebrikler," dedi Asher.

"Sana da," diye yanıtladı Jonas. "Kötekleri anlatması komikti. Herkesten çok alkış aldın."

Diğer yeni Onikiler, dosyalarını dikkatle bisikletlerinin ardındaki taşıyıcılara yerleştirerek orada kümelandiler. Bu akşam herkes evinde, eğitimlerinin başlangıç yönergelerini çalışıyor olacaktı. Çocuklar yıllarca her akşam, genellikle sıkıntıdan esneyerek okul derslerini ezberlemişlerdi. Bu akşam yetişkinlik Görevleri için kuralları ezberlemeye hevesle başlayacaklardı.

"Tebrikler Asher!" diye seslendi biri. Sonra yine o du-

raksama oldu. “Sana da Jonas!”

Asher ve Jonas da, grup arkadaşlarını tebrik ederek yanıtladılar. Jonas anne ve babasının bisikletlerinin durduğu yerden kendisini izlediğini gördü. Lily’nin koltuğunun kemeri çoktan bağlanmıştı bile.

El salladı. Onlar da gülümseyerek el salladılar, ama Lily’nin başparmağı ağzında kendisini ciddiyetle süzdüğüne dikkat etti.

Asher’la birbirlerine takılarak ve dikkatlerini çeken önemsiz şeylerden söz ederek, doğrudan evine sürdü bisikletini.

“Sabaha görüşmek üzere, Eğlence Yöneticisi!” diye seslendi kapısının önünde bisikletinden inerken. Asher evine devam ediyordu.

“Tamam! Görüşürüz!” diye seslendi Asher. İşte yine, herşeyin tümüyle eskisi gibi olmadığı, uzun arkadaşlıkları boyunca olduğundan farklı olduğu bir andı. Belki de ona öyle geliyordu. Asher’la ilişkileri değişmezdi.

Akşam yemeği her zamankinden daha sakindi. Lily gönüllü çalışmasıyla ilgili tasarıları hakkında gevezelik yapıyordu; Gabriel’i beslemede zaten uzmanlaştığı için Bebek Bakım Merkezi’nde başlayacaktı, öyle söylüyordu.

Babası uyarıcı bir bakış fırlattığında, “Biliyorum,” dedi. “Adından söz etmeyeceğim. Adını bilmemem gerektiğini biliyorum”.

“Yarının gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum” dedi mutlulukla.

Jonas huzursuzca içini çekti. “Ben değil,” diye mırıldandı.

“Sana büyük bir onur verildi,” dedi annesi. “Baban ve ben çok gurur duyuyoruz.”

“Topluluktaki en önemli iş,” dedi Babası.

“Ama daha dün akşam, Görevlendirmeleri yapmanın en önemlisi olduğunu söylemiştin.”

Anne başını salladı. “Bu farklı. Bu aslında iş sayılmaz. Ben hiç düşünmemiştim, hiç beklemiyordum,” durakladı, “yalnızca bir Toplayıcı var.”

“Yaşlıların Başkanı daha önce de bir seçim yaptıklarını, ama başarısız olduklarını söyledi. Neden söz ediyordu?”

Anne ve babası birden duraksadı. Sonunda babası bir önceki seçimi anlattı. “Tıpkı bugünkü gibiydi Jonas, Görevlendirmeler yapılırken Onbirlerden biri atlandığında aynı belirsizlik olmuştu. Sonra duyuruyu yapıp seçtiklerini açıkladıklarında...”

Jonas sözünü kesti. “Oğlanın neydi?”

Annesi yanıtladı. “Oğlan değil bir kızdı. Ama adını anlamamız ya da yeni bir bebek için kullanmamız yasak”.

Jonas şok olmuştu. Anılması Yasaklanan bir ad, en kötü gözden düşme düzeyini belirtirdi.

“Ona ne oldu?” diye sordu gerginlikle.

Ama anne ve babası boş boş baktılar. Babası rahatsız bir ifadeyle “Bilmiyoruz. Bir daha onu hiç görmedik” dedi.

Odaya sessizlik çöktü. Birbirlerine baktılar. Sonunda annesi masadan kalkarken, “Sana çok büyük bir onur verildi Jonas. Çok büyük bir onur,” dedi.

Jonas yatak odasında yatmaya hazırlanmıştı; sonunda yalnızken dosyasını açtı. Diğer Onikilerden bazılarına, içi basılı sayfalarla dolu kalın dosyalar verildiği dikkatini çekmişti. Grubundaki bilimsel çocuk Benjamin’in kurallar ve yönergeler sayfalarını merakla okumaya başladığını hayal etti. Fiona’yı, önündeki günlerde öğrenmesi gereken görev ve yöntemlerin listesi üzerine eğilmiş, yüzündeki yumuşak gülümseyişle canlandırdı gözünde.

Ama kendi dosyası ürkütücü biçimde neredeyse boştu. İçinde yalnızca bir tane basılı sayfa vardı. İki kez okudu.

JONAS ANI TOPLAYICISI

1. Her gün okul bittikten sonra, hemen Yaşlılar Evi'nin arkasındaki Ek Bina girişine git ve görevliye kendini tanı.
2. Her gün Eğitim Saatlerinin ardından hemen evine git.
3. Bu andan başlayarak kabalıkla ilgili kurallar senin için geçerli değil. Her yurta taşta istediğin soruyu sorabilirsin ve yanıt alacaksın.
4. Anne ve baban ve Yaşlılar dahil topluluğun diğer hiçbir üyesiyle eğitimin hakkında konuşma.
5. Bu andan başlayarak rüya anlatman yasaklanmıştır.
6. Eğitiminle ilgisi olmayan hastalık veya yaralanmalar dışında, hiçbir ilaç tedavisi için başvurma.
7. Topluluktan çıkarılmak için başvurmana izin yok.
8. Yalan söyleyebilirsin.

Jonas sersemlemişti. Arkadaşlıklarına ne olacaktı? Top oynadığı ya da ırmak kenarında bisiklet sürdüğü o kaygısız saatlere? Bunlar onun için mutlu ve önemli zamanlardı.

Tümüyle alınacaklar mıydı artık elinden? Nereye ne zaman gidileceğine ilişkin, bu basit lojistik yönergelere uyması bekleniyordu kendisinden. Elbette Onikilerin hepsine eğitim raporlarının nereye, nasıl ve ne zaman verileceği söylenmişti. Ama kendi programının eğlenceye açıkça hiç zaman bırakmaması da biraz korkutucuydu.

Nezaket kurallarının dışında tutulmak onu ürkütmüştü. Ancak yeniden okuduğunda, bunun onu kaba olmaya zorlamadığını, yalnızca bir seçenek tanıdığını anladı. Bu seçenekten asla yararlanmayacağından oldukça emindi. Topluluktaki nezakete öyle bütünüyle öyle adamakıllı alışmıştı ki, başka bir yurтташа özel bir soru sorma ya da rahatsızlık verici bir konuya dikkat çekme düşüncesi bile rahatsız ediciydi.

Rüya anlatımının yasaklanması gerçek bir sorun yaratmayacağını düşündü. O kadar ender rüya görüyordu ki rüya anlatmak kolay gelmiyordu ona, bundan kurtulmuş olduğuna sevinmişti. Yine de sabah kahvaltılarında bunu nasıl halletmesi gerektiğini düşündü kısaca. Gerçekten rüya görmüşse, aile birimine sıklıkla yaptığı gibi görmemiş olduğunu mu söylemeliydi? Bu yalan olurdu. Ama sonuncu kural diyordu ki... Sayfadaki sonuncu kuralı düşünmeye henüz hazır değildi.

İlaç tedavisinin kısıtlanması rahatsız etti onu. Yurттаşlar, hatta anne ve babaları aracılığıyla çocuklar bile her zaman ilaç tedavisi görebiliyordu. Parmağını kapıya sıkıştırdığında hemen nefes nefese hoparlörden annesine haber vermişti; annesinin istediği ağrı kesici ilaç da anında evine gönderilmişti. Elindeki işkence çektiren acı, neredeyse bir anda, şimdi o deneyimden anımsayabildiği tek şey olan zonklamaya dönüşmüştü.

Altı numaralı kuralı yeniden okuduğunda, sıkışmış par-

mağın ‘eğitimle ilgisi olmayan’ sınıfına girdiğinin farkına vardı. Böylece bu olay tekrarlırsa -ki o kazadan beri ağır kapıların yanındayken çok dikkatli olduğu için tekrarlanmayacağından oldukça emindi- yine ilaç tedavisi görebilecekti.

Artık her sabah almakta olduğu ilaç da eğitimiyle ilgisizdi. Bu nedenle ilacı almayı sürdürecekti.

Ama Yaşlıların Başkanı’nın eğitimi sırasında hissedeceği acıyla ilgili söylediğini huzursuzlukla anımsadı. Bunun tanımlanamaz bir acı olduğunu söylemişti.

Jonas hiç ilaç tedavisi olmadan bu tür bir acının nasıl olabileceğini hayal etmeye çalışıp başaramayarak güçlüğü yutkundtu. Bu algılarının ötesindeydi.

Yedi numaralı kurala hiç tepki duymadı. Hiçbir koşul altında, topluluktan çıkarılma için başvurabileceği asla aklına gelmemişti.

Sonunda kendini en sonuncu kuralı yeniden okumaya zorladı. Çocukluğunun ilk günlerinden, dili öğrenmeye ilk başladığından beri, asla yalan söylememek üzere eğitilmişti. Kusursuz dil öğreniminin bütünleyici bir parçasıydı bu. Bir kez Dört’ken, okuldaki öğle yemeğinden hemen önce “Açlıktan ölüyorum,” demişti.

Dil kesinliği konusunda kısa bir özel ders için anında kenara çekilmişti. Açlıktan ölmüyordu, dikkat etmesi istenmişti. Yalnızca *acıkmıştı*. Toplulukta kimse hiçbir zaman açlıktan ölmüyordu, asla ölmemişti ve ölmeyecekti. “Açlıktan ölüyorum,” demek, yalan söylemekti. Kasıtlı olmayan bir yalan elbette. Ama dil kesinliğinin gerekçesi, kasıtlı olmayan yalanların asla söylenmemesini sağlamaktı. Bunu anlamış mıydı? Evet, anlamıştı.

Anımsayabildiği kadarıyla asla yalan söylemeye yeltenmemişti. Asher yalan söylemezdi. Lily yalan söylemezdi.

Anne ve babası yalan söylemezdi. Hiç kimse söylemezdi. Yalnızca...

Birden Jonas daha önce aklına gelmeyen bir şey düşündü. Bu yeni düşünce korkutucuydu. Ya *diğerlerinin* -*yetişkinlerin*- Oniki olduktan sonra aldıkları yönergelerinde aynı ürkütücü cümle varsa?

Ya hepsine aynı şey öğretilmişse: *Yalan söyleyebilirsiniz*, denilmişse.

Kafası karışmıştı. Artık en kaba soruları sorma ve yanıtını alma yetkisi verildiğine göre, birisine, bir yetiškine, örneğın babasına, “Yalan söylüyor musun?” diye sorabilirdi. Ama bunu hayal bile edemiyordu.

Üstelik aldığı yanıtın doğru olup olmadığını bilmesinin yolu yoktu.

ON

Bisikletlerini ayrılmış bölgeye park ettikten sonra Yaşlılar Evi'nin ön kapısına ulaştıklarında, "Ben buraya giriyorum Jonas," dedi Fiona.

"Neden gergin olduğumu bilmiyorum," diye itiraf etti. "Önceden çok gelmiştim buraya." Elindeki dosyayı açtı.

"Ama şimdi her şey başka," diye anımsattı Jonas. Gece boyunca her yeni Oniki'nin bisikletinin isim plakası Bakım Ekibi tarafından yerinden sökülmüş ve eğitim gören yurttaş olduklarını belirten tarzdaki plakalarla değiştirilmişti.

Telaşla "Geç kalmak istemiyorum," dedi ve merdivenleri çıkmaya başladı. "İşimiz aynı anda biterse, sizinle birlikte giderim eve."

Jonas başıyla onayladı, el salladıktan sonra arkaya eklenmiş küçük bir kanat olan Ek Bina'ya doğru döndü. O da eğitiminin ilk gününde geç kalmak istemiyordu.

Ek Bina çok sıradandı, kapısı dikkat çekmiyordu. Ağır kapı koluna uzandıktan sonra duvardaki zil dikkatini çekti ve zile basmayı tercih etti.

"Evet?" Ses, zilin üzerindeki küçük hoparlörden geldi.

"Ben Jonas. Yeni – yani ..."

"İçeri gelin." Tık sesiyle kapının açıldığını anladı.

Giriş çok küçüktü ve evrakları inceleyen bir bayan Görevlinin oturduğu masadan başka bir şey yoktu. Jonas içeri girdiğinde bayan görevli başını kaldırdı; sonra, şaşırtıcı bir şekilde ayağa kalktı. Önemsiz bir şeydi ayağa kalkması;

ama Şimdiye kadar hiç kimse Jonas’a saygısını belirtmek için otomatik olarak ayağa kalkmamıŐtı.

“Hoş geldiniz, Anı Toplayıcı,” dedi saygıyla.

“Aman lütfen,” diye yanıtladı rahatsızlıkla, “bana Jonas deyin.”

Bayan görevli gülümsedi, düğmeye bastı ve solundaki kapının açılış tıklamasını duydu Jonas. Görevli, “Hemen içeri girebilirsiniz,” dedi.

Sonra sanki Jonas’ın huzursuzluğunu fark etmiş ve nede-nini anlamış gibi baktı. Toplulukta kapılar asla kapanmazdı. En azından Jonas’ın bildiği kapılar böyleydi.

“Kapılar Toplayıcı’nın mahremiyetini sağlamak için kilitleniyor, çünkü yoĐunlaŐması gerekli,” diye açıkladı. “Yurttaşlar Bisiklet Tamiri Bölümü ya da onun gibi bir yeri ararken içeri dalsa, işi zor olurdu.”

Jonas biraz rahatlayarak güldü. Kadın çok dostça yak-laŐıyordu ve onemsiz küçük bir ofis olan Bisiklet Tamiri Bölümü’nn yeri çok sık deĐiŐtiĐi için kimsenin bilmediği (aslında topluluk içinde bu Şaka konusuydu) doğruydu.

“Burada tehlikeli hiçbir Şey yok,” dedi kadın.

“Ama,” diye ekledi duvar saatine bakarak, “bekletilmek-ten hoŐlanmaz.”

Jonas telaşla kapıdan içeri girdi ve kendini rahat eşya-larla döşenmiş bir oturma odasında buldu. Kendi aile biri-minin konutundan çok farklı değildi. Toplulukta mobilya standarttı: kullanışlı, sağlam ve her parçanın iŐlevi açıkça belirlenmişti. Uyumak için bir yatak. Bir yemek masası. Bir alıŐma masası.

Her biri kendi evindekinden biraz daha farklı olsa da, bu ferah odada hepsinden vardı. Döşemeli koltukların ve kanepenin kumaşı biraz daha kalın ve daha lkst; masa bacakları evdeki gibi düz değil, narin ve ayakları oymalı

küçük birer süslemeyle kıvrımlıydı. Odanın öbür ucundaki girintide bulunan yatak, tüm yüzeyi karmaşık desenlerle işlenmiş harika bir kumaşla örtülüydü.

Ama en göze batan farklılık kitaplardı. Kendi evinde, her evde bulunan gerekli başvuru kitapları vardı: bir sözlük ve her ofisin, fabrikanın, binanın ve topluluğun tanımlarını içeren kalın bir topluluk kitabı. Ve elbette Kurallar Kitabı.

Jonas o güne kadar yalnızca kendi evindeki kitapları görmüştü. Başka kitapların olduğunu hiç bilmiyordu.

Ama bu odanın duvarları, içleri tümüyle dolu, tavana kadar yükselen kitaplıklarla kaplıydı. Başlıkları parlak kabarıklıkla yazılmış yüzlerce, belki de binlerce kitap olmalıydı.

Jonas gözlerini kitaplara dikti. Binlerce sayfanın neler içerdiğini hayal bile edemiyordu. Topluluğu düzenleyen kurallar dışında da kurallar olabilir miydi? Ofislerin, fabrikaların ve komitelerin daha başka tanımları var mıydı?

Bakmak için yalnızca bir saniyesi olmuştu, çünkü masanın yanındaki sandalyede oturan adamın kendisini izlediğinin farkındaydı. Aceleyle ilerledi, adamın önünde durdu, hafifçe eğilip selamlayarak "Adım Jonas," dedi.

"Biliyorum. Hoş geldin, Anı Toplayıcısı."

Jonas adamı tanıdı. Üzerinde Yaşlıların giydiği özel kıyafet dışında bir şey olmadığı halde, Töredeki diğerlerinden ayrı görünen Yaşlıydı o.

Jonas kendininkileri yansıtan açık gözlere rahatsızlıkla baktı.

"Efendim, anlayamadığım için üzgünüm ama..."

Bekledi, ama adam geleneksel özrün kabulü yanıtını vermedi.

Bir saniye sonra Jonas devam etti. "Ama düşündüm ki – yani *düşünüyorum* ki" diye düzeltti, dil kesinliği önem-

liyse, bu adamın huzurunda ‘şu an’ daha önemli olduğunu kendine anımsatarak, “Anıların Toplayıcısı olan *sizsiniz*. Ben, daha dün görevlendirildim, yani seçildim demek istiyorum. Ben hiçbir şey değilim. Henüz.”

Adam kendisine düşünceli ve sessizce baktı. Bu ilgi, merak, kaygı ve belki de biraz da sempatiyi birleştiren bir bakıştı.

Sonunda konuştu. “Bugünden, bu andan başlayarak, en azından benim için Toplayıcı olan sensin.”

“Uzun bir süredir ben Toplayıcıydım. Çok, çok uzun bir süredir. Bunu görebiliyorsun değil mi?”

Jonas başıyla onayladı. Adamın cildi kırışık ve gözleri her ne kadar olağandışı açıklığıyla insanın içine işliyorsa da, yorgun görünüyordu. Gözlerinin etrafı, mor halkalarla gölgelenmişti.

“Çok yaşlı olduğunuzu görebiliyorum,” diye saygıyla yanıtladı Jonas. Yaşlılara her zaman en üst düzeyde saygı gösterilirdi.

Adam gülümsedi. Kendi yüzündeki sarkan cildine neşeyle dokundu. “Aslında görüldüğüm kadar yaşlı değilim,” dedi. “Beni bu iş yıprattı. Çok yakında topluluktan ayrılması planlanan biri gibi görüldüğümü biliyorum. Ama aslında oldukça uzun bir süre daha var.”

“Senin seçilmene sevindim. Uzun sürelerini aldı seçmek. Bir önceki seçimin başarısızlığının üzerinden on yıl geçti ve benim enerjim de tükenmeye başlıyor. Kalan gücüme seni eğitmek için ihtiyacım var. Zor ve acı veren bir çalışma bizi bekliyor, seni ve beni.”

“Lütfen otur,” dedi ve yakınındaki sandalyeyi gösterdi. Jonas yumuşak minderli sandalyeye oturdu.

Adam gözlerini kapattı ve konuşmayı sürdürdü. “Ben Oniki olduğumda, senin gibi seçilmiştim. Korkmuştum,

eminim sen de korkuyorsundur.” Bir saniyeliliğine gözlerini açtı ve başıyla onaylayan Jonas’a baktı.

Gözleri yeniden kapandı. “Eğitimime başlamak için tam da bu odaya geldim. Bu çok zaman önceydi.”

“Bir önceki Toplayıcı, tıpkı benim sana görüldüğüm gibi çok yaşlı gelmişti bana. Benim bugün olduğum kadar yorgundu.”

Aniden öne doğru kaydı, gözlerini açtı ve “Soru sorabilirsin. Bu süreci anlatmada pek deneyimim yok. Bu konulardan söz etmek yasaktır,” dedi.

“Biliyorum efendim. Yönergeleri okudum,” dedi Jonas.

“Bu nedenle olmam gerektiği kadar açık olmayı unutabiliyorum.” Adam güldü. “İşim önemli ve inanılmaz onurlu. Ama bu mükemmel olduğum anlamına gelmiyor. Yerime birini yetiştirmeye çalıştığımda başarısız oldum. Lütfen işine yarayacak her soruyu sor.”

Aklında sorular vardı Jonas’ın. Binlerce, milyonlarca soru. Duvarları çevreleyen kitaplar kadar çok soru. Ama hiçbirini sormadı, henüz.

Düşüncelerini düzenlemeye çalışır görünen adam içini çekti. Sonra yeniden konuştu. “Basitçe ifade edilirse,” dedi “aslında hiç basit olmasa da, işim bendeki tüm anıları sana aktarmak. Geçmişin anılarını”.

“Efendim,” dedi Jonas çekinerek, “sizin yaşam öykünüzü işitmek ve anılarınızı dinlemek çok ilgimi çeker.”

“Sözünüzü kestiğim için özür dilerim,” diye ekledi çabucak.

Adam sabırsızlıkla ellerini salladı. “Bu odada özür dilemek yok. Buna zamanımız yok.”

“Şey,” diye sürdürdü Jonas, yine sözünü kesme olasılığından rahatsızlık duyarak, “Gerçekten ilgimi çekiyor. İlgi duymuyorum diyemem ama, neden bu kadar önemli

olduğunu tam olarak anlamıyorum. Toplulukta herhangi başka bir yetişkin işi yapıp eğlence zamanımda da sizin çocukluk hikayelerinizi dinlemeye gelebilirdim. Bu hoşuma giderdi. Gerçekten,” diye ekledi. “Bunu Yaşlılar Evi’nde yaptım zaten. Yaşlılar çocukluklarını anlatmayı sever ve dinlemek her zaman eğlencelidir.”

Yaşlı adam başını salladı. “Hayır, hayır,” dedi. “Açık olamadım. Sana aktarmam gereken benim geçmişim ya da çocukluğum değil.”

Başını, döşemeli koltuğun arkasına dayayarak geriye yaslandı. İçini çekerek “Tüm dünyanın anılarını aktarmam gerek,” dedi. “Senden önceki, benden önceki, bir önceki Toplayıcı’dan önceki ve ondan kuşaklarca önceki anıları.”

Jonas kaşlarını çattı. “Tüm dünyanın mı?” diye sordu. “Anlamıyorum. Yani yalnızca bizimki değil mi demek istiyorsunuz? Ya da yalnızca bu topluluk değil mi? Başka Yerler de mi dahil?” Aklında bu kavramı oturtmaya çalıştı. “Üzgünüm efendim. Tam olarak anlamıyorum. Belki yeterince zeki değilim. ‘Tüm dünya’ ya da ‘ondan kuşaklarca önce’ dediğinizde ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben yalnızca bizim olduğumuzu sanıyordum. Yalnızca şu anın olduğunu düşünüyordum.”

“Bundan çok daha fazlası var. Burayı aşan, Başka Yerler ve çok, çok gerilere giden şeyler var. Seçtiğim zaman ben bunların tümünü topladım. Ve burada, bu odada, tek başıma bunları yeniden yeniden yaşıyorum. Bilgelik böyle edinilir. Ve geleceğimizi böyle biçimlendiririz.”

Bir anlığına derin nefes alarak dinlendi. “Tüm bunların *ağırlığı* omuzlarımda,” dedi.

Jonas birden adam için çok büyük bir endişe duydu.

“Sanki...” adam durakladı, tanımlamak için aklında doğ-

ru sözcükleri arıyor gibiydi. “Sanki yoğun karla kaplı bir yokuştan aşağıya kızak üzerinde kaymaya benziyor,” dedi nihayet. “Başta heyecan vericidir; o hız, o keskin, temiz hava; ama sonra kar birikmeye başlar, kızağın ayaklarında yığılır ve yavaşlarsın, devam etmek için daha güçlü itmen gerekir ve...”

Birden başını salladı ve Jonas’a çevirdi gözlerini. “Bu sana hiçbir şey ifade etmedi değil mi?” diye sordu.

Jonas şaşırmişti. “Anlamadım efendim,” dedi.

“Elbette anlamadın. Karın ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?”

Jonas başını salladı.

“Ya da kızağı? Kızağın ayaklarını?”

“Hayır efendim” dedi Jonas.

“Yokuş aşağı? Bu deyim sana bir şey anlatıyor mu?”

“Hiçbir şey anlatmıyor efendim.”

“Eh öyleyse, başlama noktamız bu olsun. Nasıl başlamamız gerektiğini düşünüp duruyordum. Yatağa geç ve yüzüstü uzan. Önce önlüğünü çıkar.”

Jonas biraz endişeyle söyleneni yaptı. Çıplak göğsünün altında yatağı örten harika kumaşın yumuşak kıvrımlarını hissetti. Adamın ayağa kalkıp önce hoparlörün olduğu duvara gidişini izledi. Her evde bulunan hoparlörle aynı türden bir hoparlördü, ama bir şeyi farklıydı. Bunda adamın el çabukluğuyla KAPALI yazan uca çeviriverdiği bir açma kapama düğmesi vardı.

Jonas neredeyse çığlık atacaktı. Hoparlörü *kapatma* yetkisine sahip olmak! Bu hayret verici bir şeydi.

Sonra adam şaşırtıcı bir çeviklikle yatağın bulunduğu köşeye geldi. Hareketsiz biçimde şimdi olacakları bekleyen Jonas’ın yanındaki sandalyeye oturdu.

“Gözlerini kapat. Gevşe. Acı hissetmeyeceksin.”

Jonas soru sorulmasına izin verildiğini, hatta cesaretlendirildiğini anımsadı. “Ne yapacaksınız efendim?” diye sordu, sesinin gerginliğini ele vermeyeceğini umarak.

“Kar anısı aktaracağım,” dedi yaşlı adam ve ellerini Jonas’ın çıplak sırtına koydu.

ON BİR

Jonas başta olağandışı hiçbir şey hissetmedi. Yalnızca yaşlı adamın ellerinin sırtındaki hafif dokunuşlarını hissetti.

Gevşemeye, düzenli nefes almaya çalıştı. Oda bütünüyle sessizdi ve Jonas eğitiminin ilk gününde uyuyakalarak utanç verici bir duruma düşmekten korktu bir an için.

Sonra ürperdi. Ellerin dokunuşundaki soğukluğu hissettiğini fark etti birden. Aynı anda, nefes alırken havanın değiştiğini hissetmişti. Kendi nefesi de soğumuştur. Dudaklarını ıslattı ve böyle yaparken dili aniden serinleyen havaya dokundu.

Çok ürkütücüydü; ama hiç korkmuyordu şimdi. Enerjiyle dolmuştu ve buz gibi havanın ciğerlerine doluşunu hissederek yeniden soluk aldı. Artık soğuk havanın tüm vücudunda yarattığı rüzgarı hissediyordu. Yanında duran ellerine ve sırtına doğru esişini duyuyordu.

Adamın ellerinin dokunuşu sanki yok olmuştu.

Şimdi tümüyle yepyeni bir duygunun ayırıcına varmıştı: İğne batmaları mı hissediyordu? Hayır, çünkü yumuşak ve acısızdılar. İncecik, soğuk, tüy gibi hisler vücudunu ve yüzüne kaplamıştı. Dilini yeniden çıkardı ve üzerine konan soğuk beneklerinden birini yakaladı. Aniden bilincinden yok oldu, ama bir tane daha yakaladı, sonra bir tane daha. Bu his gülümsemesine neden oldu.

Bilincinin bir bölümü, hala orada, o yatağın üstünde, Ek Bina'daki odada yattığını biliyordu. Ama varlığının başka,

ayrı bir bölümü ise oturur konumdaydı ve altında yumuşak, desenli yatak örtüsü değil, düz, sert bir yüzey olduğunu hissedebiliyordu. Şimdi ellerinde (aynı anda her iki yanında hareketsiz dursalar da) kalın, nemli bir ip tutuyordu.

Gözleri kapalı olduğu halde *görebiliyordu* da. Çevresindeki havada dönen parlak kristallerin yağışını ve bunların ellerinin üstüne tıpkı soğuk bir kürk gibi yığılmasını görebiliyordu.

Nefesi de gözle görünüyordu.

Artık bir şekilde, yaşlı adamın *kar* diye söz ettiği şey olarak algıladığı anaforun içinden uzaklara, ta aşağıya bakabiliyordu. Yüksek bir yerdeydi. Yerler kalın karla kaplıydı, ama sert ve yüksek bir şeyin üstünde, kar seviyesinin hafiften üzerindeydi.

Kızaktı bu, birden anladı. *Kızak* denilen şeyin üzerinde oturuyordu. Kızak, sanki şu anda bulunduğu topraklardan yükselen geniş, yayvan bir tümseğin üzerinde dengede duruyordu. Her ne kadar 'tümsek' sözcüğünü düşünmüş olsa da, yeni bilinci onun *tepe* olduğunu söylüyordu.

Sonra üzerinde Jonas'ın olduğu kızak kar yığının içinde ilerlemeye başladı. Hemen yokuş aşağı inmekte olduğunu anladı Jonas. Açıklama yapan bir ses yoktu. Yaşadıkları kendisini açıklıyordu.

Artık *ayak* olduğundan kuşku duymadığı parçaların üzerinde kayan ve kızak adı verilen araçla, kar denilen maddenin üzerinde ilerleyerek aşağı inerken, buz gibi hava yüzünü kesiyordu.

Bütün bunları kavrayarak aşağı doğru hızla inerken, o soluk kesici coşkunun keyfini özgürce çıkarıyordu: hızı, berrak soğuk havayı, mutlak sessizliği, dengeyi, heyecanı ve dinginliği hissediyordu.

Sonra, eğimin açısı azaldıkça ve tümsek, yani tepe, aşağı

doğru düzleşirken, kızıağın ileri doğru hareketi yavaşladı. Şimdi kar, kızıağın etrafına yığılmıştı. Bu coşkulu yolculuğun bitmesini istemediği için, vücudunu öne doğru hareket ettirerek kızıağı itiyordu.

Sonunda kar yığınının yarattığı engel, kızıağın ince ayaklarına çok fazla gelmeye başladı ve durmak zorunda kaldı. İpleri soğuk ellerinde tutup soluklanarak, bir saniyeliğine orada oturdu Jonas. Gözlerini açmayı denedi. Kar-tepe-kızak deneyimindeki gözlerini değil, çünkü bu garip yolculuk sırasında zaten açıldılar. Kendi gözlerini açtı ve yerinden bile kıpırdamadan hala yatağın üstünde olduğunu gördü.

Yatağının yanında oturmaya devam eden yaşlı adam onu izliyordu. “Neler hissediyorsun?” diye sordu.

Jonas oturdu ve dürüstçe yanıtlamaya çalıştı. “Şaşkınım,” dedi bir süre sonra.

Yaşlı adam gömleğinin koluyla alnını sildi. “Vay canına,” dedi. “Yorucuydu. Biliyor musun, bu küçük anıyı bile sana aktarmak, sanırım beni biraz hafifletti.”

“Ne demek istiyorsunuz? Yani, soru sorabileceğimi söylemişsiniz, değil mi?”

Adam soru sormasını destekleyerek başıyla onayladı.

“Yani, artık bu kızak gezintisi belleğinizde yer almıyor mu?”

“Evet, öyle. Bu yaşlı gövdemden bir parça yük kalktı.”

“Ama çok eğlenceliydi! Ve siz artık anımsamıyorsunuz! Onu sizden *aldım!*”

Yaşlı adam güldü. “Sana tüm aktardığım tek bir tepenin üzerinde, tek bir karda, tek bir kızakla, tek bir kayıştı. Benim belleğimde bunlardan dünya kadar var. Hepsini birer birer sana binlerce kez versem bile, bana hala dolusu kalır.”

“Benim, daha doğrusu bizim, bunu yeniden yapabileceğimizi mi söylüyorsunuz?” diye sordu Jonas. “Çok isterim.

İpi çekerek yönetebileceğimi sanıyorum. Bu kez denemedim, çünkü çok yeni bir deneyimdi.”

Yaşlı adam gülererek başıyla hayır işareti yaptı. “Belki başka bir gün, sana bir iyilik yaparım. Ama şu anda, gerçekten oyun oynayacak zamanımız yok. Yalnızca sana nasıl olduğunu göstererek başlamak istedim.”

“Şimdi,” dedi ciddi bir sesle, “tekrar yat. Bir şey yapmak istiyorum...”

Jonas yattı. Sıradaki deneyim için heyecanlıydı. Ama aklına birçok soru gelmişti birden.

“Neden karlarımız, kızaklarımız ve tepelerimiz yok?” diye sordu. “Geçmişte ne zaman vardı? Anne ve babamın gençken kızakları var mıydı? Ya sizin?”

Yaşlı adam omuz silkti ve kısa bir kahkahayla “Hayır,” dedi Jonas’a. “Bu çok uzak bir anıydı. Bu yüzden çok yorucuydu. Birçok kuşak öncesinden onu çekip çıkarmam gerekti. Yeni Toplayıcı olduğumda bana verilmişti ve önceki Toplayıcı’nın da onu çok eskilerden çekmesi gerekmişti.”

“Ama bütün bunlara ne oldu? Kar ve diğerleri nerede?”

“İklim Denetimi yapıldı. Kar yiyecek yetiştirilmesini zorlaştırıyor, tarım mevsimlerini kısıtlıyordu. Tahmin edilemeyen hava durumu, ulaşımı kimi zaman olanaksızlaştırıyordu. Kullanışlı bir şey değildi, bu nedenle Aynılığa geçtiğimiz zaman geçmişte bıraktık.”

“Ve tepeler de,” diye ekledi, “ürünlerin nakliyesini güçleştiriyordu. Kamyonların, otobüslerin hızını kesiyordu. Sonra...” Sanki tepeler bir hokus pokus hareketiyle yok olmuş gibi elini salladı. “Aynılık sağlandı,” diye tamamladı sözünü.

Jonas kaşlarını çattı. “Keşke tüm bunlar hala olsaydı. Hiç değilse zaman zaman” dedi.

Yaşlı adam gülümsedi. “Bence de,” dedi. “Ama bu seçim

bize ait değil.”

“Ama efendim,” dedi Jonas, “bu kadar gücünüz varken...”

Adam düzeltti onu. “Onur,” dedi kesin bir tonla. “Yalnızca çok onurlu bir işim var. Senin de öyle olacak. Ama bunun g  le aynı olmadığını anlayacaksın.”

“şimdi sessizce yat. İklim konusuna girdiğimize göre sana bir şey daha vereyim. Bu kez sana vereceğim şeyin adını da söylemeyeceğim, alışını sınamak istiyorum. Anlatılmadan adını algılayabilmelisin. Karı, kızağı, yokuşu ve kızak ayaklarını önceden söyleyerek vermiştim sana.”

S ylenilmediği halde Jonas gözlerini yeniden kapattı. Elleri yeniden sırtında hissetti. Bekledi.

şimdi duygular daha çabuk geldi. Bu kez eller soğuklaşmadı, tersine vücudunda sıcaklıklarını hissetmeye başladı. Biraz nemlendiler. Sıcaklık omuzlarında genişleyerek boynuna, ensesine ve yüzünün yanına yayıldı. Giysili kısımlarında da hissedebiliyordu bunu; hoş, her yanını kaplayan bir duyguydu bu ve bu kez dudaklarını yaladığında havanın ağırlığını ve sıcaklığını fark etti.

Hiç kıpırdamadı. Kızak yoktu. Vücudunun duruşu değişmedi. Açık havada bir yerlerde yalnızdı, yatıyordu ve sıcaklık yukarıdan, uzak bir yerden geliyordu. Karlı havadaki yolculuk gibi heyecan verici değildi ama, rahatlatıcı ve keyif vericiydi.

Birden doğru sözcüğü algıladı: *güneş ışığı*. Bunun gökyüzünden geldiğini fark etti.

Sonra bitti.

Yüksek sesle, “güneş ışığı,” dedi, gözlerini açarak.

“Güzel. Sözcüğü buldun. Bu içimi kolaylaştırıyor. Çok açıklama yapmaya gerek yok.”

“Ve gökyüzünden geliyordu.”

“Doğru,” dedi yaşlı adam. “Tıpkı eskiden olduğu gibi.”

“Aynılıktan, İklim Denetimi’nden önce,” diye ekledi Jonas.

Adam güldü. “Doğru alıyor ve hızlı öğreniyorsun. Senden çok memnunum. Bugünlük bu kadar yeter galiba. İyi bir başlangıç yaptık.”

Jonas’ı rahatsız eden bir soru vardı. “Efendim,” dedi, “Yaşlıların Başkanı bana, aslında herkese demişti ki, ve elbette siz de demiştiniz, bu acı verici bir eğitim olacak diye. Bu nedenle biraz korkmuştum. Ama hiç acıtmadı. Gerçekten keyif duydum.” Yaşlı adamı sorgulayıcı gözlerle baktı.

Adam içini çekti. “Seni zevkli anılarla başlattım. Önceki başarısızlığım akıllanmamı sağladı.” Birkaç derin nefes aldıktan sonra, “Jonas” dedi, “acı verici *olacak*. Ama şimdiden acı vermesi gerekmez.”

“Korkmuyorum. Gerçekten,” dedi Jonas, oturuşunu biraz daha dikleştirerek.

Yaşlı adam bir süre ona baktı. Gülümsedi. “Bunu görebiliyorum,” dedi. “Eh, madem ki bunu sen sordun, sanırım bir aktarıma daha yetecek kadar gücüm var.”

“Yeniden uzan. Bugünlük son olacak bu.”

Jonas neşeyle söyleneni yaptı. Gözlerini kapatıp bekledi, elleri bir kez daha hissetti; sonra sıcaklığı, onun için çok yeni olan bu bambaşka dünyanın gökyüzünden gelen güneş ışığını yeniden hissetti. Bu kez, o harika sıcaklıkta güneşlenerek yatarken, zamanın geçişini hissetti. Gerçek benliği yalnızca bir ya da iki dakika geçtiğinin farkındaydı, ama anı toplayan diğer benliği güneşin altında saatlerin geçtiğini hissediyordu. Derisi batmaya başladı. Rahatsızlık duyduğu için bir kolunu hareket ettirdi, kıvırdığında, dirsek hizasında kolunun iç kısmındaki kıvrım yerinde keskin bir

acı hissetti.

“Ah,” diye bağırdı yüksek sesle ve yatağın üzerinde döndü. Dönüşün acısıyla, “Ayyy,” diye inledi. Konuşmak için ağzını oynatmak bile yüzünü acıtırıyordu.

Bu durum için bir sözcük olduğunu biliyordu ama, duyduğu acı sözcüğü çıkarmasına engel oluyordu.

Sonra bitti. Gözlerini açtığında yüzü acıyla gerilmişti. “Canım yandı,” dedi yaşlı adama, “buna ne dendiğini bulamadım.”

“Güneş yanıyordu,” diye açıkladı yaşlı adam.

“Çok acı verdi,” dedi Jonas, “ama bunu aktardığına seviniyorum. İlginçti. Şimdi, ‘acı verici olacak’la, ne demek istediğinizi daha iyi anlıyorum.”

Yaşlı adam tepki vermedi. Bir süre sessiz sessiz oturdu. Sonunda, “Kalk artık. Eve gitme zamanın geldi,” dedi.

Her ikisi de odanın ortasına yürüdü. Jonas önlüğünü yeniden giydi. “Hoşça kalın efendim,” dedi. “İlk günüm için teşekkür ederim.”

Adam başıyla onayladı. Tükenmiş ve biraz üzgün görünüyordu.

“Efendim?” dedi Jonas, utangaç bir tavırla.

“Evet? Bir şey mi sormak istiyorsun?”

“Adınızı bilmiyorum da. Ben sizin Toplayıcı olduğunuzu sanıyordum, ama siz artık *benim* Toplayıcı olduğumu söylüyorsunuz. Bu yüzden size nasıl seslenmem gerektiğini bilmiyorum.”

Adam rahat döşemeli koltuğa yeniden oturmuştu. Sanki ağrı hissini savuşturmak istermişcesine omuzlarını çevirdi. Korkunç yorgun görünüyordu.

“Bana Aktarıcı de,” dedi Jonas’a.

ON İKİ

Kahvaltıda annesi, “İyi uyudun mu Jonas?” diye sordu. “Hiç rüya görmedin mi?”

Jonas yalnızca gülümseyerek başıyla onayladı. Yalan söylemeye hazır olmasa da, doğruyu söylemek de istemiyordu. “Çok derin uyudum,” dedi.

Oturduğu sandalyeden Gabriel’in sallanan yumuk eline dokunmak için eğilirken, “Keşke birisi de öyle uyuyabilse,” dedi babası. Sepet yerde Baba’nın yanında duruyordu; köşesinde, Gabriel’in başının hemen yanında duran yumuşak suaygırı, ifadesiz gözlerle bakıyordu.

“Keşke,” dedi Anne başını çevirirken. “Geceleri çok huysuz.”

Jonas her zamanki gibi deliksiz *uyuduğu* için gece beğün ağladığını duymamıştı. Ama rüya görmediği doğru değildi.

Uykusunda tekrar tekrar karla kaplı tepeden kaymıştı. Sanki varmaya çalıştığı bir hedef var gibiydi rüyasında. Kar kalınlığı yüzünden kızıağın durduğu noktanın ötesinde, ne olduğunu çıkaramadığı bir şey.

Uyandığında, uzakta kendini bekleyen bir şeye uzanma isteğiyle, hatta bunun gerekli olduğu duygusuyla doluydu. Onun iyi olduğunu, hoşuna gideceğini, önemli olduğunu hissediyordu.

Ne var ki oraya nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Okul ödevlerini toparlayıp gün için hazırlanarak, rüya-

sının etkisinden sıyrılmaya çalıştı.

Okulda sanki bir farklılık vardı o gün. Dersler aynıydı; dilbilgisi ve iletişim; ticaret ve endüstri; bilim ve teknoloji; yurttaşlık bilgisi ve yönetim. Ama eğlence saatlerinde ve öğle yemeği için verilen arada, öbür yeni Onikiler ilk eğitim günlerini anlatmaya kaptırmışlardı kendilerini. Birbirlerinin sözünü keserek, o durumda söylenmesi gereken standart özür kalıbını telaşla sıralayarak ve sonra yeni deneyimleri anlatmanın heyecanı içinde yeniden her şeyi unutarak, bir ağızdan konuşuyorlardı.

Jonas dinliyordu. Eğitimiyle ilgili konuşmaması gerektiği konusunda yapılan uyarılar aklındaydı. Aslında bu zaten olanaksızdı. Ek Bina'daki odada neler yaşadığını, arkadaşlarına hiçbir şekilde anlatamazdı. Tepeyi ya da karı tanımlamadan kızak nasıl anlatılabilirdi ki? Kızağı ve karı da, yüksekliği, rüzgarı ya da o tüy gibi hafif, büyümlü soğuşu asla hissetmemiş birine anlatmak olanaklı mıydı?

Dil açıklığı konusunda herkes gibi yıllarca eğitim görmüş olsa da, bir başkasına güneş ışığı deneyimini yaşatmak için hangi sözcükleri kullanabilirdi?

Bu yüzden Jonas için sessizce oturup dinlemek daha kolaydı.

Jonas okulda dersler bittikten sonra, yine Fiona'yla birlikte Yaşlılar Evi'ne sürdü bisikletini.

"Dün seni aradım," dedi Fiona. "Eve birlikte gidebiliriz diye düşünmüştüm. Bisikletin hala dışardaydı, biraz bekledim ama geç olduğu için eve döndüm."

"Seni beklettiğim için özür dilerim," dedi Jonas.

"Özrünü kabul ediyorum," diye yanıtladı Fiona otomatik olarak.

"Tahmin ettiğimden biraz daha uzun süre kaldım," dedi Jonas.

Fiona sessizce pedal çevirmeyi sürdürdü; Jonas onun bir açıklama beklediğini biliyordu. Kendisinden eğitiminin ilk gününü anlatmasını bekliyordu. Ama bunu istemesi, kabalık diye nitelendirilecek bir davranış olurdu.

Jonas konuyu değiştirerek, “Gönüllü çalışma saatlerinin çoğunu Yaşlılarla geçirdin,” dedi. “Zaten bilmediğin şey pek çıkmayacaktır.”

“Öğrenmem gereken öyle çok şey var ki,” diye yanıtladı Fiona. “İdari işler var, beslenme kuralları var, kurallara uyulmadığında uygulanan cezalar var. Tıpkı küçük çocuklara olduğu gibi, Yaşlılara da disiplin çubuğu kullanıldığını biliyor muydun? Sonra uğraş terapisi, eğlence etkinlikleri, ilaçlar ve...”

Binaya vardıklarında bisikletlerini durdurdular.

“Aslında okuldan daha zevkli,” diye itiraf etti Fiona.

Bisikletini parka çekerken, “Bence de” diye onayladı Jonas.

Sanki Jonas’ın devam etmesini beklermiş gibi yine bir an durdu Fiona. Sonra saatine baktı, el salladı ve hızla girişe yöneldi.

Jonas bisikletinin yanında kalakaldı bir süre, afallamıştı. Yine aynısı olmuştu; artık ‘öteyi görmek’ diye düşündüğü şey gerçekleşmişti. Bu kez tanımlayamadığı o anlık değişimi yaşayan Fiona olmuştu. Başını kaldırıp Fiona’nın kapıdan içeri girişine baktığında, yine aynı şey oldu; değişiverdi Fiona. O anı yeniden zihninde canlandırmaya çalışırken, değişimin aslında Fiona’nın bütünüyle ilgili olmadığını düşündü. Sanki yalnızca saç değişiyordu. Ve bu değişim yalnızca bir saniyelik bir titreşim gibiydi.

Olayları zihninde yeniden toparlarken, kesinlikle daha sık olmaya başladığını fark etti. İlk birkaç hafta önce el-mada olmuştu. Daha iki gün önce Toplantı Salonu’ndaki

izleyicilerin yüzleri değişmişti sonra. Şimdi, bugün, Fiona'nın saçında aynı şeyi görmüştü.

Kaşlarını çatarak Ek Bina'ya yürüdü. Aktarıcı'ya soracağım, diye karar verdi.

Jonas odaya girdiğinde, yaşlı adam gülümseyerek başını kaldırdı. Yatağın yanındaki yerini almıştı şimdiden. Bugün daha enerjik görünüyordu, biraz daha dinçleşmişti ve Jonas'ı gördüğüne sevinmişti.

"Hoş geldin," dedi. "Başlamamız gerek. Bir dakika geç kaldın."

"Özür di-" diye başladı Jonas, sonra özür dilenmeyeceğini anımsayarak, bocalayıp birden durdu.

Önlüğünü çıkarıp yatağa gitti. "Bir dakika geciktim çünkü bir şey oldu," diye açıkladı. "Sakıncası yoksa bu konuda soru sormak istiyorum."

"İstedğin her şeyi sorabilirsin."

Jonas anlaşılır biçimde açıklayabilmek için zihnini toplamaya çalıştı. "Sanırım öteyi görmek denen şey bu," dedi.

Aktarıcı başıyla onaylayarak, "Anlat" dedi.

Jonas elmayla ilgili deneyimini anlattı ona. Sonra kafasını kaldırıp bakarken, kalabalıktakilerin yüzlerinde aynı şeyi gördüğü sahnedeki o andan söz etti.

"Sonra bugün, hemen az önce, dışarıda, arkadaşım Fiona'yla da aynı şeyi yaşadım. Değişen tam olarak onun kendisi değildi. Onunla ilgili bir şey bir an için değişti. Saçı farklı görünüyordu; biçimi ya da uzunluğu değil. Çok iyi anlatamıyorum," Jonas duraksadı; ne olduğunu tam olarak kavrayamadığı ve anlatamadığı için düş kırıklığına uğramıştı.

Sonunda yalnızca, "Değişime uğradı. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Bu nedenle bir dakika geciktim" diye sonuca bağladı

ve soran gözlerle Aktarıcı'ya baktı.

Yaşlı adam öteyi görmekle ilgisiz görünen bir soru sorarak Jonas'ı şaşırttı. "Dünkü o anıyı, kızak gezisiyle ilgili olanı aktardığımda, çevrene bakındın mı?"

Jonas başıyla onayladı. "Evet" dedi, "ama havadaki o madde, yani kar demek istiyorum, görüşümü kısıtlıyordu."

"Kızağa baktın mı?"

Jonas bir daha düşündü. "Hayır. Yalnızca altımda olduğunu hissettim. Dün gece de düşümde gördüm. Ama düşte de kızağı gördüğümü anımsamıyorum. Yalnızca hissediyordum."

Aktarıcı düşünceli görünüyordu.

"Seçilmeden önce seni gözlerken, sende bu yeteneğin olabileceğini fark etmiştim. Anlattığın şey de bunu doğruluyor. Bende biraz daha farklı gerçekleşmişti bu," diye anlattı Aktarıcı. "Ben tam senin yaşında ve yeni Toplayıcı olmak üzereyken, başka bir biçimde de olsa bu deneyimleri yaşamaya başlamıştım. Bende bu..., şey, şimdi anlatmayayım; henüz anlayamazsın."

"Ama sanırım sende nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum. Tahminimi doğrulamak için küçük bir test yapayım sana. Uzan."

Jonas yine ellerini iki yanına sarkıtarak yatağa uzandı. Artık burada kendini rahat hissediyordu. Gözlerini yumdu ve Aktarıcı'nın sırtındaki tanıdık dokunuşunu bekledi.

Ama beklediği olmadı. Bunun yerine Aktarıcı, "Kızak gezintisinin anısını yeniden getirelim. Yalnızca başını, tepenin üzerinde olduğun, kaymaya başlamadan önceki yeri. Bu kez eğilip kızağa bakmalısın," dedi.

Jonas şaşırmıştı. Gözlerini açarak, "Affedersiniz," dedi kibarca, "bu anıyı sizin vermeniz gerekmiyor mu?"

“Artık senin anın bu. Bana ait olmadığı için canlandıramam. Sana verdim onu.”

“Ama nasıl getirebilirim ki yeniden?”

“Geçen yılı ya da Yedi veya Beş olduğun yılları anımsıyorsun, değil mi?”

“Elbette.”

“Hemen hemen aynı şey. Topluluktaki herkesin bunun gibi bir kuşak geriye giden anıları vardır. Artık sen daha da geriye gidebileceksin. Denemelisin. Yoğunlaşman yeter.”

Jonas gözlerini yeniden kapattı. Derin bir nefes aldı ve bilincinde kızağı, tepeyi ve karı aramaya başladı.

İşte oradaydılar, hiç çaba harcamamıştı. Yeniden tepenin üzerinde oturuyor, kar tanelerinin döngüsel savruluşlarını izliyordu.

Jonas keyifle gülümseyerek, ağzından buhar gibi çıkan nefesini açık havaya üfledi. Sonra kendisinden istenildiği gibi yere baktı. Üzeri yine karla kaplanmış ipi tutan ellerini gördü. Bacaklarına baktı ve altındaki kızağa görebilmek için onları yanlara açtı.

Hayretten dili tutularak kızağa dikti gözlerini. Bu kez anlık bir görüntü değildi. Bu kez kızak, elmada çok kısa bir süreliğine gördüğü aynı esrarengiz özelliği taşıyordu; gözlerini kırptırıp yeniden baktığında kızağın değişmediğini gördü. Aynı şey Fiona'nın saçında da olmuştu. Ama kızak değişmiyordu. Bu özellik her neyse kızakta da vardı.

Jonas gözlerini açtığında hala yataktaydı. Aktarıcı kendisini merakla izliyordu.

“Evet,” dedi Jonas yavaşça, “onu kızakta da gördüm.”

“Bir şey daha denememe izin ver. Oradaki kitaplığı bak. En üstteki kitap sırasını, masanın arkasında duran üst raftakileri görüyor musun?”

Jonas'ın gözleri kitapları aradı. Kitaplara baktığında

değiştiklerini gördü. Ama anlık bir değişimdi. Hemen yok oluverdi.

“Evet, oldu” dedi Jonas. “Kitaplara da aynı şey oldu, ama yine geçti.”

“O zaman haklıyım,” dedi Aktarıcı. “Kırmızı rengi görmeye başlıyorsun.”

“Neyi?”

Aktarıcı içini çekti. “Nasıl açıklamalı bunu? Eskiden, anıların döneminde her şeyin bir biçimi ve boyutu vardı, hala olduğu gibi; ama aynı zamanda *renk* denilen bir özellikleri daha vardı.”

“Birçok renk vardı, bunlardan biri de kırmızıydı. Şimdi görmeye başladığın bu renk. Arkadaşın Fiona’nın saçları kırmızı, oldukça belirgin aslında. Daha önce de dikkatimi çekmişti. Senin Fiona’nın saçından söz etmen, kırmızı rengi görmeye başlamış olabileceğine ilişkin ipucu verdi.”

“Ya insanların yüzleri? Tören’de gördüğüm yüzler?”

Aktarıcı başını salladı. “Hayır, insan teni kırmızı değildir. Ama kırmızının tonlarını içerir. Aslında tenin birçok renkten oluştuğu bir dönem vardı, bunu daha sonraki anılarda göreceksin. Bu biz Aynılığa geçmeden önceydi. Bugün herkesin ten rengi aynı, senin gördüğünse kırmızının tonlarıydı. Muhtemelen yüzlerin renklendiğini gördüğünde, elmanın ya da arkadaşının saçıninki kadar koyu ya da canlı değildiler. ”

Aktarıcı birden güldü. “Aynılıkta hiçbir zaman tam anlamıyla ustalaşamadık. Sanırım gen mühendisleri bu gariplikleri halletmek için yoğun çalışmalarını sürdürüyorlardı hala. Fiona’nın gibi saçlar onları deli ediyor olmalı.”

Jonas anlamak için çok çaba harcayarak dinledi. “Ya kızak?” diye sordu. “Onda da aynı şey vardı; kırmızı renkliydi ama o *değişmedi*, Aktarıcı. O hep öyle kaldı.”

“Çünkü o anı, renklerin *olduğu* bir döneme ait.”

“Öylesine... ah keşke dil daha açık olabilseydi! Kırmızı öyle güzeldi ki!”

Aktarıcı başıyla onayladı. “Hala öyle.”

“Her zaman görebiliyor musunuz kırmızıyı?”

“Hepsini görüyorum. Tüm renkleri.”

“Ben de göreceğim mi?”

“Elbette. Anıları topladığında. Sende öteyi görme yeteneği var. Sonra renklerin yanı sıra bilgelik de kazanacaksın. Ve daha pek çok şeyi.”

Ne var ki o anda tek başına bilgelik Jonas’ın ilgisini çekmiyordu. Onu büyüleyen renklerdi. “Neden herkes onları göremiyor? Neden renkler yok oldu?”

Aktarıcı omuz silkti. “Bunu ve Aynılığa geçmeyi bizim halkımız seçti. Benim dönemimden, daha önceki dönemden önce, çok çok daha eskiden yapılmış bu seçim. Güneş ışığından vazgeçtiğimizde renklerden de vazgeçtik ve farklılıkları yok ettik.” Bir an düşündü. “Birçok şeyin denetlenebilmesini sağladık. Ama başka şeylerin yok olmasına izin verdik.”

“İzin vermemeliydik!” dedi Jonas hiddetle.

Aktarıcı Jonas’ın tepkisinin keskinliğine şaşırmış görünüyordu. Sonra alaysı bir ifadeyle gülümsedi. “Çok çabuk vardın bu sonuca,” dedi. “Benim yıllarımı aldı. Belki sen bilgeliğe benden çabuk ulaşırısın.”

Duvar saatine göz attı. “Şimdi uzan. Yapacak çok işimiz var.”

“Aktarıcı,” dedi Jonas yeniden yatağa yerleşirken, “Toplayıcı olurken size neler olmuştu? Öteyi görmenin sizin de başınıza geldiğini, ama aynı biçimde olmadığını söylemiştiniz.”

Eller yeniden sırtına dokundu. “Başka bir gün anlatırım,”

dedi Aktarıcı usulca. “Sana başka bir gün anlatacağım. Artık çalışmalıyız. Senin renk kavramını anlamana yardımcı olacak bir yol düşündüm.”

“Gözlerini kapat ve kıpırdama artık. Sana bir gökkuşağı anısı aktaracağım.”

ON ÜÇ

Günler, haftalar geçti. Jonas anılar aracılığıyla renklerin adlarını öğrendi. Şimdi olağan yaşamında (artık olağan olmadığı ve hiçbir zaman da olmayacağını biliyordu gerçi) hepsini görmeye başlamıştı. Ama kalıcı değildiler. Ana Meydan'ın etrafındaki düzenlenmiş çim alanda ya da ırmak kıyısındaki bir çalıda, bir an için yeşili görüyordu. Topluluk sınırlarının dışındaki tarım alanlarından kamyonlarla getirilen balkabaklarının canlı turuncu rengi, bir saniyelğine parlak, göz alıcı bir ışıkla görünüyordu, sonra yeniden yok oluyordu. Tatsız ve renksiz tonlarına dönüyorlardı tekrar.

Aktarıcı renkleri tutabilmesinin çok uzun zaman alacağını söyledi.

“Ama renkleri istiyorum!” dedi Jonas kızgınlıkla. “Her şeyin renksiz olması haksızlık!”

“Haksızlık mı?” diye sordu Aktarıcı merakla Jonas'a bakarak. “Ne demek istediğini açıklar mısınız?”

“Şey...” Jonas durdu ve yeniden düşündü. “Her şey aynı olduğunda hiç seçme hakkımız kalmıyor! Sabah uyanıp bir şeylere *karar vermek* istiyorum! Mavi önlüğü mü yoksa kırmızıyı mı istediğime karar vermeliyim.”

Giysisinin renksiz kumaşına göz attı. “Ama her şey hep aynı,” dedi.

Sonra hafifçe güldü. “Ne giydiğimizizin çok önemli olmadığını biliyorum. Fark etmiyor. Ama...”

“Önemli olan seçebilmek, değil mi?” diye sordu Akta-

ricı.

Jonas başıyla onayladı. “Küçük erkek kardeşim...” diye başladı, sonra düzeltti. “Hayır, bu doğru değil. Aslında gerçekten kardeşim değil o. Ailemin bakımını üstlendiği yeni bebek. Adı Gabriel?”

“Evet Gabriel’i biliyorum.”

“Şu anda her şeyi öğrenme yaşında. Gösterdiğimiz oyuncakları yakalıyor. Babam küçük kas denetimini öğrendiğini söylüyor. Çok sevimli bir çocuk.”

Aktarıcı başıyla onayladı.

“Artık renkleri arada sırada da olsa görebildiğime göre, düşünüyordum ki parlak kırmızı ya da parlak sarı şeyler göstersek Gabriel’e ve *seçebilseydi* ne olurdu? Aynılık yerine böyle olsaydı.”

“Yanlış seçimler yapabilirdi.”

“Ah!” dedi Jonas ve bir an sessiz kaldı. “Ne demek istediğinizi anlıyorum. Bir bebek oynadığında bu önemli olmayabilir ama, aslında *önemli*, değil mi? İnsanların kendi tercihlerini yapmasını göze alamıyoruz.”

“Güvenli değil,” diye düzeltti Aktarıcı.

“Elbette güvenli değil,” dedi Jonas kesin bir tavırla. “Ya kendi eşlerini seçmelerine izin verildiğinde onlar *yanlış* kişiyi seçerse?”

“Ya da” diye sürdürdü, neredeyse çılgınca gülüyordu, “kendi *işlerini* seçerlerse?”

“Korkutucu, öyle değil mi?” dedi Aktarıcı.

Jonas kıkırdadı. “Çok korkutucu. Hayal bile edemiyorum. Gerçekten de insanları yanlış seçimler yapmaktan korumalıyız.”

“Daha güvenli olur.”

“Evet,” diye onayladı. “Çok daha güvenli”.

Sohbet başka konulara yöneldiğinde Jonas nedenini

anlayamadığı bir düş kırıklığı içindeydi.

Sıklıkla kendini öfkeye kaptırıyordu artık; kendi yaşamına eklenen heyecanlardan arınmış yaşamlarıyla yetindikleri için, mantıksızca grup arkadaşlarına kızıyordu. Bu durumu onlar adına değiştiremediği için kendisine de kızgındı.

Denedi. Aktarıcı'dan izin almadan -çünkü geri çevrileceğinden korkuyor, daha doğrusu böyle olacağını biliyordu- arkadaşlarına yeni kazandığı bilinci aşılamaya çalıştı.

Bir sabah "Asher, şu çiçeklere çok dikkatli bak," dedi. Açık Kayıtlar Salonu çevresine dikilmiş sardunyaların yanında duruyorlardı. Ellerini Asher'ın omuzlarına koyup, olabildiğince uzun süre arkadaşının sırtında tutmaya çalışırken, bir yandan da kırmızı bilincini arkadaşına iletmeyi deneyerek, çiçeklerin kırmızısı üzerine yoğunlaştı.

"Ne oldu?" diye sordu Asher huzursuzlukla. "Bir sorun mu var?" Jonas'ın ellerinden sıyrıldı. Aile birimi dışında bir yurttaşın diğerine dokunması son derece kabalık sayılıyordu.

"Hayır, sorun yok. Solmak üzere olduklarını düşündüm bir an. Bahçecilik Ekibi'ne daha sık sulanmaları gerektiğini haber vermeliyiz." Jonas iç geçirip dönüp gitti.

Bir akşam eğitimden, yeni edindiği bilgilerin ağırlığıyla ezilmiş döndü. Aktarıcı o gün rahatsızlık veren sarsıcı bir anı seçmişti. Ellerinin dokunuşuyla Jonas birden kendisini tümüyle yabancı bir yerde bulmuştu; uçsuz bucaksız mavi göğün altında, rüzgar alan sıcak bir yerdı burası. Seyrek çim öbekleri, tek tük çalılar ve kayalar vardı. Yakınlarda daha yoğun bitki örtüsüyle, silüetleri gökyüzüne uzanan kalın kısa ağaçlarla kaplı bir alan görüyordu. Sesler duyuyordu; yoğun silah sesleri (*tüfek* sözcüğünü algıladı), ardından bağrışmalar ve sanki bir şey, ağaçların dallarını kırarak düşüyormuş gibi inanılmaz bir gümbürtü.

İnsanların birbirlerine seslendiğini işitiyordu. Arkasına saklandığı çalılıklardan gözetlerken, Aktarıcı'nın söylediği gibi, bir zamanlar insan teninin farklı renklerde olduğunu anımsadı. Adamların ikisi koyu kahverengi deriliydi, diğerlerinin teni ise açıktı. Yaklaşarak, adamların yerde hareketsiz yatan bir filin dişlerini sökmesini ve kanlı dişleri sürükleyerek götürmelerini izledi. Kırmızı diye bildiği rengi yeni algılayış biçimi, sarsıcı gelmişti.

Sonra adamlar, hızla dönen tekerleklerinden taşlar sıçratan bir araçla ufukta kayboldu. Taşlardan biri alnına çarpıp acıttı. Ama Jonas'ın bitmesi için artık can attığı anı hala sürüyordu.

Şimdi başka bir fil, ağaçların arkasında gizlendiği yerden ortaya çıktı. Çok ağır adımlarla yürüyerek gelip yere, hırpalanmış gövdeye baktı. Kıvrık hortumuyla koca gövdeyi okşadı; sonra uzandı, çatırtıyla birkaç yapraklı dal kopararak, derin yaraların olduğu beden kütesinin üzerine örttü.

Sonunda ağır kafasını doğrulttu, hortumunu kaldırdı ve boş arazide kükredi. Jonas şimdiye kadar hiç böyle bir ses duymamıştı. Bu öfkenin ve acının sesiydi. Sanki asla bitmeyecekti.

Anıların aktarıldığı yatağın üzerinde acı çekerek gözlerini açtığı anda, sesi hala duyuyordu. Eve doğru yavaş bir tempoda pedal çevirirken, aynı ses bilincinde kükremeyi sürdürdü.

Akşam, kızkardeşi uyku oyuncağı olan yumuşak filiraftan aldığı anda, "Lily, bir zamanlar gerçekten fillerin olduğunu biliyor musun? Hem de canlı filler?" dedi.

Eski püskü uyku oyuncağına bakarak gülümsedi Lily. "Ya tabi, eminim öyledir Jonas," dedi inanmayarak.

Babası Lily'nin kurdelelerini çözüp saçlarını tararken, Jonas gidip yanlarına oturdu. İkisinin de omuzlarına birer

elini koydu. Tüm varlığıyla onlara bir anı parçası aktarmaya çalıştı; acı çeken filin çığlığının değil fil *olmanın*, o heybetli, koskoca yaratığın ve o özenli dokunuşuyla son nefesini veren dostunu gözetmesinin anısıydı aktarmak istediği.

Babası uzun saçlarını taramayı sürdürürken sabırsızlanan Lily, sonunda abisinin elinin altında kıpırdandı ve “Jonas, elin canımı yakıyor,” dedi.

Jonas, “Canını acıttığım için özür dilerim,” diye mırıldanarak elini çekti.

“Özrün kabul edildi,” diye umursamayarak yanıtladı Lily, cansız fili okşarken.

“Aktarıcı,” diye sordu bir kez Jonas, o günkü çalışmaları için hazırlık yaparken. “Eşiniz yok mu? Eş almak için başvurmanıza izin verilmiyor mu?” Kabalıkla ilgili kurallar kendisi için geçerli olmasa da, bunun kaba bir soru olduğunun farkındaydı. Ama en kişisel sorudan bile rahatsız olmuyor ya da alınmıyor gibi görünen Aktarıcı, tüm sorularını destekliyordu.

Aktarıcı kahkahayı bastı. “Hayır, bunu yasaklayan bir kural yok. Bir zamanlar bir eşim vardı. Kaç yaşında olduğumu unuttun galiba Jonas. Eski eşim Çocuksuz Yetişkinler’le birlikte yaşıyor şu anda.”

“Ah elbette,” dedi Jonas, Aktarıcı’nın kolaylıkla anlaşılan yaşını *unutmuştu*. Topluluktaki yetişkinler yaşlandığında yaşamları farklılaşıyordu. Artık aile birimi oluşturmaları gerekmiyordu. Jonas’ın kendi anne ve babası da, Jonas ve Lily büyüdüğünde, Çocuksuz Yetişkinler’le yaşayacaklardı.

“İstersen bir eş için başvurabileceksin, Jonas. Yine de zorluğu konusunda seni uyarırım. Yaşam düzeniniz birçok aile birimindekinden farklı olmak zorunda kalacak, çünkü kitaplar yurttaşlara yasaklanmıştır. Kitaplara ulaşabilen

yalnızca sen ve ben varız.”

Jonas'ın gözleri hayret verici kitap sıraları üzerinde gezindi. Zaman zaman renklerini görebiliyordu. Aktarıcı ve o, birlikte oldukları zamanları, konuşarak ve anı aktarımıyla geçiriyorlardı. Jonas henüz hiçbir kitabın kapağını açmamıştı. Ama birkaçının başlığını okumuştı. Yüzyılların bilgisini içerdiklerini ve bir gün kendisine ait olacaklarını biliyordu.

“Yani bir eşim ve belki çocuklarım olursa, kitapları onlardan gizlemem mi gerekecek?”

Aktarıcı başıyla onayladı. “Doğru, benim kitapları eşimle paylaşmama izin verilmiyordu. Başka güçlükler de var. Yeni Toplayıcı'nın eğitiminden söz edemeyeceğini belirten kuralı anımsıyor musun?”

Jonas başını salladı. Elbette anımsıyordu. Şimdiye kadar uyması istenen kuralların içinde en sinir bozucu kural bu olmuştu.

“Resmi olarak Toplayıcı olduğunda, yani buradaki işimiz bittiğinde, sana yeni bir takım kurallar verilecek. Bunlar benim uymakta olduğum kurallar. İşimle ilgili yeni Toplayıcı, yani senin dışında kimseyle konuşmamın yasak olmasına şaşırmazsın eminim.”

“Yani yaşamının koskoca bir bölümünü ailenle paylaşamayacaksın. Zor bir şey bu Jonas. Benim için zor olmuştu.”

“Bunun, yani anıların benim yaşamım *olduğunu* anlıyorsun değil mi?”

Jonas onayladı, ama yine kafası karışmıştı. Yaşam her gün yapılan şeylerden oluşmuyor muydu? Aslında bundan başka ne vardı ki? “Sizi ara sıra yürüyüş yaparken görüyordum,” dedi.

Aktarıcı içini çekti. “Yürürüm. Öğünlerde yemeğimi

yerim. Yaşlılar Komitesi tarafından çağrıldığımda, danışmanlık yapmak ve önerilerde bulunmak için huzurlarına çıkarım.”

“Çok sık danışmanlık yapar mısınız?” Jonas yönetim birimine bir gün kendisinin danışmanlık yapacağı düşüncesiyle biraz korkuyordu.

Ama Aktarıcı sık yapmadığını söyledi. “Seyrek. Yalnızca daha önce yaşamadıkları bir şeyle karşılaştıkları zaman. Bana anıları kullanarak onlara öneride bulunmam için başvururlar. Ama bu çok ender olur. Bazen keşke bilgeliğimden daha sık yararlı olsalar diye düşünürüm. Onlara anlatabileceğim öyle çok şey var ki; bazı şeylerin değişmesini istiyorum. Ama değişimden hoşlanmazlar. Hayat burada o kadar düzenli, öyle öngörülebilirdir ki, hiç acı çekilmez. Onlar bunu seçti.”

“Hiç başurmayacaklarsa neden bir Toplayıcı’ya *gerek duyuyorlar* ki,” diye yorumda bulundu Jonas.

“Bana gerek duyuyorlar. Sana da,” dedi Aktarıcı, ama açıklamadı. “On yıl önce farkına vardılar bunun.”

“On yıl önce ne olmuştu?” diye sordu Jonas. “Ah, biliyorum elbette. Bir ardıl yetiştirmeye çalıştınız ve başarısız olundu. Neden? Bu onların farkına varmasını nasıl sağladı?”

Aktarıcı buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Yeni Toplayıcı başarısız olduğunda, o zamana kadar almış olduğu anılar serbest kaldı. Tekrar bana dönmediler. Anılar...”

Durakladı, kavramı yerine oturtmaya çalışıyor gibiydi. “Tam olarak bilemiyorum. Toplayıcı’lar ortaya çıkmadan önceki zamanlarda anıların bulunduğu yere gittiler. *Oralarda* bir yerlere...” Eliyle belirsiz bir yer gösterdi. “Ve insanlar anılara ulaşabildiler. Galiba bir zamanlar durum buymuş. Anılar herkese açılmış.”

“Ortalık kargaşaya döndü,” dedi. “İnsanlar bir süre gerçekten acı çektiler. Sonunda anılar sindirildiğinde, ortam yatıştı. Bu durum tüm acıyı ve bilgiyi içinde tutması için bir Toplayıcı’ya ne kadar çok gerek duyduklarını anlamalarına neden oldu.”

“Ama sizin her zaman böyle acı çekmeniz mi gerekiyor?” diye dikkatini çekti Jonas.

Aktarıcı başıyla onayladı. “Sen de acı çekeceksin. Bu benim yaşamım. Seninki de böyle olacak.”

Jonas kendisi için nasıl olacağını düşünmeye çalıştı. “Yürümenin, yemek yemenin yanı sıra...” Kitap dolu duvarlara göz attı. “Kitap okumak? Hepsi bu mu?”

Aktarıcı, “Hayır, bunlar yalnızca *yaptığım* şeyler. Benim *yaşamım* burada,” dedi.

“Bu odada mı?”

Aktarıcı başıyla öyle olmadığını belirtti. Ellerini yüzüne, göğsüne bastırdı. “Hayır. Burada, kendi varlığında. Anıların olduğu yerde,” dedi.

“Bilim ve teknik dersi Öğretmenlerim bize beynin nasıl işlediğini öğretmişlerdi,” diye anlattı Jonas hevesle. “Elektiriksel dürtülerle dolu beyin. Tıpkı bilgisayar gibi. Beynin bir bölümünü bir elektrotla uyarırsan...” Konuşmayı kesti. Aktarıcı’nın yüzündeki garip ifadeyi görüyordu.

“Hiçbir şey bilmiyorlar,” dedi Aktarıcı, buruk bir sesle.

Jonas şaşkına döndü. Ek Bina’daki odada, ilk gününden beri kabalıkla ilgili kuralları birlikte göz ardı etmişlerdi, artık Jonas da buna alışmıştı. Ama bu farklıydı, kabalığın ötesindeydi. Bu korkunç bir suçlamaydı. Ya birisi duymuşsa, neler olurdu?

Komitenin istediğinde yapabileceği gibi dinliyor olmasından korkarak çabucak duvardaki hoparlöre göz attı. Ama her toplantılarında olduğu gibi düğme KAPALI konumuna

getirilmişti.

“Hiçbir şey mi?” diye fısıldadı Jonas gerginlikle. “Ama benim öğretmenlerim...”

Aktarıcı eliyle toz silkeler gibi bir hareket yaptı. “Ah tabi, öğretmenlerin iyi eğitim görmüştür. Kendi bilimsel gerçeklerini bilirler. *Herkes* işi için iyi yetiştirilmiştir.”

“Yalnızca... anılar olmadan hepsi anlamsız bunların. Bu yükü bana yıktılar. Ve benden önceki Toplayıcı'ya. Ve ondan öncekine.”

“Bu hep böyle gitmiş,” dedi Jonas, ardından gelecek deyimi bildiği için.

Aktarıcı gülümsedi, tuhaf, hırçın bir ifadeyle. “Doğru. Ve sırada sen varsın. Büyük bir onur bu.”

“Evet efendim. Bunu Tören'de de söylemişlerdi. En büyük onur bu.”

Bazı öğleden sonraları Aktarıcı eğitim yapmadan onu gönderiyordu. Jonas, gelip de sararmış yüzüyle Aktarıcı'yı iki büklüm olmuş öne arkaya sallanırken bulduğu günlerde, geri gönderileceğini bilirdi.

“Git,” derdi Aktarıcı gerginlikle. “Bugün ağrım var. Yarın gelirsin.”

Endişe ve düş kırıklığı hissettiği o günlerde, Jonas ırmak kenarında yalnız başına yürürdü. Orada burada çalışan Dağtım Ekipleri ve Peyzaj İşçileri dışında, yollar ıssız olurdu. Küçük çocukların hepsi okuldan sonra Çocuk Bakım Merkezi'ndeydiler; daha büyükler ise gönüllü çalışma saatleri ya da eğitimleriyle meşguldüler.

Kendi kendine geliştirmekte olan belleğini sınırdı. Çalılığın içinde saklı olduğunu bildiği yeşili bir anlığına görebilmek için manzarayı izlerdi; bilincinde titremeye başladığında, rengin üzerinde odaklanır, orada tutarak biraz daha koyu-

laştırır ve başı ağrıyıp da yeşili solmaya terk edene kadar, olabildiğince uzun bir süre gözünün önünde tutardı.

Renksiz dümdüz gökyüzüne bakarak içindeki maviyi çıkarırdı ve sonunda bir saniyeliğine sıcaklığı hissedene kadar güneş ışığını anımsardı.

Irmağın üzerinde uzanan, yurttaşların yalnızca resmi işler için geçmesine izin verilen köprünün ayağında durdu. Jonas, uzaklardaki toplulukları ziyaret için çıktıkları okul gezilerinde geçmişti köprüden. Köprünün ötesindeki toprakların da hemen hemen aynı olduğunu biliyordu; oralar da düzdü, iyi düzenlenmişti ve tarım alanları vardı. Ziyaretlerde gördüğü diğer topluluklar da temelde kendisinininkiyle aynıydı; tek farklılık, biraz konutların tarzında ve biraz da okuldaki programlardaydı.

Daha önce hiç gitmediği çok uzaklarda neler olduğunu merak etti. Komşu toplulukların ötesinde toprak *son bulmuyordu*. Başka Yer’de *tepeler* var mıydı? Anıda gördüğü, filin öldüğü yerdeki gibi rüzgarların biçimlendirdiği geniş araziler var mıydı?

Geri gönderildiği günlerden birinin ertesi gün, öğleden sonra “Aktarıcı, size acı çektiren ne?” diye sordu.

Aktarıcı sessiz kaldığı için Jonas devam etti. “Yaşlıların Başkanı, başlangıçta anıları almanın korkunç acı vereceğini söylemişti. Siz de en sonuncu yeni Toplayıcı’nın başarısız olmasının, acı veren anıların toplulukta serbest kalmasına neden olduğunu anlatmıştınız.”

“Ama ben acı çekmedim Aktarıcı. Gerçekten.” Jonas gülümsedi. “İlk gün verdiğiniz güneş yanığını anımsıyorum. Ama çok korkunç değildi. Size bu denli acı çektiren nedir? Bir kısmını bana aktarırsanız acınız belki azalır.”

Aktarıcı başıyla onayladı. “Uzan,” dedi. “Galiba, zamanı geldi. Seni sonsuza kadar koruyamam. Eninde sonunda

hepsini üstlenmen gerekecek.”

Jonas hafiften korkarak yatakta beklerken, “Düşünelim bakalım,” diye devam etti.

“Tamam. Karar verdim. Tanıdık bir şeyle başlayacağız. Tepeye ve kızağa dönelim yeniden.”

Ellerini Jonas'ın sırtına dayadı.

ON DÖRT

Tepe daha sarptı, kar daha önceki kadar yoğun yağmıyordu, ama anı oldukça benzerdi.

Jonas bir önceki anıda havanın daha soğuk olduğunu da algıladı. Tepenin üstünde beklerken, kızağın altındaki karın eskisi gibi kalın ve yumuşak olmadığını, bu kez mavimsi, sert bir buz tabakasıyla kaplı olduğunu görebiliyordu.

Kızak ileri doğru hareket etti. Jonas-dinçleştiren havada nefes kesici bir kayış hayaliyle mutlu gülümsüyordu.

Ama bu kez kızağın ayakları donmuş alanı, karla kaplı diğer tepede olduğu gibi yaramıyordu. Ayaklar yanlara doğru açılırken kızak hız kazanıyordu. Jonas ipi çekerek yönlendirmeyi denedi ama eğim ve hız kontrolü yitirmesine neden oluyordu. Artık özgürlük hissinden zevk almak yerine korkuyordu, buzun üzerinde yokuş aşağı, çılgın bir hızın insafına kalmıştı.

Kızak sağa sola doğru savrulurken tepedeki bir tümseğe çarptı. Jonas sarsılarak şiddetle havaya savruldu. Bacağı altına kıvrılmış olarak yere düştü; kırılan kemiğinin sesini duyabiliyordu. Yüzü buzun tırtıklı yüzeyine sürttü. En sonunda durabildiğinde, şok içinde kıpırtısızdı. Korku dışında hiçbir şey duymuyordu.

Sonra ilk acı dalgasını hissetti. Nefesi kesilmişti. Sanki bir balta tüm sinirlerini keskin ağzıyla doğramış ve bacağına saplanıp kalmıştı. Acıyla kıvrılırken 'ateş' sözcüğünü kavradı; parçalanmış kemiğini ve etini yalayan alevleri hissetti.

Kıpırdamaya çalıştıysa da yapamadı. Acı artıyordu.

Bağırdı. Yanıt gelmedi.

Hıçkırarak başını yana çevirdi ve donmuş karların üstüne kustu. Kusmuğun içine yüzünden kan damlıyordu.

“Hayıııı!” diye bağırdı, boş arazideki rüzgar sesini yuttu.

Sonra birden kendini yine Ek Bina’daki odada, yatağın üzerinde acıyla kıvranırken buldu. Yüzü ter içinde kalmıştı.

Artık hareket edebildiği için vücudunu öne arkaya sallayarak, anımsadığı acıdan kurtulmak için derin derin soludu.

Oturdu ve yatağın üzerinde dümdüz tuttuğu kırık olmayan bacağına baktı. O keskin acı gitmişti. Ama bacağı hala korkunç acıyordu ve yüzündeki sıyrıkları hissediyordu.

“Ağrı kesici alabilir miyim, lütfen?” diye yalvardı. Günlük yaşamda parmak ezilmesi, mide ağrısı, bisikletten düşüldüğünde diz sıyrılması gibi yara bereler için her zaman ilaç sağlanırdı. Anestetik bir merhem sürülür ya da ilaç verilirdi; bazı şiddetli durumlarda ise anında ve tam rahatlama sağlayan bir iğne yapılırdı.

Ama Aktarıcı hayır diyerek bakışlarını kaçırdı.

O akşam Jonas bisikletini itekleyerek eve yürürken, topallıyordu. Karşılaştırdığında güneş yanığı çok daha küçüktü ve kalıcı olmamıştı. Ama bu acı geçmek bilmiyordu.

Tepedeki acı gibi dayanılmaz değildi. Jonas cesur olmaya çalıştı. Yaşlıların Başkanı’nın onun cesur olduğunu söyleyişini anımsadı.

“Bir sorunun mu var Jonas?” diye sordu babası akşam yemeğinde. “Bu akşam çok sessizsin. İyi hissetmiyor musun? İlaç ister misin?”

Ama Jonas kuralları anımsadı. Eğitimiyle ilgili şeyler için ilaç yoktu.

Ve eğitiminden söz etmek de yoktu. Duyguların paylaşımı sırasında yorgun hissettiğini, o gün okuldaki derslerin olağandışı zorlayıcı olduğunu söyledi yalnızca.

Erkenden yatak odasına gitti. Kapalı kapının ardından anne babasının ve kız kardeşinin Gabriel'e akşam banyo-sunu yaptıırken attığı kahkahaları duyabiliyordu.

Acıyı hiç bilmiyorlar, diye düşündü. Bunu fark etmek, kendisini umutsuzca yalnız hissetmesine neden oldu ve zonklayan bacağına ovuşturdu. Sonunda uyudu. O ıssız tepedeki acıyı ve yalnızlığı tekrar tekrar gördü düşünde.

Günlük eğitimi sürüyor ve artık hep acı içeriyordu. Aktarıcı kararlılıkla Jonas'ı azar azar geçmişin derin ve korkunç acılarına yönlendirdikçe, kırık bacağının acısı hafif bir rahatsızlıktan öte gelmemeye başladı Jonas'a. Aktarıcı iyilik olarak, her öğleden sonrayı içinde renk olan eğlenceli bir anıyla bitiriyordu; mavi-yeşil bir gölün üzerinde insanı dinçleştiren bir yelkenli gezintisi; sarı yaban çiçekleriyle bezenmiş bir çayır; dağların ardında turuncu bir günbatımı gibi.

Jonas'ın artık tanımaya başladığı acıyı hafifletmeye yetmiyordu bu.

"*Neden?*" diye sordu Jonas, bakımsız ve aç kaldığı, acı veren bir anıyı yükledikten sonra. Boş ve gergin midesinde dayanılmaz kasılmalar oluşmuştu. "Neden siz ve ben bu anıları tutmak zorundayız?"

"Bu bize bilgelik kazandırıyor," diye yanıtladı Aktarıcı. "Bilgelik olmadan, bana başvurduklarında Yaşlılar Komitesine önerilerde bulunma görevimi yerine getiremem ki."

"Ama açlıktan nasıl bilgeliğe ulaşıyorsunuz?" diye inledi Jonas. Anı bittiği halde midesi hala ağrıyordu.

“Yıllar önceydi”, diye anlatmaya başladı Aktarıcı. “Sen daha doğmamıştın, pek çok yurttaş Yaşlılar Komitesi’ne dilekçe verdi. Doğum oranını artırmak istiyorlardı. Her Doğum Annesi’nin üç yerine dört doğumla görevlendirilmesini istiyorlardı; böylece nüfus artacak ve daha çok İşçi bulunabilecekti.”

Jonas başını salladı, dinliyordu. “Mantıklı görünüyor,” dedi.

“Belirli aile birimlerinin bir çocuk daha barındırması öneriliyordu.”

Jonas yine başıyla onayladı, “Benimki yapabiliirdi,” dedi. “Bu yıl Gabriel bizde, üçüncü bir çocuğun olması eğlenceli bir şey.”

“Yaşlılar Komitesi benim görüşümü sordu,” dedi Aktarıcı. “Bu onlara da mantıklı geliyordu ama yeni bir fikirdi ve benim bilgeliğime başvurdular.”

“Ve siz anılarınızdan mı yararlandınız?”

Aktarıcı evet dedi. “Aklıma gelen en güçlü anı açlıktı. Bu kuşaklar, hatta *yüzyıllar* öncesinden geliyordu. Nüfus o kadar artmıştı ki her yerde açlık görülüyordu. Dayanılmaz bir açlık ve buna bağlı ölüm. Ardından savaşlar çıkıyordu.”

Savaş? Bu Jonas’ın bilmediği bir kavramdı. Ama açlığı tanıyordu artık. Farkında olmadan, karşılanmayan gereksinimlerini anımsayarak karnını ovuşturdu. “Bu nedenle mi onu anlattınız?”

“Acıyla ilgili bir şey duymak istemiyorlar. Yalnızca görüşümü soruyorlar. Ben de sadece nüfusun artmasına karşı öğütte bulundum.”

“Ama bunun benim doğumumdan önce olduğunu söylediniz. Sizden çok ender görüş istiyorlar. Yalnızca ne zamanlar demiştiniz? Daha önce hiç karşılaşmadıkları bir sorunları olduğunda. En son ne zaman oldu bu?”

“Topluluğun üzerinden uçak geçtiği günü anımsıyor musun?”

“Evet. Korkmuştum.”

“Onlar da korkmuştu. Uçağı düşürmeye hazırlanmışlardı. Ama benden görüş istediler. Ben de beklemelerini söyledim.”

“Ama nasıl bilebildiniz? Pilotun kaybolmuş olduğunu nasıl anladınız?”

“Bilmiyordum. Anılardan gelen bilgeliğimi kullandım. Geçmişte, o korkunç dönemlerde insanların aceleyle ve korkuyla başkalarını yok ettiği ve bununla kendi sonlarını hazırladığı zamanlar olduğunu biliyordum.”

Jonas bir şeyin farkına vardı. “Yani, yok etme anılarınız da var. Ve bilgelik edinmem için bunları da bana vermeniz gerekiyor,” dedi yavaşça.

Aktarıcı başıyla onayladı.

“Ama acı verecek,” dedi Jonas. Bu soru değildi.

“Korkunç bir acı verecek,” diye onayladı Aktarıcı.

“Ama neden *herkes* anılara sahip olamıyor? Anılar paylaşılsa biraz daha kolay olmaz mıydı? Herkes bir bölümünü alsa, sizin ve benim bu kadar çoğunu yalnız başımıza üstlenmemiz gerekmezdi.”

Aktarıcı içini çekti. “Haklısın,” dedi. “Ama o zaman herkes yükün altında kalır ve acı çekerdi. Bunu istemiyorlar. İşte onlar için Toplayıcı’nın çok önemli ve çok saygın olmasının gerçek nedeni bu. Üstlerinden bu yükü kaldırmak için beni ve seni seçtiler.”

“Buna ne zaman karar verdiler?” diye sordu Jonas kızgınlıkla. “Bu haksızlık. Değiştirmeliyiz bunu!”

“Bunu nasıl yapmamızı önerirsin? Tüm bilgeliğe sahip olması gereken ben olduğum halde bunun hiçbir yolunu bulamadım.”

“Ama artık ikimiz varız,” dedi Jonas hevesle. “*Birlikte* bir şeyler düşünebiliriz!”

Aktarıcı alaycı bir gülümsemeyle izledi onu.

“Neden kural değişikliği için başvurmuyoruz?” diye önerdi Jonas.

Aktarıcı güldü; ardından Jonas da kıkırdadı isteksizce.

“Bu karar senden de benden de önce alınmış,” dedi Aktarıcı, “bir önceki Toplayıcı’dan da önce, ve...” Bekledi.

“Bu hep böyle gitmiş,” Jonas bildik deyimi yineledi. Bazen ona komik geliyordu. Kimi zaman da anlamlı ve önemli buluyordu.

Şimdi kötü geliyordu bu deyim. Hiçbir şeyin değişmeyeceği anlamına geldiğini biliyordu.

Yeni bebek Gabriel büyüyordu; her ay Bebek Bakıcılarının yaptığı gelişme testlerinden başarıyla geçiyordu: Artık tek başına oturuyor ve uzanıp küçük oyuncakları kavrayabiliyordu. Altı dişi çıkmıştı. Baba, gündüz saatlerinde neşeli olduğunu ve normal bir zekaya sahip görüldüğünü bildirmişti. Ama geceleri huysuzluğu sürüyordu; sık sık mızırdanıyor ve daha yoğun ilgi bekliyordu.

“Onunla geçirdiğim onca fazladan süreden sonra, umarım onu topluluktan çıkarmaya karar vermezler,” dedi Baba bir akşam; Gabriel banyosunu yapmıştı ve o anda sepetinin yerini alan küçük beşiğinde, sakın sakın suaygırını kucaklıyordu.

“Belki de en iyisi bu,” diye önerdi Anne. “Geceleri onun için uyanmaya aldırmadığını biliyorum. Ama uykusuz kalmak benim için müthiş zor.”

“Eğer Gabriel’i topluluktan çıkarırlarsa, başka bir bebeği ziyaretçi olarak alabilir miyiz?” diye sordu Lily. Beşiğin yanına diz çökmüş komiklik yapıyordu, bebek de ona

gölümsüyordu.

Jonas'ın annesi umutsuzluk içinde gözlerini kaçırdı.

“Hayır,” dedi Baba gülümseyerek. Lily'nin saçlarında gezindi parmakları. “Zaten yeni bir bebeğin durumunun Gabriel'inki gibi belirsiz olması çok çok ender görülür. Muhtemelen uzun bir süre böyle bir şey bir daha olmayacaktır.”

“Her neyse,” diye içini çekti. “Bir süre daha karar verilmeyecek. Şu anda çok yakında yapmamız gerekecek bir topluluktan çıkarmaya hazırlanıyoruz. Gelecek ay ikiz oğlan doğurması beklenen bir Doğum Annesi var.”

“Ah canım,” dedi Anne başını sallayarak. “Tek yumurta ikizleriyse umarım sana verilmez bu görev.”

“Ben görevliyim. Listede sıra bana geldi. Bakılacak olanı da topluluktan çıkarılacak olanı da benim seçmem gerekecek. Genellikle çok zor olmaz bu. Çoğu zaman yalnızca doğum kilosu göz önüne alınır. Ufak olanını topluluktan çıkarırız.”

Dinlemekte olan Jonas birden köprüyü ve orada dururken Başka Yer'de ne olduğunu merak edişini anımsadı. Orada, ikizlerin topluluktan çıkarılan, küçük olanını almayı bekleyen biri var mıydı? Bu toplulukta tıpkı kendisi gibi görünen birinin yaşadığını bilmeden, Başka Yer'de mi büyüyecekti bebek?

Bir anlığına, oldukça saçma olduğunu bildiği bir umut kırıntısı hissetti. Bekleyenin Larissa olmasını umdu. Larissa banyo yaptırdığı yaşlı kadındı. Işıldayan gözlerini, yumuşak ses tonunu, alçak sesle kıkırdayışını anımsadı. Fiona kısa bir süre önce Larissa'nın harika bir törenle topluluktan ayrıldığını söylemişti.

Ama Yaşlılara yetiştirmesi için çocuk verilmediğini biliyordu. Larissa'nın Başka Yer'deki yaşamı, yaşlılara yaraşır

şekilde sessiz ve sakin olacaktı. Beslenmesi, bakılması gereken ve muhtemelen geceleri ağlayacak yeni bir bebeğin bakım sorumluluğundan hoşlanmazdı Larissa.

“Anne? Baba?” dedi, aklına birden bir fikir gelmişti, “Neden Gabriel’in beşiğini bu akşam benim odama koymuyoruz? Onun nasıl besleneceğini ve sakinleştirileceğini biliyorum. Sen ve babam da böylece biraz uyuyabilirsiniz.”

Baba kuşkulu görünüyordu. “Sen çok derin uyursun Jonas. Ya o sıkıntılı olduğunda uyanamazsan?”

Buna yanıtı veren Lily oldu. “Kimse Gabriel’e bakmak için gitmezse,” dedi “o kadar çok bağırır ki Jonas uyusa bile *hepimizi* uyandırır.”

Baba güldü. “Haklısın, Lily’cik. Tamam Jonas, yalnızca bu akşam için bir deneyelim bakalım. Ben bu gece izin yaparım, anneniz de böylece biraz uyuyabilir.”

Gabriel gecenin ilk saatlerinde derin derin uyudu. Jonas bir süre yatağında uyanık yattı; arada bir dirseğinin üzerinde doğrulup beşiğe göz attı.

Yeni bebek yüzüstü yatıyordu, elleri başının altında dinleniyor ve gözleri kapalıydı. Nefes alışları düzenli ve kesintisizdi. Sonunda Jonas da uyudu.

Gece yarısına doğru, Gabe’in kıpırtılarının gürültüsü Jonas’ı uyandırdı. Bebek kollarını savurarak battaniyesinin altında dönüyordu ve mızırdanmaya başlamıştı.

Jonas kalkıp yanına gitti. Yumuşak hareketlerle Gabriel’in sırtını pırpısladı. ‘Bazen yalnızca pırpıslamayla sesi kesilir ve uykuya dalardı. Ama bebek hala elinin altında huzursuzlukla kıvranıyordu.

Jonas bir yandan ritmik olarak pırpıslarken, Aktarıcı’nın kısa bir süre önce verdiği harika bir yelkenli gezintisini anımsamaya başladı: turkuvaz gölün üzerinde aydınlık,

esintili bir gündü, rüzgarda ilerledikçe, geminin üstünde beyaz yelkeni dalgalanıyordu.

Anıyı aktardığının farkında değildi ama, anının birden bulanıklaştığını ve ellerinden bebeğin varlığına doğru kaydığını anladı. Gabriel sessizleşti. Jonas ürkerek ani bir hırsla anının kalanını geri çekti. Elini bebeğin küçük sırtından kaldırdı ve beşiğin yanında sessizce durdu.

Kendi kendine yat gezintisi anısını yeniden çağırırdı. Hala oradaydı ama gökyüzü daha az maviydi, teknenin yumuşak hareketleri daha yavaştı, göldeki su ise daha bulanık ve karanlıktı. Olanlar yüzünden yaşadığı gerginliği yatıştırmak için anıyı biraz daha tuttuktan sonra, gitmesine izin verdi ve yatağına döndü.

Gün ağarmasına yakın bebek bir kez daha uyandı ve ağladı. Jonas yine yanına gitti. Bu kez bilinçli olarak elini Gabriel'in sırtına dayadı ve göldeki sakin günün anısından kalanı serbest bıraktı. Gabriel yine uyudu.

Ama şimdi Jonas uyumadan uzanmış düşünüyordu. Anının ancak kırıntıları kalmıştı kendisine ve daha önce olduğu yerde bir boşluk hissediyordu. Aktarıcı'dan başka bir yat gezintisi isteyebilirdi, bunu biliyordu. Belki bu kez okyanusta bir yelkenli gezintisi olabilirdi, artık Jonas'ın okyanus anısı vardı ve ne olduğunu biliyordu. Henüz almadığı anılarda, okyanusta da yelkenlilerin olduğunu biliyordu.

Yine de Aktarıcı'ya bir anıyı verdiğini itiraf edip etmemesi gerektiğini merak ediyordu. Henüz ne kendisi Aktarıcı olma niteliğini kazanmıştı, ne de Gabriel Toplayıcı olmak üzere seçilmişti.

Bu güce sahip olmak onu korkutmuştu. Anlatmamaya karar verdi.

ON BEŞ

Jonas Ek Bina'daki odaya girer girmez, geri gönderileceği bir gün olduğunu anladı. Aktarıcı yüzü ellerinin arasında sandalyesinde kaskatı oturuyordu.

"Yarın gelirim efendim," dedi çabucak. Sonra duraksadı. "Tabi yardım etmek için yapabileceğim bir şey yoksa."

Aktarıcı başını kaldırıp ona baktı, yüzü acıyla buruşmuştu. "Lütfen," dedi zorlukla nefes alarak, "acının birazını al."

Jonas yatağın yanındaki sandalyesine oturmasına yardım etti. Sonra çabucak önlüğünü çıkardı ve yüzüstü uzandı. "Ellerinizi üzerime koyun," diye yönlendirdi. Bu kadar acı çekerken Aktarıcı'ya hatırlatmak gerekebileceğinin farkındaydı.

Eller dokundu, onlarla birlikte ve onların aracılığıyla acı da geldi. Jonas kendini güçlü tutmaya çalışarak Aktarıcı'ya işkence çektiren anıya girdi.

Kargaşa içinde, gürültülü ve iğrenç kokan bir yerdeydi. Hava aydınlıktı, sabahın erken saatleriydi ve yerin üzerinde asılı gibi duran sarı, kahverengi bir dumanla ağırlaşmıştı hava. Çevresinde her yerde, tarlaya benzeyen geniş alanlarda boydan boya inleyen adamlar yatıyordu. Yırtık başlığı sallanan, gözleri dönmüş bir at, insan yığınlarının arasında çılgın gibi doludizgin koşuyor, korku içinde kişneyerek kafasını sallıyordu. Sonunda tökezledi, düştü ve bir daha kalkmadı.

Jonas yanı başında bir ses işitti. Susuzluktan kavrulmuş, catlak bir ses 'su' diye fısıldadı.

Başını sese doğru çevirdi ve kendisinden daha büyük görünmeyen bir oğlan çocuğunun, yarı kapalı gözlerine baktı. Yüzü ve keçeleşmiş sarı saçları, kirden yol yol olmuştu. Darmadağın yatıyor, gri üniforması taze kanın ıslaklığıyla parlıyordu.

Kıyımın renkleri garip biçimde parlaktı; tozlu kaba kumaşın üstündeki ıslaklık kıpkırmızı ve çocuğun sarı saçlarındaki yolunmuş ot tutamları ürkütücü derecede yeşildi.

Çocuk gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu. Tekrar 'su' diye yalvardı. Konuşurken yeniden fışkırmaya başlayan kan, göğsündeki ve kollarındaki kalın kumaşı sırlıslıkla ıslattı.

Jonas'ın kollarından biri acıdan uyuşmuştu; kendi giysisinin yırtık kolundan parçalanmış et ve fırlamış kemik benzeri birşeyler görünüyordu. Sağlam kolunu denedi, hareket ettiğini hissetti. Yavaşça yan tarafa uzandı, metal mataraya dokundu eli. Saplanıveren acıyı dindirmek için eliyle yaptığı küçük hareketleri zaman zaman durdurarak, kapağını çevirdi. Sonunda matarayı açtığı anda, kolunu kanla yıkanmış toprağın üzerinden santim santim uzatarak çocuğun dudaklarına tuttu. Yalvaran ağzına düşen su damlaları kirli çeneden aktı.

Çocuk içini çekti. Kafası arkaya düşerken, alt çenesi sanki bir şeye şaşırmış gibi açıldı. Cansız bir boşluk usulca gözlerini perdeledi. Sessizleşti.

Ama tüm çevredeki gürültü sürüyordu. Yaralı adamların feryatlarını; suyu, annelerini ve ölümü dileyen çığlıklarını işitiyordu. Yerde yatan atlar acı acı kişniyor, kafalarını kaldırıp toynaklarıyla havaya rasgele çifteler atıyorlardı.

Jonas uzaktan top gümbürtülerini duyuyordu. Acıya bo-

ğulmuş olarak orada, o dehşetli kokunun içinde saatlerce yattı, insanların ve hayvanların ölürken çıkardıkları sesleri dinledi ve savaşın ne anlama geldiğini öğrendi.

Sonunda artık daha fazla dayanamayacağını ve ölmeyi yeğlediğini anladığında, gözlerini açtı ve kendini bir kez daha yatağın üzerinde buldu.

Aktarıcı sanki Jonas'a yaptığı şeyi görmeye dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı. “Bağışla beni,” dedi.

ON ALTI

Jonas yeniden gitmek istemiyordu. Anıları, saygınlığı, bilgeliği ve acıyı istemiyordu. Çocukluğuna dönmek istiyordu; dizlerinin sıyrılmasını ve top oynamayı özlemişti. Evinde yalnız oturuyor, oynayan çocukları, bisikletleriyle tekdüze işlerinden dönen yurttaşları, diğerlerinin acıdan uzak, sıradan yaşamlarını izleyerek pencereden bakıyordu. Çünkü tıpkı kendisinden öncekiler gibi, herkesin yükünü taşımak üzere seçilmişti.

Ama seçme hakkı yoktu. Her gün yeniden Ek Bina'daki odaya gidiyordu.

Paylaştıkları o korkunç savaş anısından sonraki günlerde, Aktarıcı ona çok nazik davranmıştı.

“Pek çok güzel anı var,” diye anımsatmıştı Aktarıcı. Ve bu doğrudu. Şimdiye kadar Jonas, daha önce asla bilmediği sayısız mutluluk anı yaşamıştı.

Bir çocuğun ayrı ve kendi gününde kutladığı bir doğumgünü partisi görmüştü. Böylece birey olmanın, özel, tek ve gururlu olmanın zevkini artık biliyordu.

Müzeleri gezmişti, şimdi tümünü tanıyıp adlandırabildiği renklerle dolu tabloları görmüştü.

Kendinden geçtiği anlardan birinde, ıslak çimen kokan bir arazide, parlak kahverengi bir atı sürmüş ve onunla birlikte soğuk berrak sularından içtiği küçük bir su kaynağının yanında atından inmişti. Artık hayvanları anlıyordu; kaynaktan kafasını çevirip sevgiyle Jonas'ın omzuna sürttüğünde,

insanlar ve hayvanlar arasındaki bağı algılamıştı.

Ormanların içinde yürümüş ve bir gece kamp ateşinin yanında oturmuştu. Anılar sayesinde yitimin ve yalnızlığın acılarını öğrendiği gibi, tek başına olmanın zevkini de anlamıştı.

“En sevdiğiniz hangisi?” diye sordu Jonas Aktarıcı’ya. “Hemen vermeniz gerekmiyor,” diye ekledi çabucak. “Yalnızca hangisi olduğunu söyleyin ki umut edeyim. Nasılsa işiniz biterken almam gerekecek.”

Aktarıcı gülümsedi. “Uzan,” dedi. “Sana vermekten mutluluk duyacağım.”

Anı başlar başlamaz Jonas sevinci hissetti. Bazen aktarıcıların almak, yerini bulmak biraz zamanını alırdı. Ama bu kez kendini doğrudan içinde buldu ve anıya işlemiş olan mutluluğu duyumsadı.

İnsanlarla dolu bir odadaydı. Oda sıcacıktı, şöminenin ateşi hararetle yanıyordu. Pencereden, dışarıda gece olduğunu ve kar yağdığını görebiliyordu. Renkli ışıklar vardı; garip bir şekilde odanın içinde olan bir ağacın üzerinde kırmızı, yeşil, sarı ışıklar bir yanıp bir sönüyordu. Masanın üzerinde, parlak altın bir şamdan içinde mumlar yanıyor ve odada yumuşak ve titrek gölgeler yaratıyordu. Pişen yemeklerin kokusunu alabiliyordu, tatlı bir kahkaha duydu. Altın rengi tüyleri olan bir köpek yere uzanmış uyuyordu.

Yerde parlak renkli kağıtlarla kaplı ve parıltıyan kurdelelerle bağlanmış paketler vardı. Jonas izlerken, küçük bir çocuk paketleri yerden alıp odadakilere, başka çocuklara, anne ve baba olduğu anlaşılan yetişkinlere ve kanepede gülümseyerek birlikte oturan daha yaşlı ve sessiz bir çiftte, kadın ve adama doğru uzatmaya başladı.

Jonas izlerken, insanlar birer birer paketlerdeki kurdeleleri çözmeye, parlak kağıtları açmaya, kutulardaki oyun-

cakları, giysileri ve kitapları çıkarmaya başladılar. Sevinç çığlıkları atıyorlardı. Birbirlerinin boynuna sarıldılar.

Küçük çocuk gidip yaşlı kadının kucağına oturdu. Kadın onu sallarken yanağını yanağına sürtüyordu.

Jonas gözlerini açtı, hala sıcak ve rahatlatıcı anının zevkini çıkararak huzurla yatağında uzanıyordu. Her şey, değer vermeyi öğrendiği şeylerin tümü oradaydı.

“Ne algıladın?” diye sordu Aktarıcı.

“Sıcaklık,” diye yanıtladı Jonas, “ve mutluluk. Ve – biraz düşüneyim. *Aile*. Bir tür kutlama ya da bayram gibi bir şeydi. Ve bir şey daha, tam olarak sözcüğü çıkaramıyorum.”

“Çıkarırsın.”

“O yaşlılar kimdi? Neden oradaydılar?” Onları odada görmek Jonas’ı şaşırtmıştı. Topluluk içindeki Yaşlılar, kendi özel yerlerinden, iyi bakıldıkları ve saygı gördükleri Yaşlılar Evi’nden asla ayrılmazlardı.

“Onlara Büyükanne ve Büyükbaba deniyordu.”

“Büyükanne ve Büyükbaba mı?”

“Evet. Anne ve babanın anne ve babası anlamına geliyordu uzun zaman önce.”

“Bu böyle gidiyor muydu?” Jonas gülmeye başladı. “Aslında anne ve babanın, anne ve babasının da anne ve babası olabilir.”

Aktarıcı da güldü. “Bu doğru. Biraz, aynada kendine bakan kendine, aynada bakmaya benziyor.”

Jonas kaşlarını çattı. “O zaman benim anne ve babamın da anne ve babası vardı! Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Benim anne ve babamın anne ve babası kim? Onlar *neredeler?*”

“Açık Kayıtlar Salonu’na bakmaya gidebilirsin. Adlarını bulursun. Ama düşün evladım. Çocuk için başvurduğunda, onların anne ve babasının anne ve babası kim olur?”

“Elbette benim anne ve babam.”

“Peki onlar nerede olacaklar?”

Jonas düşündü. “Eğitimimi bitirip tam bir yetişkin olduğumda, bana yeni bir konut verilecek. Birkaç yıl sonra Lily tamamladığında, o da *kendi* konutuna geçecek; belki başvurursa bir eşi ve çocukları olacak ve annemle babam...”

“Doğru.”

“Hala çalıştıkları ve topluluğa katkıda bulundukları süreç, gidecek ve diğer Çocuksuz Yetişkinlerle yaşayacaklar. Ve artık benim yaşamımın bir parçası olmayacaklar.”

“Ve ondan sonra, zamanı geldiğinde, Yaşlılar Evi’ne gidecekler,” diye devam etti Jonas. Sesli düşünüyordu. “İyi bakılacaklar ve saygı görecekle, topluluktan çıkarıldıklarında da kutlama yapılacaktır.”

“Senin katılmayacağın bir kutlama,” diye dikkatini çekti Aktarıcı.

“Hayır, elbette katılmayacağım, haberim bile olmayacak çünkü. Ama o zamana kadar kendi yaşamımla öyle meşgul olacağım ki. Lily de öyle olacak. Ve eğer bizim çocuklarımız olursa da kendi anne ve babalarının anne ve babasını bilmeyecekler.”

“Bu yöntem iyi işliyor gibi görünüyor, değil mi? Bizim topluluğumuzdaki yöntem yani?” diye sordu Jonas. “Bu anıyı alana kadar başka bir yol olabileceğini fark etmemiştim yalnızca.”

“İyi işliyor,” diye onayladı Aktarıcı.

Jonas duraksadı. “Yine de anıdan hoşlandım. Neden en sevdiğinizin o olduğunu anlayabiliyorum. Tüm duygu için, odada baskın olan o duygu için doğru sözcüğü çıkarıyorum.”

“Sevgi,” dedi Aktarıcı ona.

Jonas tekrarlardı. “Sevgi.” Kendisi için yeni bir sözcük

ve kavramdı.

İkisi de bir an sessiz kaldılar. Sonra Jonas konuştu, “Aktarıcı?”

“Evet?”

“Bunu söylemek çok aptalca geliyor. Çok, çok aptalca.”

“Buna gerek yok. Burada hiçbir şey aptalca değildir. Anılara ve sana hissettirdiklerine güven.”

“Şey,” dedi Jonas yere bakarak, “artık bu anıya sahip olmadığınızı biliyorum, çünkü bana verdiniz. Belki bu yüzden bunu anlamayacaksınız.”

“Anlarım. Bunun belirsiz kırıntıları kaldı bende. Ama aile, tatil ve mutlulukla ilgili başka birçok anım var. Ve elbette sevgiyle.”

Jonas hissettiklerini pat diye döküverdi. “Düşünüyordum ki... Yaşlılarla aynı yerde birlikte yaşamamanın çok pratik bir şey olmadığını, şimdiki kadar iyi bakılamayacaklarını ve bizim işleri daha iyi düzenleme yöntemlerimiz olduğunu anlayabiliyorum. Ama yine de, o zamanlarda bunun hoş olduğunu düşünüyorum, daha doğrusu hissediyorum. Yine öyle yaşıyor olmayı ve benim büyükbabam olmanızı isterdim. Anıdaki aile sanki biraz daha...” aradığı sözcüğü bulamadığı için biraz duraksadı.

“Biraz daha bütündü,” diye tamamladı Aktarıcı.

Jonas başıyla onayladı. “Sevgi duygusundan hoşlandım,” diye itiraf etti. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için duvardaki hoparlöre baktı gerginlikle. “İsterdim ki şimdi de böyle olsun,” diye fısıldadı. “Elbette” diye ekledi, “bunun çok iyi yürümeyeceğini anlıyorum. Şimdiki düzenimiz çok daha iyi, bunun *tehlikeli* bir yaşama biçimi olduğunu anlayabiliyorum.”

“Nasıl yani?”

Jonas duraksadı. Ne demek istediğinden aslında kendisi de emin değildi. Nasıl olduğundan emin olmasa da bu durumun tehlike içerdiğini hissedebiliyordu. “Şey,” dedi sonunda, açıklama yapmak için nefesini toplayarak, “o odanın ortasında *ateş* yanıyordu. Şöminede yanan bir ateş vardı. Masada da mumlar duruyordu. Bunların neden yasaklandığını kesinlikle anlıyorum.”

“Yine de,” dedi usulca, sanki kendi kendine konuşuyordu, “oluşturdukları ışığı ve sıcaklığı sevdim.”

“Anne? Baba?” diye sordu akşam yemeğinden sonra denemek amacıyla. “Sizlere sormak istediğim bir soru var.”

“Ne var Jonas?” diye sordu babası.

Utancıdan kızardığını hissetse de sözcükler ağzından dökülürdü. Ek Bina’dan gelirken tüm yol boyunca bunun provasını yapmıştı.

“Beni seviyor musunuz?”

Bir saniye süren bir şaşkınlık sessizliği oldu. Sonra babası hafifçe kıkırdadı. “*Jonas*, sen de bunu sorarsan. Dilin kesinliğini hatırla *lütfe*!”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Jonas. Alay edilmesini hiç beklemiyordu.

“Baban o kadar genel ve anlamsız olduğu için geçerliliğini yitirmiş bir sözcük kullandığını söylüyor.”

Jonas gözlerini dikerek baktı onlara. Anlamsız mı? O anı kadar anlamlı hiçbir şeyle karşılaşmamıştı daha önce.

“Ve elbette insanlar kesin bir dil kullanmazsa topluluğumuz işlevini sorunsuz olarak sürdüremez. ‘Varlığımdan zevk duyuyor musunuz?’ diye sorabilirdin. Bu sorunun yanıtı ‘Evet’ olurdu” dedi annesi.

“ ‘Ya da başarılarımdan gurur duyuyor musunuz?’ diye sormalıydın. Bunu da tüm içtenliğimizle ‘Evet’ diye yanıt-

lardık.”

“Neden ‘sevmek’ gibi bir sözcüğü kullanmanın uygun olmadığını anlıyor musun?” diye sordu Anne.

Jonas başıyla onayladı. “Evet, teşekkür ederim, anlıyorum” diye yanıtladı usulca.

Bu anne ve babasına söylediği ilk yalandı.

“Gabriel?” Jonas o gece bebeğe seslendi. Beşiği yine odasındaydı. Gabe dört gece Jonas’ın odasında deliksiz uyuduktan sonra, anne ve babası bu deneyimi başarılı olarak nitelendirmiş ve Jonas’ı da kahraman ilan etmişti. Gabriel hızla büyüyordu, artık odayı emekleyerek dolaşüyor, kahkahalar atıyor ve tutunarak ayağa kalkıyordu. Baba mutlulukla artık Bebek Bakım Merkezi’ne geçebileceğini söyledi; artık uyuduğuna göre Aralık ayında, yani iki ay sonra, resmi olarak adlandırılabilir ve ailesine verilebilecekti.

Ama odadan alındığında geceleri yine uyumamaya ve ağlamaya başladı.

Böylece yeniden Jonas’ın odasına döndü. Biraz daha süre tanımaya karar verdiler. Gabe Jonas’ın odasından hoşlanıyor gibi görüldüğüne göre, deliksiz uyku alışkanlığı bütünüyle oluşana kadar geceleri bir süre daha orada uyuyabilirdi. Bebek Bakıcıları Gabriel’in geleceği için çok iyimserdi.

Jonas’ın fısıltısına yanıt veren olmadı. Gabriel derin uykudaydı.

“Her şey değişebilir, Gabe,” diye devam etti Jonas. “Her şey farklı olabilir. Nasıl bilmiyorum ama bir şeylerin değişmesinin bir yolu olmalı. Renkler olabilir.”

“Ve büyükanne büyükbabalar da,” diye ekledi, yatak odasının tavanındaki loşluğa doğru bakarak. “Ve herkesin anıları olabilir.”

“Anıları biliyorsun,” diye fısıldadı beşiğe doğru döne-

rek.

Gabriel'in nefesleri düzenli ve derindi. Sırlarıyla ilgili kendini suçlu hissetse de Jonas bebeğin orada olmasından hoşlanıyordu. Her gece Gabriel'e anılar aktarıyordu; güneşli havalarda tekne gezintileri ve piknik anılarını, pencere camlarına vuran yağmur damlalarının anılarını, ıslak çimler üzerinde çıplak ayak dans etmenin anılarını veriyordu ona.

"Gabe?"

Bebek hafifçe döndü uykusunda. Jonas ona baktı.

"Sevgi olabilir," diye fısıldadı.

Ertesi sabah Jonas ilk kez ilacını almadı. İçinden bir ses, anılarla yükselen bir şey, ilacını fırlatıp atmasını söyledi.

ON YEDİ

BUGÜN PROGRAM DIŞI TATİL İLAN EDİLDİ. Jonas, anne ve babası ve Lily, şaşkınlık içinde dönüp, duyurunun işitildiği duvardaki hoparlöre baktılar. Bu çok ender olurdu ve olduğunda da tüm topluluk için büyük bir keyif olurdu. Yetişkinler günlük çalışmalarından, çocuklar okul, eğitim ve gönüllü çalışma saatlerinden izinli sayılırdı. Başka bir gün tatil yapacak olan yedek İşçiler, bebek bakımı, yiyecek dağıtımı ve Yaşlıların bakımı gibi gerekli tüm işleri üstlenirdi ve topluluk özgür olurdu.

Jonas neşeyle okul ödevi dosyasını yerine koydu. Okula gitmek için çıkmak üzereydi. Artık okul daha az önemliydi onun için, çok geçmeden de resmi okul dönemi bitecekti. Ama Onikiler için hala, her ne kadar yetişkin eğitimlerine başlamış olsalar da, ezberlenecek sonsuz sayıda kurallar listesi ve ustalaşmaları gereken yeni teknolojiler vardı.

Anne ve babasına, kızkardeşine ve Gabe'e mutlu bir gün dileyip, Asher'ı aramak için bisiklet yolundan aşağı pedal çevirmeye başladı.

İlaçları almayalı şimdi dört hafta olmuştu. Kımıldanışlar başlamıştı yeniden; uyurken gördüğü zevk veren rüyalar için biraz suçluluk ve utanç duyuyordu. Ama o kadar uzun süre yaşadığı duygusuz dünyaya tekrar dönemeyeceğini de biliyordu.

Çoğalan yeni duyguları, yaşamının yalnızca uykuyla sınırlı olmayan daha geniş bir alanını etkiliyordu. İlaçla-

rı almayı bırakmasının da bir etken olduğunu bilse de, duyguların anılardan kaynaklandığını düşünüyordu. Artık tüm renkleri görebiliyordu, üstelik onları *tutabiliyordu* da, böylece ağaçlar, çimenler ve çalılar yeşil görünüyordu ona. Gabriel'in kadife yanakları uyurken bile pembeliğini koruyordu. Ve elmalar her zaman, ama her zaman kırmızıydı.

Şimdiye kadar anılar aracılığıyla okyanusları, dağ göllerini ve ormanlardan çağıldayan ırmakları görmüştü. Artık yolun kenarındaki tanıdık geniş ırmağı farklı görüyordu. İçindeki yavaş akan suyun taşıdığı tüm ışığı, rengi ve tarihi görebiliyordu. Irmağın Başka Yer'den geldiğini ve Başka Yer'e doğru aktığını biliyordu.

Beklenmedik bu tatil gününde, her tatilde olduğu gibi mutlu hissediyordu kendini. Ama bu kez öncekilerden daha derin bir mutluluktan bu. Hep yaptığı gibi dil kesinliğiyle ilgili düşünürken, Jonas, yaşadığının yeni bir duygu *derinliği* olduğunu fark etti. Bir şekilde her akşam, her evde her yurttaşın sonsuz konuşmalarla çözümlediği duygularla aynı değildiler.

"Oyun alanında kurallara uymayan birine kızdım," demişti bir kez Lily, öfkesini göstermek için küçük yumruğunu sıkarak. Ailesi (ve Jonas da) kurallara uymamanın olası nedenlerinden, anlayış ve sabrın gerekliliğinden konuşmuştu, ta ki Lily'nin yumruğu gevşeyip kızgınlığı geçene kadar.

Ama Lily kızgınlık hissetmemişti, Jonas şimdi anlıyordu. Yüzeysel bir sabırsızlık ve sinirlenmeydi Lily'nin tüm hissettiği. Bunu kesinlikle biliyordu, çünkü kızgınlığın ne demek olduğunu biliyordu artık. Anılarında haksızlığı ve zorbalığı yaşamış ve tüm bunlara içinde biriken bir öfkeyle öyle şiddetli tepki vermişti ki, bunları akşam yemeğinde sakinlikle tartışma fikri, asla düşünülemezdi.

"Bugün üzüldüm," dediğini duymuştu annesinin, birlikte

avutmuşlardı onu.

Ama artık Jonas gerçek üzüntüyü görmüştü. Kederi hissetmişti. Böyle duyguların kolaylıkla avutulmadığını biliyordu.

Bunlar daha derin duygulardı ve anlatılmaları gerekmiyordu. Yalnızca *bissedilirlerdi*.

Bugün, mutlu hissediyordu.

“Asher!” Arkadaşının bisikletini oyun alanının yanındaki bir ağaca dayanmış gördü. Yanında, yerlere atılmış başka bisikletler vardı. Tatil günlerinde olağan düzen kuralları gözardı edilebilirdi.

Patinaj yaparak durdu ve bisikletini diğerlerininkinin yanına bıraktı. “Hey Ash!” diye bağırdı etrafa bakarak. Oyun alanında kimse görünmüyordu. “Neredesin?”

“Dijinyaaa!” Arka taraftaki çalılıktan gelen bir çocuk sesiydi bu. “Ciuv! Ciuv! Ciuv!”

Tanya adlı Onbir’lik bir kız, gizlendiği yerden sendeleyerek öne çıktı. Abartılı bir şekilde karnını tutup, zikzak çizerek yürüyor ve inliyordu. “Yakaladın beni!” diye bağırdı ve gülümseyerek yere yığıldı.

“Bam!”

Oyun alanının kenarında duran Jonas, Asher’in sesini tanıdı. Elinde hayali bir silah tutarak bir ağacın arkasından diğerine ok gibi fırlayan arkadaşını gördü. “Bam! Tuzağıma düştün, Jonas! Kolla kendini!”

Jonas bir adım geri attı. Asher’in bisikletinin arkasına geçip çömelerek saklandı. Sık sık diğer çocuklarla oynadığı bir oyundu bu. İyi adamlarla kötü adamlar arasında geçen ve hepsi tuhaf pozisyonlarda yere yatana kadar süren, enerjilerini boşaltmak için oynadıkları, zararsız bir vakit öldürme aracıydı.

Daha önce savaş oyunu olduğunu asla anlamamıştı.

“Saldırın!” Oyun malzemelerinin durduğu küçük taş evin arkasından gelmişti ses. Hayali silahları ateşleme pozisyonunda üç çocuk ileri atıldı.

Yanıt olarak oyun alanının karşı tarafından başka biri bağırdı: “Hücuum!” Gizlendikleri yerden bir çocuk sürüsü –Jonas, Fiona’nın da grupta olduğunu gördü- ortaya çıktı, alana ateş açarak, iki büküm koşuyorlardı. İçlerinden bazıları abartılı mimiklerle omuzlarını ve göğüslerini tutarak durdu ve vurulmuş numarası yaptı. Kahkahalarını tutmaya çalışarak yere yığıldılar.

Jonas’ın içinde duygular gelip gidiyordu. Farkına varmadan alanın ortasına doğru yürüdü.

“Vuruldu, Jonas!” Asher ağacın arkasından bağıırıyordu. “Ciuv! Yine vuruldu!”

Jonas alanın ortasında tek başına durdu. Çocuklardan bazıları başlarını kaldırıp huzursuzlukla ona baktılar. Saldırısı yapan ordular yavaşladı, büzüldükleri yerlerden kalktılar ve ne yaptığını görmek için Jonas’ı izlemeye başladılar.

Arazideki can çekişen ve su için yalvaran çocuğun yüzü yine Jonas’ın gözünde canlandı Boğucu bir duygu yapıştı üzerine, sanki zor nefes alıyordu.

Çocuklardan biri hayali bir tabanca doğrultup ateşleme sesiyle onu ortadan kaldırmaya çalıştı. “Dijinyaaa!” Sonra herkes sessizleşti, ne yapacaklarını bilemeyerek duruyorlardı. Duyulan tek ses Jonas’ın titreyen nefesiydi. Ağlamamaya çalışıyordu.

Hiçbir şey olmadığı, hiçbir şey değişmediği halde, çocuklar gerginlikle birbirlerine bakarak yavaş yavaş uzaklaştılar. Bisikletlerini kaldırıp alana açılan yoldan aşağı sürerlerken, sesleri geliyordu.

Yalnızca Asher ve Fiona kaldı geride.

“Neyin var Jonas? Yalnızca oyun oynuyorduk,” dedi

Fiona.

“Oyunumuzu bozdun,” dedi Asher sinirli bir sesle.

“Ne olur bir daha oynamayın,” diye yalvardı Jonas.

“Eğlence Müdür Yardımcısı olmak üzere eğitim gören benim,” diye dikkatini çekti Asher kızgınlıkla. “Oyunlar *senin* uzmansallık alanında değil.”

“Uzmanlık,” diye düzeltti Jonas otomatik olarak.

“Her neyse. Yeni Toplayıcı olacaksan bile, ne oynayacağımızı bize söyleyemezsin.” Asher çekingen bir ifadeyle baktı. “Layık olduğun saygıyı göstermediğim için özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Asher,” dedi Jonas. Söylemek istediğini tam olarak söyleyebilmek için dikkatle ve yumuşaklıkla konuşmaya çalışıyordu. “Bunu bilmen mümkün değildi. Ben de kısa bir süre öncesine kadar bilmiyordum. Ama bu acımasız bir oyun. Eskiden...”

“*Özür dilerim* dedim Jonas.”

Jonas içini çekti. Yararı yoktu. Elbette Asher anlayamazdı. “Özrünü kabul ediyorum, Asher,” dedi bezgin bir sesle.

“İrmak kıyısında bisikletle gezmek ister misin, Jonas?” diye sordu Fiona, gerginlikten dudaklarını ısırarak.

Jonas ona baktı. Çok sevimliydi. Bir an için, bu nazik kız arkadaşıyla gülüşüp konuşarak, ırmak kenarında bisiklet sürmekten daha çok istediği hiçbir şeyin olmadığını düşündü. Ama böyle zamanların artık ondan esirgendiğini biliyordu. Başını olmaz anlamında salladı. Bir saniye sonra, iki arkadaşı da arkasını dönmüş ve bisikletlerine gitmişti. Onların uzaklaşmasını izledi.

Deponun yanındaki banka kadar ayaklarını sürüyerek yürüdü. Elinden alınanlar için hissettiği üzüntüye boğulmuş olarak banka oturdu. Çocukluğu, arkadaşlıkları, hiç kaygıya yer bırakmayan güvenlik duygusu; tüm bunlar elinden

kayıp gidiyordu. Bu yeni, güçlü duygularıyla, savaşcılık oynayan diğerklerinin gülüşüp bağışmalarından duyduğı üzüntüye gömülmüştü. Ama anılar olmadan, onların da bunun nedenini anlayamayacağını biliyordu. Asher ve Fiona'yı öyle çok seviyordu ki. Anıları olmadığı için karşı hisler beslemeleri olanaklı değildi. Ve Jonas da onlara tüm bunları veremezdi. Jonas hiçbir şeyi değıştirmeyeceğinden kesinlikle emindi.

O akşam evlerinde, Lily, geçirdiğı harika tatil gününü anlatıyordu neşeyle; arkadaşlarıyla oynamış, öğle yemeğini açık havada yemişti ve (itiraf ediyordu) çok kısa bir kaçamak yapıp babasının bisikletini denemişti.

“Gelecek ay kendi bisikletimi almak için sabırsızlanıyorum. Babamınki benim için çok büyük. Düştüm,” dedi heyecansız bir sesle. “İyi ki Gabe çocuk koltuğunda değildi.”

“Büyük şans!” dedi Anne, bu olasılığı düşününce kaşlarını çatmıştı. Kendinden söz edilince Gabriel ellerini salladı. Geçen hafta yürümeye başlamıştı. “Bir bebeğın ilk adımları Bebek Bakım Merkezi'nde her zaman kutlama nedeni olur,” demişti Baba, “ama aynı zamanda disiplin çubuğının da kullanılmaya başlama zamanını gösterir.” Artık Gabriel'in yaramazlık yapma olasılığına karşı, Baba her akşam uzun çubuğı eve getiriyordu yanında.

Oysa Gabriel mutlu ve uysal bir çocuktur. Kahkahalar atıp yalpalayarak odada dolaşıyordu. “Gay,” diyordu civıltıyla, “Gay.” Bu kendi adını söyleyiş biçimiydi.

Jonas canlandı. O parlak başlangıçtan sonra kendisi için can sıkıcı bir gün olmuştu. Ama karamsar düşüncelerini bir kenara bıraktı. Lily'ye bisiklete binmeyi öğretmeye başlamayı düşündü; böylece Lily, yaklaşan Dokuzlar Töreni'nde gururla hız yapabilecekti. Neredeyse yeniden

Aralık olduğuna inanmak zordu; Oniki olalı hemen hemen bir yıl geçmişti.

Bebeğin dikkatle bir ayağını öbürünün önüne atmasını gülümseyerek izledi. Gabriel adım atmayı denerken, coşkuyla gülerek ayaklarına bakıyordu.

“Bu akşam erken yatmak istiyorum,” dedi Baba. “Yarın benim için yoğun bir gün olacak. İizler yarın dünyaya geliyor ve test sonuçları tek yumurta ikizleri olduklarını gösteriyor.”

“Biri buraya, diğeri Başka Yer’e,” dedi Lily, melodik bir tonlamayla. “Biri buraya, diğeri Başka...”

“Gerçekten birini Başka Yer’e *götürüyor musunuz* Baba?” diye sordu Jonas.

“Hayır, benim yalnızca seçimi yapmam gerekiyor. Onları tartacağım, daha iri olanını yanımda bekleyecek olan Bakıcı’ya vereceğim, sonra tertemiz olmuş ve sakinleşmiş kk olanını alacağım. Kk bir Topluluktan Ayrılma Töreni düzenleyeceğim...” Gabriel’e gülümseyerek aşağı doğru baktı. “Sonra gle gle, diyerek el sallayacağım ona” dedi çocukla konuşurken kullandđđı özel sevimli ses tonuyla. Bildik hareketi yaparak ellerini salladı.

Gabriel kıkırdadı, o da el salladı babasına.

“Onu almak için biri gelecek mi? Başka Yer’den biri?”

“Bu doğru Jonas’cık.”

Babasının kullandđđı bu aptalca sevgi sözcüğünden utanan Jonas, gözlerini kaçırdı.

Lily derin düşüncelere dalmıştı. “Ya kk olan ikize Başka Yer’de, diyelim ki Jonathan gibi bir isim verirlerse? Ve burada, bizim topluluğumuzda da kalan ikize de adlandırma sırasında Jonathan adı verilirse, o zaman aynı adı taşıyan ve birbirinin aynı *görünen* iki ocuk olur. Belki de bir gün Altı olduklarında, Altılar grubundan biri, otobüsle

öbür topluluğu ziyarete gider ve orada diğer toplulukta, *diğer* Altılar grubunda, *öbür* Jonathan'la aynı görünen bir Jonathan olur, sonra belki karışır ve yanlış Jonathan'ı eve götürürler, belki anne ve babası bile fark etmez ve sonra...”

Soluklanmak için durdu.

“Lily, harika bir fikrim var. Belki de Oniki olduğunda sana Hikaye Anlatıcılığı görevi verirler. Galiba uzunca bir süredir topluluğumuzda Hikaye Anlatıcısı olmadı. Ama ben Komite’de olsam, kesinlikle seni o iş için seçerdim,” dedi Anne.

Lily gülümsedi. “*Daha iyi* bir hikaye fikrim var,” dedi. “Ya aslında *hepimiz* ikizsek, ama bunu bilmiyorsak; böylece Başka Yer’de bir başka Lily, bir başka Jonas, Baba, Asher, Yaşlıların Başkanı ve...”

Baba sabırsızlıkla, “Yatma zamanı Lily,” dedi.

ON SEKİZ

“Aktarıcı,” dedi, ertesi gün öğleden sonra Jonas, “topluluktan ayrılmayı hiç düşünüyor musunuz?”

“Kendi ayrılışımı mı, yoksa genel olarak topluluktan ayrılma konusunu mu?”

“Sanırım ikisini de. Özür di... Yani, daha açık olmalıydım. Ama ne demek istediğimi kesin olarak bilmiyorum.”

“Otursana. Konuşurken uzanman gerekmez.” Bu soru aklına geldiğinde çoktan yatağa uzanmış olan Jonas doğruldu.

“Galiba arada sırada düşünüyorum,” dedi Aktarıcı. “Kendi ayrılışımı çok acı çektiğim zamanlar düşünüyorum. Bazen bu konuda istekte bulunabilmeyi diliyorum. Ama yeni Toplayıcı eğitilene kadar bunu yapmama izin yok.”

“Yani ben,” dedi Jonas kederli bir sesle. Eğitimi bitirip yeni Toplayıcı olmayı sabırsızlıkla beklemiyordu. Saygınlığına karşın, ne denli güç ve yalnız bir yaşam olduğunu açıkça görebiliyordu.

“Ben de ayrılma isteğinde bulunamıyorum,” diye dikkat çekti Jonas. “Kurallarımda öyle diyor.”

Aktarıcı acımasızca güldü. “Biliyorum bunu. On yıl önceki başarısızlıktan sonra, o kuralları yeniden düzenlediler.”

Jonas şimdiye dek çok kez bir önceki başarısızlıktan söz edildiğini duymuştu. Ama hala on yıl önce tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. “Aktarıcı, neler olduğunu anlatın bana lütfen,” dedi.

Aktarıcı omuz silkti. “Dışarıdan bakıldığında oldukça basitti. Geleceğin Toplayıcı’sı seçilmişti, tıpkı senin seçtiğin gibi. Kalabalık sana yaptığı gibi tempo tutmuştu. Yeni Toplayıcı, yine senin olduğun gibi şaşkın ve biraz korkmuştu.”

“Annem ve babam onun kız olduğunu söylediler.”

Aktarıcı başıyla onayladı.

Jonas en sevdiği kız arkadaşı Fiona’yı düşündü ve ürperdi. Nazik arkadaşının kendisi gibi anıları üstlenerek acı çekmesini istemezdi. “Nasıl biriydi?” diye sordu Aktarıcı’ya.

Aktarıcı anımsadığı için üzgün görünüyordu. “Olağanüstü bir genç bayandı. Kendine hakim ve sakindi. Zekiydi, öğrenmeye hevesliydi.” Başını sallayıp derin bir nefes aldı. “Biliyor musun, bu odaya gelip eğitimine başlamak üzere kendini tanıttığında...”

Jonas bir soruyla sözünü kesti. “Adını söyleyebilir misiniz? Annem ve babam, adının toplulukta anılmasının yasak olduğunu söylediler. Ama yalnızca bana söyleyebilir misiniz?”

Aktarıcı acı çeker gibi duraksadı, sanki adını yüksek sesle söylemek bile işkenceydi. “Adı Rosemary idi,” dedi sonunda.

“Rosemary. Bu adı severim.”

Aktarıcı devam etti. “Bana ilk geldiğinde, orada senin ilk gün oturduğun sandalyede oturmuştu. Hevesli ve heyecanlıydı, ama biraz korkuyordu. Konuştuk. Elimden geldiğince ona her şeyi açıklamaya çalıştım.”

“Bana yaptığınız gibi.”

Aktarıcı acı acı güldü. “Açıklamak zordur. Tüm bunlar kişinin deneyimlerinin dışındadır çünkü. Ama denedim. Ve dikkatle dinledi beni. Gözlerinin ıslık ıslık olduğunu anımsıyorum.”

Birden başını kaldırdı. “Jonas, sana en çok sevdiğimi söylediğim bir anı vermiştim. Bende hala onun kırıntıları var. İçinde ailenin, büyükanne ve büyükbabanın olduğu oda, anımsıyor musun?”

Jonas başıyla onayladı. Elbette anımsıyordu. “Evet, harika bir his uyandırıyor insanda. Onun sevgi olduğunu söylemişsiniz.”

“O zaman Rosemary için hissettiğimin bu olduğunu söylersem anlayabilirsin,” diye açıkladı Aktarıcı. “Onu sevmiştim.”

“Senin için de bunu hissediyorum,” diye ekledi.

“Ona ne oldu?” diye sordu Jonas.

“Eğitimi başladı. Senin gibi o da kolay algılıyordu. Çok coşkuluymuş. Yeni deneyimler edinmekten öyle mutluydu ki. Kahkahasını anımsıyorum.”

Sesi titremeye başladı ve kesildi.

“Ne oldu?” diye sordu Jonas, kısa bir sessizlikten sonra. “Lütfen anlatın bana.”

Aktarıcı gözlerini yumdu. “Ona acı aktarmak içimi parçalıyordu Jonas. Ama benim işim buydu. Bunu yapmalıydım, tıpkı sana yaptığım gibi.”

Oda sessizleşmişti. Jonas bekledi. Sonunda Aktarıcı devam etti.

“Beş hafta. Hepsi buydu. Ona mutlu anılar aktardım; atıklarına binme, oynamak için bir kedi yavrusu, piknik gibi. Bazen yalnızca onu güldüreceğini bildiğim için bir anıyı seçerdim. Her zaman sessiz olan bu odada, onun kahkaha sesi benim için öyle değerliydi ki.”

“Ama senin gibiydi Jonas. Her şeyi denemek istiyordu. Bunun onun sorumluluğu olduğunu biliyordu. Bu yüzden benden daha zor anıları istedi.”

Jonas bir anlığına nefesini tuttu. “Ona *savaşı* aktarma-

dınız değil mi? Yalnızca beş hafta geçmişken bunu yapmış olamazsınız.”

Aktarıcı başını sallayarak içini çekti. “Hayır. Ona fiziksel acı da aktarmadım. Ama yalnızlığı verdim. Yitirme duygusunu da verdim. Anne ve babasından koparılmış bir çocuğun anısını aktardım. Bu ilkiydi. Bittiğinde sersemlemişti.”

Jonas yutkundu. Rosemary ve kahkahalarını canlandırmaya başlamıştı; onun anılar yatağından şok içinde kalkışını hayal etti.

Aktarıcı sürdürdü. “Geri adım atıp biraz daha küçük sevinçler verdim ona. Ama acıyı tattıktan sonra, her şey değişmişti. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum.”

“Yeterince cesur değil miydi?”

Aktarıcı soruyu yanıtlamadı. “Devam etmem için, ona ayrıcalık tanımamam için üsteledi. Bunun, onun görevi olduğunu söyledi. Haklı olduğunu elbette biliyordum.”

“Ona fiziksel acı vermeye içim elvermedi. Ama çeşitli acılar aktardım. Yoksulluk, açlık ve dehşet gibi. ”

“Bunu yapmam *gerekiyordu* Jonas. Benim işimdi bu. Ve o seçilmişti.” Aktarıcı yalvarır gibi bakıyordu ona. Jonas elini okşadı.

“Sonunda bir öğleden sonra o günkü işimizi bitirmiştik. Zor bir çalışma olmuştu. Sana da yaptığım gibi mutlu ve eğlenceli bir şeyler aktararak bitirmeye çalıştım. Ama kahkahalar dönemi geride kalmıştı artık. Kaşlarını çatmış sanki bir karar vermeye çalışır gibi sessizce ayağa kalktı. Sonra yanıma gelip sarıldı bana. Yanağımdan öptü.” Jonas izlerken Aktarıcı Rosemary’nin dudaklarının on yıl önceki dokunuşunu anımsayarak kendi yanağını okşadı.

“O gün bu odadan ayrıldı ve evine dönmedi. Spiker, doğrudan Yaşlıların Başkanı’na gidip topluluktan çıkmayı istediğini haber verdi bana.”

“Ama kurallara aykırı bu! Eğitim gören Toplayıcı topluluktan çıkarılmak için başvurdu..”

“Senin kurallarında var bu. Onunkinde yoktu. Topluluktan çıkarılmak için başvurdu ve ona bunu sağlamaları gerekiyordu. Onu bir daha hiç görmedim.”

Demek ki başarısızlık buymuş diye düşündü Jonas. Aktarıcı'ya çok derin bir üzüntü verdiği ortadaydı. Ama sonuçta çok da berbat bir şey gibi görünmüyordu. Kendisi, Jonas eğitimi ne kadar güçleşirse güçleşsin topluluktan çıkarılmak için başvuramayacaktı. Aktarıcı'nın bir ardıla gereksinimi vardı ve o seçilmişti.

Birden aklına bir şey geldi Jonas'ın. Rosemary eğitiminin en başında topluluktan çıkarılmıştı. Ama ya Jonas'a bir şey olursa? Artık tam bir yıllık anısı vardı.

“Aktarıcı,” diye sordu. “Topluluktan çıkarılmayı isteyemem, bunu biliyorum. Ama ya bir şey olursa, örneğin bir kazaya uğrarsam? Ya Dört'ken ırmağa düşen küçük Caleb gibi olursam? Aslında bu çok anlamlı değil, çünkü yüzmeyi iyi bilirim. Ama ya yüzemiyor olsaydım ve ırmağa düşüp kaybolsaydım? O zaman yeni bir Toplayıcı olmazdı ve siz de çok önemli miktarda anıyı vermiş olurdunuz. Böylece yeni bir Toplayıcı seçseler bile sizde kalan kırıntıları dışında anılar gitmiş olurdu? Peki ya...”

Birden gülmeye başladı. “Kızkardeşim Lily gibi konuşmaya başladım,” dedi, kendiyi alay ederek.

Aktarıcı endişeyle baktı yüzüne. “İrmaktan uzak durmalısın dostum,” dedi. “Topluluk beş haftanın sonunda Rosemary'yi yitirdi ve bu onların felaketi oldu. Eğer seni kaybederlerse ne yaparlar hiç bilemiyorum?”

“Neden felaketti?”

“Sanırım bir kez söz etmiştim sana,” diye anımsattı Aktarıcı. “O gidince, anılar insanlara döndü yeniden. Sen

ırmakta kaybolursan, anıların seninle birlikte yok olmaz. Anılar *sonsuz*a dek kalır.”

“Rosemary’de yalnızca beş haftalık anı vardı ve çoğu da iyi anılardı. Ama birkaç tane, ağırlığını taşıyamadığı berbat anı vardı. Bir süre topluluğun üzerinde baskı yarattı bunlar. Tüm o *duygular*! Asla böyle bir şey yaşamamışlardı.”

“Onun kaybından duyduğum üzüntüye ve kendi başarısızlığıma öyle dalmıştım ki, bunların üstesinden gelmelerine yardımcı olmayı denemedim bile. Üstelik kızgındım da onlara.”

Aktarıcı bir saniye sessiz kaldı, düşündüğü anlaşılıyordu.

“Biliyor musun, şimdiye kadar aldığın tüm eğitimden sonra *seni* kaybederlerse, tüm o anılar yeniden kendilerinin olur.”

Jonas yüzünü buruşturdu. “Bundan nefret ederler,” dedi.

“Kesinlikle. Nasıl başa çıkacaklarını bilemezler.”

“Bunu *benim* yapabilmemin tek yolu sizin bana yardım etmeniz,” diye dikkatini çekti Jonas iç geçirerek.

Aktarıcı başını salladı. “Sanırım, yapabileceğim şey...” dedi yavaşça.

“Yapabileceğiniz şey ne?”

Aktarıcı hala derin düşünceler içindeydi. Bir süre sonra, “Suya kapılıp gitsen, sanırım tüm topluluğa sana yardım ettiğim gibi yardım edebilirdim. İlginç bir fikir. Bunu biraz daha düşünmeliyim. Belki bir ara yeniden konuşuruz. Ama şimdi değil” dedi.

“İyi bir yüzücü olmana sevindim, Jonas. Ama ırmaktan uzak durmalısın.” Hafifçe güldü ama rahat bir gülüş değildi bu. Düşünceleri başka yerlerde gibiydi ve gözleri çok teclirgindi.

ON DOKUZ

Jonas saate baktı. Her zaman bitirmeleri gereken o kadar çok iş vardı ki, şimdi yaptıkları gibi oturup konuştukları çok enderdi.

“Sorularıyla o kadar zaman kaybettirdiğim için üzgünüm,” dedi Jonas. “Babam bugün yeni bir bebeği topluluktan çıkaracağı için bu konuda sorular soruyordum. Babamın ikizlerden birini seçip diğerini topluluktan göndermesi gerekiyor. Ağırlığına göre karar veriyorlar.” Jonas saate göz attı. “Aslında işini tamamlamış bile olabilir. Sanırım bu sabah yapılacaktı.”

Aktarıcı'nın yüzü ciddi bir ifadeye büründü. “Keşke yapmasalar bunu,” dedi usulca kendi kendine konuşur gibi.

“Birbirinin aynısı iki kişi birden dolaşamaz ki ortalıkta! Ne kadar karışıklığa neden olurdu düşünsenize!” diye güldü Jonas.

“İzleyebilmek isterdim,” diye ekledi, sonradan aklına gelen bir fikirle. Babasının düzenlediği törenle ikizlerin küçük olanını aklayıp paklamasını izleme fikri hoşuna gitti. Babası öyle nazik bir adamdı ki.

“İzleyebilirsin,” dedi Aktarıcı.

“Hayır, çocukların izlemesine asla izin vermiyorlar. Bu çok özel,” dedi Jonas.

“Jonas, eğitim yönergelerini çok dikkatle okuduğunu biliyorum. Herkese her şeyi sormana izin verildiğini anımsamıyor musun?” dedi Aktarıcı.

Jonas başını salladı. “Evet ama...”

“Jonas, senin ve benim birliktelik süremiz dolduğunda, yeni Toplayıcı sen olacaksın. Kitapları okuyabilirsin; anılara sahip olacaksın. *Her şeye* erişebilirsin. Bu senin eğitiminin bir parçası. Bir topluluktan çıkarılma töreni izlemek istiyorsan, yalnızca istemen yeterli.”

Jonas omuz silkti. “Belki isterim o zaman. Ama bu seferki için çok geç. Bu sabah yapıldığından eminim.”

Aktarıcı bunun üzerine, o ana dek bilmediği bir şey söyledi. “Tüm özel törenler kaydedilir. Kapalı Kayıtlar Salonu’nda durur bunlar. *Bu sabahki töreni izlemek istiyormusun?*”

Jonas durakladı. Bu kadar özel bir şeyi izlemesinin babasının hoşuna gitmemesinden korkuyordu.

“Bence izlemelisin,” dedi Aktarıcı kesin bir ifadeyle.

“Tamam o zaman,” dedi Jonas. “Nasıl yapacağımı anlatın.”

Aktarıcı sandalyesinden kalktı, duvardaki hoparlöre yürüdü ve düğmeyi KAPALI’dan AÇIK konumuna getirdi.

Hemen ses geldi. “Buyrun, Toplayıcı. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bu sabahki ikizin topluluk dışına çıkarılışını izlemek istiyorum.”

“Derhal, Toplayıcı. Emirleriniz için teşekkür ederim.”

Jonas, düğme sıralarının üzerindeki video ekranını izledi. Boş yüzey zikzak çizgilerle titreşmeye başladı, sonra bazı rakamlar ve ardından tarih ve saat görüldü. Bu olanağa sahip olduğuna inanamamış ve sevinmişti, ama şimdiye kadar bilmediğine de hayret ediyordu.

Birden, penceresiz küçük bir oda görüldü. Tek bir yatak ve üzerinde bazı aletler duran bir masadan başka eşya yoktu odada. Jonas aletlerden birinin tartı olduğunu anladı;

Bebek Bakım Merkezi'ndeki gönüllü çalışma saatlerinde bunlardan görmüştü. Bir de dolap vardı. Yerin soluk bir halıyla kaplı olduğunu fark etti.

“Sıradan bir oda,” diye yorumda bulundu. “Belki Toplantı Salonu'nda yaparlar diye düşünmüştüm, böylece herkes gelebilirdi. Yaşlıların tümü Topluluktan Çıkarılma Törenlerine gider. Ama galiba bir yeni doğan topluluktan çıkarılırken...”

“Şişt,” dedi Aktarıcı, gözleri ekrandaydı.

Bakıcı üniformasını giymiş olan Jonas'ın babası, yumuşak bir battaniyeyle örtülü minik yeni bebeği kucağında sallayarak odaya girdi. Benzer bir battaniyeye sarınmış ikinci bebeği taşıyan üniformalı bir bayan onu izledi.

“Bu benim babam,” dedi Jonas. Yüksek sesle konuşarak ufaklıkları uyandırmaktan korktuğu için fısıldıyordu sanki. “Diğer Bakıcı ise onun yardımcısı. Hala eğitimde ama yakında eğitimi bitecek.”

Bakıcıların ikisi de battanileri açtı ve tek yumurta ikizlerini yatağın üzerine yatırdı. Çıplaktılar. Jonas ikisinin de oğlan olduğunu görüyordu.

Babası nazikçe önce birini, sonra diğerini kaldırıp tartarken büyülenmiş gibi izliyordu.

Babasının *gülüşünü* işitti. “Güzel,” dedi. “Bir an için her ikisinin tümüyle aynı olmasından korkmuştum. ● zaman sorun olurdu. Ama bu tam üç kilo. Onu temizleyip giydirip Merkez'e götürebilirsin,” diyerek yeniden örttükten sonra, yardımcısına verdi.

Kadın yeni bebeği aldı ve girdiği kapıdan çıkıp gitti.

Jonas babasının yatakta kıpırdayıp duran yeni bebeğe eğilişini izledi. “Ve sen küçük bey, sen yalnızca iki kilo dokuz yüz gramsın. *Siskacıksın!*”

“Gabriel'le de bu ses tonuyla konuşur,” dedi Jonas gü-

lümseyerek.

“İzle,” dedi Aktarıcı.

“Şimdi onu temizleyip rahatlatacak,” dedi Jonas. “Bana anlatmıştı.”

“Sessiz ol Jonas,” dedi Aktarıcı, garip bir tonlamayla buyurur gibi. “İzle.”

Jonas, sözünü dinleyip olacakları bekleyerek ekrana yoğunlaştı. Özellikle tören bölümünü merak ediyordu.

Babası döndü ve dolabı açtı. Bir şırınga ve küçük bir şişe çıkardı. Büyük bir dikkatle iğneyi şişeye sokup şırıngaya herra bir sıvıyı doldurmaya başladı.

Jonas acıyarak ürperdi. Yeni bebeklere aşı yapıldığını unutmuştu. Gerekli olduklarını bilse de kendisi aşılardan nefret ederdi.

Babası şaşırtıcı bir şekilde iğneyi yeni bebeğin narin alnına yönelterek, damarının attığı yere batırdı büyük bir dikkatle. Bebek kıpırdandı ve hafifçe mızırdandı.

“Neden öyle...?”

“Şışt,” dedi Aktarıcı sertçe.

Babası konuşuyordu. Jonas sormaya başladığı sorunun yanıtını verdiğini işitti. Hala o özel tonlamasıyla babası, “Biliyorum, acıtıyor küçük bey. Ama bir damar bulmam gerek ve kollarındakiler hala mini minnacık.”

Pompayı çok yavaşça itiyor ve şırınga tümüyle boşalana kadar sıvıyı başına enjekte ediyordu.

“İşte bitti. Çok kötü sayılmazdı, değil mi?” Babasının neşeyle konuşmasını duydu Jonas. Yan tarafa dönüp şırıngayı çöp haznesine attı.

Şimdi onu temizleyip rahatlatacak, dedi Jonas kendi kendine. Aktarıcı’nın küçük tören boyunca konuşmak istemediğinin farkındaydı.

İzlemeyi sürdürürken, artık ağlamayan bebeğin sarsıntılı

hareketlerle kollarını ve bacaklarını kıpırdattığını gördü. Sonra gevşemeye başladı hareketleri. Gözleri yarı açık başı yana düştü. Artık kıpırdamıyordu.

Sarsıcı tuhaf bir hisle Jonas hareketleri, duruşu ve ifadeyi tanıdı. Daha önce görmüştü bunları. Ama nereden olduğunu çıkaramıyordu.

Jonas bir şey olmasını bekleyerek ekrana bakıyordu. Ama hiçbir şey olmadı. İkizlerin zayıf olanı hareketsiz yatıyordu. Babası eşyaları topluyordu. Battaniyeyi katlıyor, dolabı örtüyordu.

Yine oyun alanında olduğu gibi, o boğucu duygu geldi üzerine. Gözlerinde yaşam ışığı sönen, yaralı sarışın askerin yüzünü tekrar gördü. Anı canlandı birden.

Öldürdü! Benim babam öldürdü onu! dedi kendi kendine. Jonas farkına vardığı gerçekle taşlaşmıştı. Uyuşmuş gibi ekrana bakmayı sürdürdü.

Babası odayı düzenledi. Sonra yerde duran küçük kutuyu kaldırdı, yatağa koydu ve gevşek bedeni içine yerleştirdi. Kapağını sıkıca kapattı.

Kutuyu alıp odanın diğer ucuna götürdü. Duvardaki küçük kapağı açtı; Jonas kapağın ardındaki karanlığı görebildi. Okulda çöplerin atıldığı kanala benziyordu.

Babası gövdenin bulunduğu kutuyu kanala yerleştirip, ardından itti.

“Güle güle küçük adam,” dediğini duydu babasının odadan ayrılmadan önce. Sonra ekran karardı.

Aktarıcı ona döndü. Oldukça sakin bir sesle anlattı. “Speaker Rosemary’nin topluluktan ayrılmak için başvurduğunu bildirdiğinde, işlemi göstermek için kaydı açtılar. O güzel çocuğu son görüşümdü bu. Bekliyordu, şıngayı getirip kolunu sıyırmasını istediler.

“Belki de yeterince cesur olmadığını düşünmüştün Jonas.

Cesareti bilmiyorum; ne demektir, ne anlama gelir? Burada dehşetten taş kesilip oturduğumu biliyorum ama. Çaresizlikten perişandım. Rosemary'nin onlara iğneyi kendinin yapmayı tercih ettiğini söyleyişini dinledim.”

“Ve öyle de yaptı. İzlemedim. Başımı çevirdim.”

Aktarıcı ona döndü. “Al işte Jonas. Topluluktan çıkarılmayı merak ediyordun,” dedi acılı bir sesle.

Jonas içinin parçalandığını hissetti; ağlayarak kendini dışa vurmak isteyen acısını hissediyordu.

YİRMİ

“Hayır, eve gitmeyeceğim! Buna zorlayamazsınız beni!” Jonas hıçkırdı, bağırdı ve yatağı yumrukladı.

“Kalk Jonas,” dedi Aktarıcı kesin bir sesle.

Jonas sözünü dinledi. Ağlayarak ve titreyerek yatağın kenarında oturdu. Aktarıcı'ya bakamıyordu.

“Bu gece burada kalabilirsin. Seninle konuşmak istiyorum. Ama şimdi ben aile birimine haber verirken sessiz olmalısın. Kimse ağladığını duymamalı.”

Jonas vahşi bir bakış fırlattı. “O küçük bebeğin ağladığını da kimse duymadı! Babam dışında hiç kimse!” Tekrar hıçkırıklara boğuldu.

Aktarıcı sessizce bekledi. Sonunda Jonas sakinleşmeyi başardı. Omuzları sarsılarak, büzülmüş oturuyordu.

Aktarıcı duvardaki hoparlöre gitti ve düğmeyi AÇIK konumuna getirdi.

“Buyrun Toplayıcı. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Yeni Toplayıcı'nın aile birimine, bu akşam ek eğitim için benimle kalacağını bildirin.”

“Elbette efendim. Emirleriniz için teşekkürler,” dedi ses.

“Elbette efendim. Elbette efendim,” diye taklit etti Jonas, alaycı, kaba bir sesle. “Ne isterseniz yaparım efendim. İnsanları öldürürüm. Yaşlıları mı, yeni doğmuş bebekleri mi istersiniz? Onları öldürmek benim için zevktir efendim. Emirleriniz için teşekkür ederim efendim. Size nasıl yardım

ede...” Jonas bir türlü durmak bilmiyordu.

Aktarıcı sıkıca omuzlarını kavradı. Jonas sesini kesti ve ona baktı.

“Dinle beni Jonas. Onların elinde değil. *Hiçbir şey bilmiyorlar.*”

“Bunu daha önce de söylemiştiniz.”

“Söylemiştim, çünkü doğrusu bu. Onlar böyle yaşıyorlar. Onlar için yaratılan yaşam bu. Benim ardılım olarak seçilmeseydin, senin de yaşamın böyle olacaktı.”

“Ama bana *yalan söyledi!*” diye ağladı Jonas.

“Ondan yapılması istenen buydu, başka hiçbir şey bilmiyor ki!”

“Ya siz? Siz de bana *yalan* söylüyor musunuz?” Jonas neredeyse yüzüne çarpar gibi sordu soruyu.

“Sana yalan söyleme yetkim var. Ama hiç söylemedim.”

Jonas gözlerini dikti ona. “Herkes böyle mi topluluktan çıkarılır? Kuralları üç kez çiğneyenler? *Yaşlılar?* Yaşlıları da öldürüyorlar mı?”

“Evet.”

“Ama Fiona’ya ne olacak? Yaşlıları seviyor. Onlara bakmak için eğitim görüyor. Daha bilmiyor, değil mi? Öğrendiğinde ne olacak? Neler hissedecek?” Jonas elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildi.

“Fiona şimdiden, topluluktan çıkarma sanatının inceliklerinde eğitim görmeye başladı bile,” dedi Aktarıcı. “Senin kızıl saçlı arkadaşın işinde çok başarılı. Duygular, onun öğrendiği yaşamın bir parçası değil.”

Jonas kollarını kendine sarıp vücudunu öne arkaya sallamaya başladı. “Ne yapmalıyım? Geri dönemem! Yapamam bunu!”

Aktarıcı ayağa kalktı. “Öncelikle akşam yemeğimizi ıs-

marlayacağım. Sonra yemek yiyeceğiz.”

Jonas'ın ağzından aynı alaycı ve kaba sesle “Sonra da duygu paylaşımına mı geçeriz?” sözleri döküldü.

Aktarıcı şaşkınlık ve acı dolu bir kahkaha attı. “Jonas duyguları *olan* yalnızca sen ve ben varız. Neredeyse bir yıldır paylaşıyoruz onları.”

“Üzgünüm Aktarıcı,” dedi Jonas perişan bir sesle. “Nefret dolu davranmak istemedim. En azından size karşı.”

Aktarıcı Jonas'ın kamburlaşmış omuzlarını ovaladı. “Yemekten sonra bir plan yapacağız” dedi.

Jonas şaşkınlıkla baktı. “Ne planı? Ne yapılabilir ki? Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bu her zaman böyle olmuş. Benden önce, sizden önce, sizden öncekilerden de önce. Bu hep böyle gelmiş.” O bildik deyim döküldü ağzından.

“Jonas,” dedi Aktarıcı bir saniye sonra, “Sonsuz gibi görünen bir süredir bunun böyle gittiği doğru. Ama anılar bunun *her zaman* böyle olmadığını söylüyor bize. İnsanlar bir zamanlar hissediyormuş. Sen de ben de bunun parçası olduk, biliyoruz bu nedenle. Bir zamanlar duyguları varmış insanların, tıpkı gurur gibi, hüzün gibi ve...”

“Ve sevgi gibi,” diye ekledi Jonas, onu çok etkileyen aile sahnesini anımsayarak. “Ve acı gibi.” Yeniden askeri düşündü.

“Anıları tutmanın en kötü tarafı hissedilen acı değil. O yalnızlık duygusu. Anıların paylaşılması gerekir.”

Jonas neşelendirmeye çalışarak, “Ben sizinle paylaşmaya başladım bile,” dedi.

“Doğru. Ve geçen yıl burada benimle olman, bir şeylerin değişmek zorunda olduğunu fark etmemi sağladı. Yıllarca değişmesi gerektiğini hissetmiştim, ama durum öyle umutsuz geliyordu ki.”

“İlk kez bir yol olabileceğini düşünüyorum,” dedi Ak-

tarıcı yavaşça. “Bunu aklıma sen getirdin, daha...” saatine baktı, “iki saat önce.”

Jonas uzun uzun onu izledi ve dinledi.

Artık gecenin geç bir saatiydi. Hayli uzun konuşmuşlardı. Jonas Aktarıcı'ya ait, yalnızca Yaşlıların giydiği bir cüppeye sarınmış oturuyordu.

Tasarladıkları şey olanaklıydı. Yalnızca olanaklıydı ama. Başarısız olursa, büyük olasılıkla öldürülecekti.

Ama ne önemi vardı ki? Kalsa da hayatı artık yaşamaya değmiyordu.

“Evet,” dedi Aktarıcı'ya. “Yapacağım bunu. Sanırım yapabilirim. En azından deneyeceğim. Ama sizin de benimle gelmenizi istiyorum.”

Aktarıcı başını salladı. “Jonas,” dedi, “topluluk kuşaklar boyunca yerleşik bir Toplayıcı'nın onlar için anılarını saklamasına bel bağlamış. Geçtiğimiz yıl birçoğunu sana devrettim anıların. Onları artık geri alamam. Verdikten sonra onları geri almamın yolu yok.”

“Bu nedenle kaçarsan, bir kez gittikten sonra asla dönüşünün olmadığını biliyorsun Jonas.”

Jonas ciddiyetle onayladı. Korkutucu yanı buydu. “Evet, biliyorum. Ama siz de benimle gelirsiniz...”

Aktarıcı başını sallayarak susması için bir hareket yaptı. Devam etti. “Kurtulursan, aşabilirsen, Başka Yer'e ulaşırsan, senin onlar için sakladığın anıların yükünü, topluluğun kendisinin üstlenmesi gerekecek demektir bu.”

“Sanırım yapabilirler bunu ve biraz da bilgelik kazanırlar. Ama bu onlar için feci zor olacak. On yıl önce Rosemary'yi yitirdiğimizde ve onun anıları insanlara döndüğünde, paniğe kapıldılar. Bu anıların miktarı seninkilerle karşılaştırıldığında o kadar azdı ki. Senin anıların döndüğünde yardıma

gerek duyacaklar. Yeni anı almaya başladığında sana nasıl yardım ettiğimi anımsıyor musun?”

Jonas başıyla onayladı. “Korkutucuydu başlangıçta. Ve acı veriyordu.”

“O zaman bana gerek duyuyordun. Şimdi de onlar duyacaklar.”

“Yararı yok ki bunun. Benim yerime başka birini bulurlar. Yeni bir Toplayıcı seçerler.”

“Elimizin altında eğitime hazır başka kimse yok. Elbette seçme işini hızlandıracaklar. Ama uygun nitelikleri olan başka kimse gelmiyor aklıma...”

“Açık renk gözlü küçük bir kız var. Ama daha Altı.”

“Haklısın. Kimden söz ettiğini biliyorum. Adı Katherine. Çok küçük daha. Bu yüzden o anıları taşımak *zorunda* kalacaklar.”

“Gelmenizi istiyorum Aktarıcı,” Jonas yalvarıyordu.

“Hayır. Burada kalmalıyım,” dedi Aktarıcı kararlılıkla. “Böyle istiyorum Jonas. Ben de seninle gelirim, anılara karşı *tüm* korunmalarını birlikte yıkarsak Jonas, toplulukta onlara yardım edecek kimse kalmaz. Karmaşaya düşerler. Kendilerine zarar verirler. Ben gidemem.”

“Aktarıcı,” dedi Jonas, “benim ve sizin onları *düşünmemiz* gerekmiyor.”

Aktarıcı sorgulayan bir gülümseyişle baktı ona. Jonas başını önüne eğdi. Elbette düşünmeleri gerekiyordu. Her şeyin anlamı buydu.

“Zaten her koşulda Jonas,” dedi Aktarıcı iç geçirerek. “Ben başaramam. Çok güçten düştüm. Artık renkleri görmediğimi biliyor musun?”

Jonas’ın içi sızladı. Aktarıcı’nın eline uzandı.

“Renkler sende,” dedi Aktarıcı. “Cesaret de öyle. Güç kazanmana da yardım edeceğim.”

“Bir yıl önce,” diye anımsattı Jonas, “daha yeni Oniki olduğumda ve ilk rengi görmeye başladığımda, başlangıcın sizin için farklı olduğunu ama bunu anlayamayacağımı söylemişsiniz.”

Aktarıcı’nın yüzü aydınlandı. “Evet öyle. Ve biliyor musun Jonas, şimdiye kadarki tüm bilginle, anılarınınla, öğrendiklerinle *bala* anlayamazsın? Çünkü biraz bencillik yaptım. Sana hiç bundan aktarmadım. Sonuna kadar kendim için saklamak istedim bunu.”

“Neyi?”

“Küçük bir çocukken, senden daha gençken, hissetmeye başlamıştım bunu. Ama benim için öteyi görmek değildi, farklıydı. Öteyi *duymaktı* benim başıma gelen.

Jonas ne olduğunu anlamaya çalışarak kaşlarını çatı. “Ne duymuştunuz?”

“Müzik,” dedi Aktarıcı gülümseyerek. “Gerçekten harika bir şey duymaya başlamıştım. Müzik deniyor buna. Gitmeden önce sana birazını vereceğim.”

Jonas kesin bir tavırla başını salladı. “Hayır Aktarıcı, sizin saklamanızı, ben gittiğimde sizde kalmasını istiyorum” dedi.

Jonas ertesi sabah evine gitti, anne ve babasını neşeyle selamladı ve akşamının ne kadar yoğun ve keyifli geçtiği konusunda rahatlıkla yalan söyledi.

Babası da gülümsedi; o da bir önceki yoğun ve keyifli günü hakkında rahatlıkla yalan söyledi.

Okulda derslerini yaparken Jonas planı gözden geçiriyordu aklından. Şaşırtıcı biçimde basit görünüyordu. Jonas ve Aktarıcı gece geç saatlere kadar defalarca üstünden geçmişlerdi.

Önlerindeki iki hafta boyunca Aralık Töreni yaklaşırken, Aktarıcı cesaret ve güçlülükle ilgili verebileceği kadar çok

anayı Jonas'a aktaracaktı. Her ikisinin de varlığından emin olduğu Başka Yer'i bulabilmek için Jonas'ın buna gereksinimi olacaktı. Bunun zor bir yolculuk olacağını biliyorlardı.

Törenden önceki gece yarısı, Jonas gizlice evden ayrılacaktı. Planın muhtemelen en tehlikeli kısmı buydu, çünkü resmi görevi olmayan bir yurttaşın gece evden ayrılması ana kurallardan birinin çiğnenmesiydi.

"Gece yarısı ayrılırim," dedi Jonas. "Yiyecek Toplayıcıları akşam yemeği artıklarını toplamayı bitirmiş olur ve Yol Bakım Ekipleri çalışmaya o kadar erken başlamaz. Böylece beni görececek birileri olmaz, tabi acil bir iş için dışarıda kimse yoksa."

"Görülürsen ne yapman gerektiğini bilmiyorum, Jonas," dedi Aktarıcı. "Her tür kaçış anım var elbette. Tarih boyunca insanlar berbat şeylerden kaçmış. Ama her durum özeldir. Buna benzer bir durumun anısı yok."

"Dikkatli olurum," dedi Jonas. "Kimse görmez beni."

"Eğitim gören Toplayıcı olarak, şimdiden çok saygın bir konumun var. Bu nedenle sorgulanırken çok üstüne geleceklerini sanmıyorum."

"Toplayıcı'ya çok önemli bir haber götürdüğümü söylerim. O saatte dışarda olmamın tümüyle sizin suçunuz olduğunu söylerim," diye dalga geçti Jonas.

Her ikisi de hafif bir gerginlikle güldü. Ama Jonas, görülmeden evden süzülebileceğinden emindi. Yanında fazladan bir takım giysi taşıyacaktı. Sessizce bisikletini ırmak kıyısına götürecek ve katlanmış giysilerinin yanında çalılıkların içine saklayarak bırakacaktı onu.

Sonra karanlıkta yürüyerek Ek Bina'ya gelecekti.

"Gece görevlisi yok," diye açıkladı Aktarıcı. "Kapıyı açık bırakırım. Sen odaya süzülüverirsin. Ben seni bekliyor olacağım."

Anne ve babası uyandıklarında, gittiğini fark edeceklerdi. Ama bisikletiyle ırmak kıyısında erken bir sabah gezintisine çıktığını, Tören için geri döneceğini bildiren neşeli bir not da bulacaklardı Jonas'ın yatağında.

Anne ve babası tedirgin olsa da telaşlanmayacaktı. Düşüncesizlik ettiğini sanacaklar ve daha sonra cezalandırmayı düşüneceklerdi.

Kızgınlıkları artarak onu bekleyecekler, sonunda Lily'yi Tören'e onsuz götürmek zorunda kalacaklardı.

"Yine de kimseye bir şey söylemezler," dedi Jonas, oldukça emindi. "Benim kabalığımıza dikkat çekmezler, çünkü bu onların anne ve babalığının hatasını gösterir. Hem her koşulda herkes Törenle öyle meşgul olacak ki orada olmadığımı fark etmeyecekler bile. Artık Oniki olduğuma ve eğitim gördüğüme göre, yaş grubumla oturmam gerekmiyor. Asher annem ve babamla ya da sizinle olduğumu düşünür..."

"Annen ve baban da Asher'la ya da benimle olduğunu..."

Jonas omuz silkti. "Orada olmadığımı anlamaları biraz zaman alacak."

"Sen ve ben de o zamana kadar çoktan yola koyulmuş olacağız."

Sabahın erken saatinde Aktarıcı Spiker'den bir araç ve sürücü isteyecekti. Sık sık diğer toplulukların ziyaretine gider, onların Yaşlılarıyla görüşürdü. Sorumlulukları tüm çevre bölgeleri kapsıyordu. Böylece bu olağandışı bir girişim olmayacaktı.

Normalde Aktarıcı Aralık Töreni'ne katılmazdı. Geçen yıl, Jonas'ın seçilmesine katkıda bulunduğu için hazır bulunmuştu. Ama yaşamı, genelde topluluğunkinden oldukça ayrıydı. Kimse yokluğuyla ya da uzakta olmak için o günü

seçmiş olmasıyla ilgili yorumda bulunmazdı.

Araç ve sürücü geldiğinde, Aktarıcı sürücüyü kısa bir iş için gönderecekti. Sürücü yokken Aktarıcı Jonas'ın aracın bagajına saklanmasına yardım edecekti. Sonraki iki hafta boyunca kendi yemeklerinden ayıracağı bir yiyecek paketi hazırlayacaktı ona.

Tüm topluluğun bulunduğu Tören başladığında, Jonas ile Aktarıcı çoktan yola çıkmış olacaktı.

Öğleden önce Jonas'ın yokluğu anlaşılacak ve ciddi bir kaygıya neden olacaktı. Tören kesintiye uğramayacaktı. Bu tür bir kesinti düşünülemezdi bile. Ama topluluğa arama ekibi gönderilecekti.

Bisikleti ve giysileri bulunana kadar Aktarıcı dönmüş olacaktı. Jonas ise o sırada, kendi başına Başka Yer'e doğru yolculuğunu gerçekleştiriyor olacaktı.

Döndüğünde, Aktarıcı, topluluğu panik ve şaşkınlık içinde bulacaktı. Daha önce hiç karşılaşmadıkları bir durumla karşılaştıkları ve akıl alabilecekleri, avuntu bulabilecekleri hiç anıları olmadığı için, ne yapacaklarını bilemeyecek ve ondan yardım isteyeceklerdi.

Hala insanlarla dolu olan Toplantı Salonu'na gidecekti Aktarıcı. Ağır ağır sahneye yürüyecek ve dikkatlerini yönetmelerini isteyecekti insanlardan.

Ciddiyetle Jonas'ın ırmakta kaybolduğu duyurusunu yapacak ve hemen Yitim Töreni'ni başlatacaktı.

Yüksek sesle "Jonas, Jonas" diyeceklerdi, bir kez Caleb adını söyledikleri gibi. Törene Aktarıcı önderlik edecekti. Adını bir ağızdan giderek daha yavaş ve yumuşak bir sesle söyleyerek, Jonas'ın varlığının yaşamlarında silikleşmesine ve nihayet yok olmasına izin vereceklerdi. Varlığı önce yalnızca arada bir yinelenen bir fısıltıya dönüşecek, uzun günün sonunda ise, adı bir daha anılmamak üzere sonsuza

kadar yok olacaktı.

İlgileri, yeniden bunaltıcı bir iş olan, anıları kendilerinin taşımalarına dönecekti. Aktarıcı onlara yardım edecekti.

“Evet, size gereksinim duyacaklarını anlıyorum,” demişti Jonas, ayrıntılı konuşma ve planlamanın sonunda. “Ama benim de size ihtiyacım var. Lütfen benimle gelin.” Son kez yalvarırken bile alacağı yanıtı biliyordu.

“Topluluğun değişmesine ve bütünleşmesine yardım ettiğimde işim bitecek,” diye yanıtladı Aktarıcı şefkatle.

“Sana minnettarım Jonas. Sen olmasaydın, değişimi gerçekleştirme yolunu bulamazdım. Ama artık görevin kaçmak. Benim görevim de burada kalmak.”

“Benimle olmak *istemi*yormusunuz, Aktarıcı?” diye sordu üzüntüyle Jonas.

Aktarıcı kucakladı onu. “Seni seviyorum Jonas,” dedi. “Ama gitmem gereken başka bir yer var. Buradaki işim bittiğinde, kızım ile birlikte olmak istiyorum.”

Jonas yüzünü asmış yere bakıyordu. Birden başını kaldırdı şaşkınlıkla. “Bir kızınız olduğunı bilmiyordum Aktarıcı! Eşiniz olduğunı söylemişsiniz. Ama kızınızı hiç bilmiyordum.”

Aktarıcı gülümsedi ve başını salladı. Birlikte oldukları uzun aylar boyunca, Jonas ilk kez gerçekten mutlu gördü onu.

“Adı Rosemary idi,” dedi Aktarıcı.

YİRMİ BİR

İşe yarayabilirdi. Gün boyunca Jonas kendisine defalarca yapabileceklerini söyleyip durmuştu.

Ama o akşam her şey değişti. O kadar özenle düşündükleri şeylerin tümü, her şey dağıldı.

Jonas'ın o akşam kaçması gerekti. Gökyüzü kararıp topluluk sessizliğe gömüldükten kısa bir süre sonra evden ayrıldı. Bu çok tehlikeliydi, çünkü çalışma ekipleri hala ortalıktaydı. Yine de sinerek ve sessizce ilerledi, gölgelere sığınıyor, kararmış evlerin önünden ve boş Ana Meydan'dan ırmağa doğru yaklaşıyordu. Meydanın arkasında, yanındaki Ek Bina'yla birlikte Yaşlılar Evi'nin gökyüzüne uzanan silüeti görölüyordu. Ama orada duramazdı. Zamanı yoktu. Her dakika değerliydi şimdi ve her dakika onu topluluktan uzaklaştırmalıydı.

Bisikletinin üzerinde kamburunu çıkarmış, düzenli biçimde pedal çevirerek ırmağa ulaşmıştı. Aşağıdaki karanlık, çalkantılı suyu görebiliyordu. Topluluğu arkada bırakmış olmaktan ne korku ne pişmanlık duyduğunu hayretle fark etti. Ama en yakın arkadaşını geride bıraktığı için çok derin bir üzüntü duyuyordu. Kaçması çok tehlikeli olduğu için tümüyle sessiz olması gerektiğini biliyordu, ama aklıyla ve yüreğiyle geriye doğru seslendi; öteyi duyma yeteneğiyle Aktarıcı'nın veda edişini duymuş olmasını umdu.

O akşam yemeğinde olmuştı olay. Aile birimi birlikte yemek yiyordu. Gün içinde olanlarla ilgili Lily gevezelik ediyor, anne ve babası alışılmış yorumlarda (yalan olduğunu biliyordu Jonas) bulunuyorlardı. Yanlarında Gabriel yerde mutlulukla oynuyor, bebek dilinde anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Evden uzakta geçirdiği beklenmedik geceden sonra, tekrar görmekten memnun olduğu Jonas'a arada bir neşeyle bakıyordu.

Baba ufaklığa doğru eğildi. "Zevkini çıkar küçük bey," dedi. "Bu ziyaretçi olarak son gecen."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jonas.

Baba düş kırıklığıyla içini çekti. "Biliyorsun bu sabah geldiğinde burada yoktu, çünkü geceyi Bakım Merkezi'nde geçirdi. Sen yokken denemek için iyi bir fırsat olduğunu düşündük. Öyle derin uyuyordu ki."

"İyi gitmemiş mi?" diye sordu Anne anlayışla.

Baba anlamlı bir kahkaha attı. "Bu laf hafif kaçır. Felaketmiş. Tüm gece ağlamış. Gece ekibi başa çıkamamış. Ben işe gidene kadar *tam* anlamıyla bitkin düşmüşler."

"Gabe; seni yaramaz seni," dedi Lily, şakacıktan azarlar gibi yerde debelenen küçük çocuğu.

"Böylece bir karar vermemiz gerektiği ortaya çıktı. Bu öğleden sonraki toplantıda, *ben* bile Gabriel'in topluluktan çıkarılması için oy verdim," diye devam etti Baba.

Jonas çatalını bırakıp babasına baktı. "Topluluktan çıkarılması mı?"

Baba başını salladı. "Elimizden gelen her şeyi yaptık, değil mi?"

"Evet yaptık," diye onayladı Anne.

Lily de onaylayarak başını salladı.

Jonas tümüyle sakin tutmaya çalıştığı bir sesle, "Ne zaman topluluktan çıkarılacak?" diye sordu.

“Yarın sabah ilk iş olarak. Adlandırma Töreni için hazırlıklara başlamamız gerekiyor. Bu nedenle bunu hemen halledelim diye düşündük.”

“Yarın sabah sana güle güle diyeceğiz, Gabe,” dedi Baba, en tatlı melodik sesiyle.

Jonas ırmağın öbür kıyısına ulaştı, kısa bir süreliğine durdu ve geriye baktı. Tüm yaşamının geçtiği topluluk, şimdi uyuyordu ve ardında kalmıştı. Şafak söktüğünde şimdiye kadar her zaman sürdürdüğü düzenli, disiplinli yaşamı on-suz devam edecekti yine. Beklenmedik ya da uygunsuz ya da sıradışı hiçbir şeyin gerçekleşmediği o yaşam. Rengi, acısı ve geçmişi olmayan yaşam.

Ayaklarıyla pedallara kuvvetle bastırarak, yol boyunca bisikletini sürmeye devam etti. Geriye bakmak için zaman harcamak güvenli değildi. Şimdiye kadar çiğnediği kuralları düşündü; yakalanırsa lanetlenmesine yetecek kadar çok olmuştu.

Öncelikle, gece evinden çıkmıştı. Önemli bir kuralı çiğnemişti.

İkinci olarak, topluluktan yemek aşırırmıştı; aldıkları, toplanmak üzere konut kapılarının eşiklerine bırakılan artıklar bile olsa, ciddi bir suçtu bu.

Üçüncüsü, babasının bisikletini çalmıştı. Karanlıkta bisiklet parkının yanında dikilirken bir an duraksamıştı; babasına ait hiçbir şeyi istememenin yanı sıra, kendisinininkine o kadar alışıkken daha büyük bir bisikleti rahatlıkla sürüp süremeyeceğinden de emin değildi.

Ama böylesi gerekliydi, çünkü çocuk koltuğu o bisikletin arkasına takılıydı.

Ve Gabriel'i de almıştı.

Bisikletini sürerken, minik başın hafifçe kendine çarparak sırtına dokunuşunu hissedebiliyordu. Kemeriyile koltuğuna bağlanmış olan Gabriel, derin derin uyuyordu. Evden ayrılmadan önce ellerini Gabe'in sırtına dayamış, aktarabileceği en rahatlatıcı anıyı aktarmıştı ona; uzaklarda bir adada gece vakti palmiye ağaçlarının altında ağır ağır sallanan bir hamak ve yakınındaki kumsala çarpan dingin suların ritmik, neredeyse insanı hipnotize eden sesi. Anı ondan bebeğe doğru akarken, Gabe'in uykusunun rahatlayıp derinleştiğini hissetmişti. Jonas onu beşiğinden kaldırıp yavaşça oturağına yerleştirdiğinde, çıt çıkarmamıştı.

Kaçışı fark edilene kadar gecenin kalan bölümü ona aitti, biliyordu. Bu yüzden gayretle, kesintisiz sürüyordu bisikletini; dakikalar ve kilometreler geçse de kendine yorulma hakkı tanımıyordu. Aktarıcı'yla birlikte bel bağladığı, güçlülük ve cesaret anılarını almaya zamanı olmamıştı. Bu yüzden elindekilere güveniyor ve bunların yeterli olmasını diliyordu.

Konutları kararmış olan civar toplulukların etrafından geçti. Giderek toplulukların arasındaki mesafeler uzuyor, boş yollarda geçen süreler artıyordu. İlk başta bacakları ağrıyordu, sonra zaman geçtikçe uyuştular.

Gün doğduğunda, Gabriel kıpırdanmaya başladı. Boş bir alandaydılar; yolun her iki yanındaki tarlalar yer yer ağaç kümeleriyle örtülüydü. Bir ırmak gördü ve tümsekli çayırda ki tekerlek izlerinden ırmağı yöneldi. Artık cin gibi uyanmış olan Gabriel, bisiklet onu hoplattıkça kıkırdıyordu.

Jonas Gabriel'in kemerini çözdü, bisikletten indirdi ve keyif içinde çimleri, çer çöpü inceleyişini izledi. Yoğun çalılıkların arasına bisikletini gizledi dikkatle.

"Sabah kahvaltısı Gabe!" Yiyeceklerin bir kısmını paketten çıkararak bebekle birlikte yedi. Sonra yanında getirdiği

kaba ırmaktan su doldurup, içmesi için Gabriel'e uzattı. Kendisi de hararetle içti suyunu, ırmak kenarında oturup bebeğin oynayışını izledi.

Yorulmuştu. Kaslarını dinlendirmek ve bisiklet üzerinde geçireceği uzun saatlere hazırlanmak için uyuması gerektiğini biliyordu. Gün ışığında yolculuk yapması güvenli olmazdı.

Ağaçların derinliğine gizlenmiş bir yer bulunca, bebeği götürdü, Gabriel'i kollarına alarak uzandı yere. Gabe gıdıklanmalar ve kahkahalar arasında evde yaptıkları türden bir boğuşmaca oyunuymuşcasına neşeyle debelendi.

"Üzgünüm Gabe," dedi Jonas. "Biliyorum sabah ve sen daha yeni uyandın. Ama şimdi uyumamız gerek."

Küçük gövdesine sıkıca sarılarak minik sırtını ovaladı. Rahatlatıcı bir tonda mırıldandı Gabriel'e. Sonra ellerini sıkıca bastırıp derin, huzurlu bir yorgunluk anısı aktardı. Bir saniye sonra Gabriel'in başı sallanıp, Jonas'ın göğsüne düştü.

Kaçaklar ilk tehlikeli günlerini uyuyarak geçirdiler.

En korkutucu şey uçaklardı. Şimdiye kadar günler geçmişti; Jonas artık kaç gün olduğunu bilmiyordu. Yolculukları otomatikleşmişti; gündüzleri çalıların ya da ağaçların altında gizlenerek uyuyorlardı; su buluyorlardı, arazide bulduklarını da ekleyerek yiyecek kııntılarını dikkatle bölüyorlardı. Ve geceleri bisikletin üzerinde, sonsuz görünen yolları aşıyorlardı.

Bacak kasları gergindi artık. Uyumaya çekildiğinde ağıyorlardı. Ama daha güçlüydüler ve dinlenmek için daha az duruyordu şimdi. Bazen duraklayıp kısa bir egzersiz için Gabriel'i kaldırıyor ve karanlıkta birlikte yol boyunca ya da tarlalarda koşuyorlardı. Ama döndüklerinde, itiraz etmeyen

ufaklığın koltuğunun kemerini hep yeniden bağlıyor ve bacakları dinlenmiş olarak yeniden biniyordu.

Böylece kendi gücü kendine yetiyordu. Vakit olsaydı Aktarıcı'nın ona vermiş olacağı güce ihtiyaç duymuyordu.

Ama uçaklar geldiğinde, daha fazla cesaret almış olmayı diliyordu.

Bunların arama uçakları olduğunu biliyordu. O kadar alçaktan uçuyorlardı ki, motorlarının gürültüsü onu uyandırıyor. Bazen gizlendikleri yerden dışarı bakarken, arama ekibinin yüzlerini görüyordu neredeyse.

Renk göremediklerini biliyordu. Bu yüzden tenlerinin, hatta Gabriel'in açık altın sarısı buklelerinin, renksiz yaprakların önünde gri lekelerden öte görünmediğini de biliyordu. Ama okuldaki bilim ve teknoloji çalışmalarında, arama uçaklarının, vücut ısınısını saptayan araçlar kullandığını ve çalılıkların içinde yumak olmuş iki kişiyi saptayabileceğini anımsıyordu.

Bu yüzden her uçak sesi duyduğunda, Gabriel'e uzanıp bir kısmını kendine ayırdığı kar anılarını aktarıyordu. Birlikte üşüyorlar, uçaklar gittiğinde, birbirlerine sarılıp tekrar uykuya dalana kadar titreşiyorlardı.

Bazen Gabriel'e anıları yönlendirirken, eskisinden daha yüzeysel ve biraz daha zayıf olduklarını hissediyordu Jonas. Umduğu, Aktarıcı'yla birlikte planladıkları da buydu. Topluluktan uzaklaştıkça, anıları yayacak ve geride kalan insanlara hırakacaktı. Ama şimdi uçaklar geldiğinde, onlara gerek duyarken, elinde kalan soğuk anılarına sıkı sıkı sarılıyor ve canlarını kurtarmak için kullanıyordu onları.

Genellikle uçaklar gündüzleri onlar gizlenmişken geliyordu. Ama geceleri yoldayken de tetikteydi, hep motor seslerine kulak kabartıyordu. Gabriel bile dinliyordu, bazen Jonas o korkutucu sesi duymadan, "Uçak! Uçak!" diye ba-

ğırıyordu. Arada bir yaptıkları gibi uçak arama ekibi onlar yoldayken geldiğinde, Jonas en yakın ağaca ya da çalılığa fırlıyor, yere yatıp kendinin ve Gabriel'in üşümesini sağlıyordu. Ama bazen korkutucu biçimde çok yakından gelen bir çağrı duyuyordu.

Geceleri artık, toplulukların çok geride kaldığı ve civarlarında ya da önlerinde insan yerleşimi izlerinin görülmediği ıssız alanlarda pedal çevirirken, motor seslerini duyduğunda, en yakın saklanma yerini bulmak için gözlerini açık tutuyordu.

Ama uçakların sıklığı azaldı. Daha az geliyor ve geldiklerinde de sanki arama gelişigüzel hale gelmiş ve artık umut kalmamış gibi daha yavaş uçuyorlardı. Sonunda tam bir gün ve gece boyunca hiç gelmediler.

YİRMİ İKİ

Artık manzara değişıyordu. İlk başta anlaşılması zor, inceden bir değişimdi. Yollar daha dar ve tümsekliydi; yol ekipleri tarafından bakılmadığı açıktı. Ön tekerlek taşların ve izlerin üzerinden geçerken yalpaladıa, bisiklet üstünde dengeyi sağlamak güç olmaya başlamıştı artık.

Bir gece taşa çarpmamak için yaptığı ani frenle fırlayarak düştü Jonas. İçgüdüsel olarak Gabriel'i yakaladı. Bisiklet yana devrildiğinde, koltuğuna sıkıca bağlanmış olan ocuk incinmemiş, yalnızca korkmuştu. Ama Jonas'ın bileği burkulmuştu, dizleri sıyrılmıştı ve yırtık pantolonundan kan sızıyordu. Acı içinde kalkıp bisikletini doğrulttu ve Gabe'i sakinleştirdi.

Yavaş yavaş gün ışığında bisiklet sürmeye başladı. Geçmişte kalmış gibi görünen arama ekiplerine duyduğu korkuyu unutmuştu. Ama artık yeni korkular vardı; bu yabancı doğa, gizli, bilinmedik tehlikeler saklıyordu.

Ağaçların sayısı arttı. Yolun yanındaki ormanlar gizemli bir karanlık ve yoğunluk içindeydiler. Artık daha sık ırmak görüyorlar ve su içmek için daha çok duruyorlardı. Jonas açık yarayı ovalarken, irkilerek incinmiş dizlerini dikkatle yıkadı. Şişmiş bileğinin dinmeyen ağrısı, yol kenarındaki derelerde güröldeyen soğuk suda sık sık yıkadıa rahatlıyordu.

Gabriel'in güvenliğinin, tümüyle onun gücünün sürekliliğine bağlı olduğunu yeni yeni fark ediyordu.

İlk şelalelerini ve ilk kez vahşi doğayı gördüler.

“Uçak! Uçak!” diye bağırdı Gabriel. Jonas günlerdir uçak görmemiş ve o anda uçak motorunun sesini duymuyor olsa da, çabucak ağaçlara doğru yöneldi. Bisikleti çalılıklarda durdurup Gabe’i yakalamak için döndüğünde, gökyüzünü işaret eden küçük tombul parmağı gördü.

Korkuyla başını kaldırdı, ama hiç de uçağa benzemiyordu bu. Daha önce hiç görmemiş olsa da silinmekte olan anılardan tanıdı. Aktarıcı sıklıkla vermişti ona, bu bir kuştı.

Kısa bir süre sonra, yol boyunca tepelerinde bağrışarak uçuşan birçok kuş oldu. Geyik gördüler. Bir kez de Jonas’ın adını bilmediği, kalın kuyruklu, kızıl-kahve renkli küçük bir yaratıkla karşılaştılar, merakla ve korkusuzca yolun yanından onlara bakıyordu. Bisikletini yavaşlattı ve yaratık arkasını dönüp ağaçların içinde kaybolana dek göz göze bakiştılar.

Bunların tümü onun için yeniydi. Aynılık’ta geçen, her şeyin öngörülebildiği bir yaşamdan sonra, yolun her kıvrımında kendilerini bekleyen sürprizlerle şaşkına dönmüştü Jonas. Vahşi çiçeklere hayranlıkla bakmak, yakınlardaki yeni bir kuşun şakımasını zevkle dinlemek ya da yalnızca rüzgarın ağaçlardaki yaprakları kımıldatmasını izlemek için birçok kez bisikletini yavaşlattı. Toplulukta geçirdiği on iki yıl boyunca, hiç bu tür küçük mutluluk anları yaşamamıştı.

Ama umutsuz bir korku da içinde birikmeye başlıyordu. Yeni korkularının en şiddetlisi açlıktan ölmeleri idi. Artık ekili tarlaları geride bıraktıkları için, yiyecek bulmaları neredeyse olanaksızdı. Son tarımsal bölgeden ayırdıkları küçük patates ve havuç stoklarını tüketmişlerdi. Şimdi sürekli açtılar.

Jonas ırmak kenarında diz çöktü ve başarısızlıkla elleriyle balık tutmaya çalıştı. Hayal kırıklığına uğradığı için yararsız olduğunu bilse de suya taş fırlattı. Sonunda umutsuzluk içinde Gabriel'in battaniyesinden çözdüğü iplikleri kıvrık bir sopanın çevresinde örerek iğreti bir ağ yaptı.

Sayısız denemeden sonra, ağda iki tane gümüş gibi balık zıplıyordu. Jonas sivri bir taşla vurarak, sistemli bir çalışmayla onları parçalara ayırdı. Çiğ parçaları Gabriel'le birlikte yedi. Biraz böğürtlen yediler ve kuş tutmayı denedilerse de başaramadılar.

Gece Gabriel yanında uyurken, Jonas açlıktan kıvranarak uyanık yatıyor ve yemeklerin her gün, her eve dağıtıldığı topluluktaki yaşamını anımsıyordu. Yemekleri yeniden canlandırmak için zayıflayan bellek gücünü kullanmayı deneyerek, ancak kısa, boşuna umutlandıran parçalar yakalayabildi: kocaman kızarmış et ziyafetlerini, yoğun kremalı pastaların sunulduğu doğum günü partilerini, güneşin ısıttığı ağaçlardan damlayan ve toplanıp yenilen harika meyvaları anımsadı.

Ama anı görüntüleri bittiğinde, yine sinsice içini kemiren ve acı veren boşlukla baş başa kaldı. Jonas birden, yanlış kullandığı bir deyim yüzünden cezalandırıldığı çocukluk dönemini buruklukla anımsadı. Deyim 'açlıktan ölmek'ti. "Hiç de açlıktan ölmüyorsun," denmişti ona. "Asla da açlıktan ölmeyeceksin."

Şimdi ölüyordu açlıktan. Toplulukta kalsaydı böyle olmayacaktı. Bu bu kadar basitti. Bir zamanlar seçim yapabilmeye hasretti. Sonunda seçim yaptığında yanlış şeyi, ayrılmayı seçmişti. Ve şimdi açlıktan ölüyordu.

Ama kalsaydı...

Düşünceleri durmak bilmiyordu. Kalsaydı başka açılardan açlık çekecekti. Duyguların, rengin, sevginin açlığını

çektığı bir yaşam sürecekti.

Ya Gabriel? Gabriel için yaşam hiç olmayacaktı bile. Yani aslında bir seçim hakları yoktu.

Jonas yiyecek sıkıntısı yüzünden zayıfladıkça, bisikleti sürmek savaş haline dönüşüyordu. Aynı zamanda uzun zamandır görmeye can attığı bir şeyle karşılaşılıyordu: tepelerdi bunlar. Burkulmuş bileği, neredeyse artık gücünü aşan bir çabayla pedalları aşağı iterken, zonkluyordu.

Hava durumu da değişiyordu. İki gün boyunca yağmur yağdı. Anılarda sıklıkla yaşadığı bir deneyim olsa da, Jonas hiç yağmur görmemişti. O yağmurlardan hoşlanmış, yaşadığı yeni duygudan keyif duymuştu, ama bu farklıydı. O ve Gabriel üşümüş ve ıslanmıştı. Arada bir arkasından güneş çıksa da, kurumaları zor oluyordu.

Gabriel bu uzun korkutucu yolculuk boyunca hiç ağlamamıştı. Artık ağlıyordu ama. Aç olduğu için, üşüdüğü için ve çok zayıf düştüğü için ağlıyordu. Jonas da aynı nedenlerle ağladı, ama bir başka nedeni daha vardı. Gabriel'i kurtaramamaktan korktuğu için gözyaşı döküyordu. Artık kendisi için endişelenmiyordu.

YİRMİ ÜÇ

Jonas hedefe giderek daha çok yaklaştığını, önlerindeki gece kadar yakınlarında olduğunu hissediyordu. Duyulardan hiçbirini bunu doğrulamıyordu ama. Dar virajlarla uzanan sonsuz yol dışında hiçbir şey görmüyordu önünde. Hiçbir ses gelmiyordu uzaktan.

Yine de hissediyordu: Başka Yer'in uzak olmadığını hissediyordu. Ama ulaşabileceğine ilişkin çok az umut kalmıştı içinde. Ayaza çekmiş hava beyaz bir girdapla bulanıp yoğunlaştığında, umudu daha da azaldı.

İncecik battaniyesine sarılmış Gabriel, küçük koltuğunda sessizce büzülmüş titriyordu. Jonas bitkinlikle bisikletini durdurdu, çocuğu indirdi ve içi acıyarak Gabe'in ne kadar üşümüş ve zayıflamış olduğunu fark etti.

Uyuşmuş ayaklarının çevresinde yığılan dondurucu tümseğe basarak kendi önlüğünü açtı, Gabriel'i çıplak göğsüne dayadı ve kirli yırtık battaniyeyi her ikisinin de çevresine doladı. Gabriel dermansızca ona süründü ve çevrelerini örten sessizlik içinde kısa mızırdanışı duyuldu.

Maddenin kendisi kadar bulanık, neredeyse unutulmuş bir algılamayla, bu beyazlığın ne olduğunu anımsadı Jonas. "Bu kar, Gabe," diye fısıldadı Jonas. "*Kar taneleri*. Gökyüzünden yağıyorlar ve çok güzeller."

Bir zamanlar çok meraklı ve uyanık olan çocuktan hiç tepki gelmedi. Jonas alacakaranlıkta göğsüne yaslanmış küçük başa baktı. Gabriel'in kıvrık saçları matlaşmış, keçe

gibi olmuştı. Solgun yanaklarındaki tozlar, gözyaşlarıyla yol yol olmuştı. Gözleri kapalıydı. Jonas bakarken, bir kar tanesi savrulup titreşen küçük kirpiklerine takılı kaldı bir an.

Yorgunlukla yeniden bisikletine bindi. Önlerinde dik bir tepe görünüyordu hayal meyal. En iyi koşullarda bile tepeye tırmanmak güç ve zorlayıcı bir yolculukken, şimdi hızla derinleşen kar, dar yolu kapatıp tırmanışı olanaksızlaştırmıştı. Uyuşmuş, bitkin ayaklarıyla pedallara bastırırken, ön tekerlek belli belirsiz ileri gitti. Ama bisiklet durdu. Hareket etmiyordu.

İnip kara yan devrilmesini izledi bisikletin. Bir an kendisinin de yanına yığılıp Gabriel'le birlikte karın yumuşaklığına, gecenin karanlığına ve uykunun sıcak rahatlığına teslim olmalarının ne kadar kolay olduğunu düşündü.

Ama bunca yolu gelmişti. Devam etmeyi denemeliydi.

Anılar, kendi korumasından, topluluğun insanlarına dönmek üzere kaçarak, geride kalmışlardı artık. Hiç arda kalan olmuş muydu? En son sıcaklık parçasına tutunabilir miydi? Aktarmak için hala gücü var mıydı? Gabriel hala Toplayabilir miydi?

Ellerini Gabe'in sırtına dayadı ve güneş ışığını hatırlamaya çalıştı. Bir an hiçbir şey gelmiyormuş gibi geldi, sanki gücü tümüyle bitmişti. Sonra kısacık bir süre anıyı kendine saklamak, güneş ışığıyla yıkanmak istediğini hissetti, başka hiç kimsenin ya da bir şeyin yükü üzerinde olmadan.

Ama o an geçer geçmez, sevmek için kendine kalan tek kişiyle sıcaklığı paylaşma telaşı, ihtiyacı ve tutkulu özlemini duydu. Acıtırçasına çabalayarak sıcaklık anısını, kollarında titreyen zayıf gövdeye yönlendirdi.

Gabriel kıpırdandı. Bir anlığına göz kamaştıran karın içinde birbirlerini sarılmış duran ikisi de sıcaklıkla yıkandı

ve güçlerini yeniledi.

Jonas tepeye yürümeye başladı.

Anı, acı verircesine kısaydı. Bittiğinde ve tekrar üşümeye başladıklarında, birkaç metre ancak sürüklenebilmişlerdi.

Ama şimdi zihni uyanıktı. O kadar kısa bir süre için de olsa ısınmış olması, rehabetini, teslimiyetini silkelemiş ve canlı kalma azmini yeniden kazandırmıştı. Artık hissedemediği ayaklarının üzerinde daha hızla yürümeye başladı. Ama tepe acımasızca sarptı; kar ve kendi güçsüzlüğü engelliyordu onu. Sendeleyip öne düştüğünde, çok fazla yol alamamıştı.

Kalkamayan Jonas dizlerinin üzerinde ikinci kez denedi. Bilinci başka bir sıcak anı kırıntısına sarıldı ve umutsuzca onu orada tutmayı, büyütmeyi ve Gabriel'e iletmeyi denedi. Morali ve gücü anlık sıcaklıkla arttı, ayağa kalktı. Tırmanmaya başladığında, Gabriel yine ona sokuldu.

Ama anı onu eskisinden de üşümüş bırakarak silikleşti.

Keşke kaçmadan önce Aktarıcı'dan daha fazla sıcaklık alabilme zamanı olsaydı! Belki şimdi ona daha fazlası kalmış olurdu. Ama keşkelerin bir yararı yoktu. Tümünüyle ayaklarını hareket ettirmeye, kendini ve Gabriel'i ısıtmaya ve ileri gitmeye yoğunlaşmalıydı artık.

Tırmandı, durdu ve elinde kalan tek anı kırıntısıyla, her ikisini de kısa bir süreliğine ısıttı.

Tepenin başı o kadar uzakta görünüyordu ki. Üstelik ardında ne olduğunu da bilmiyordu. Ama devam etmek dışında yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Kendini yukarı doğru sürükledi.

Sonunda zirveye doğru yaklaşırken, bir şey olmaya başladı. Daha çok ısınmadı; tersine daha uyuşmuş ve daha üşümüş hissediyordu. Daha az yorgun da değildi, adımları

kurşun gibiydi ve donan, bitkin bacaklarını güçlükle hareket ettirebiliyordu.

Ama birden mutlu hissetmeye başladı kendini. Neşeli anlarını anımsamaya başladı. Anne ve babasını, kızkardeşini anımsadı. Arkadaşları Asher ve Fiona geldi aklına. Aktarıcı'yı düşündü.

Aniden neşeli anılar akınına tutulmuştu.

Tepenin doruğuna ulaşmıştı. Karla kaplı ayaklarının altındaki zeminin düzleştiğini hissediyordu. Artık yokuş yukarı çıkmıyordu.

“Neredeyse geldik, Gabriel,” diye fısıldadı, nedenini bilmediği bir kesinlikle. “Burayı anımsıyorum, Gabe.” Bu doğruydu. Zayıf, insana y k olan bir anıyı yakalamak gibi değildi; farklıydı bu. Bu elinde tutabileceği bir şeydi. Kendine ait bir anıydı.

Gabriel'i kucakladı ve onu canlı tutmaya çalışarak enerjiyle ovaladı, ısıttı. Rüzgar bıçak gibi kesiyordu. Kar görüşünü engelleyen bir girdap yaratıyordu. Ama ileride bir yerde, köreltici o fırtınanın içinde, sıcaklığın ve ışığın olduğunu biliyordu.

Son gücünü ve yüreğinin derinlerindeki o özel bilgiyi kullanarak, Jonas tepenin başında onları bekleyen kızağı buldu. Uyuşmuş ellerinin yordamıyla ipi aradı.

Kendini kızağa yerleştirip Gabe'i sıkıca kucakladı. Tepe dikti ama kar toz gibi yumuşacıktı. Bu kez buz, düşme ve acı olmayacağını biliyordu. Donan vücudunda yüreği umutla çarpıyordu.

Kaymaya başladılar.

Jonas bilincini yitirdiğini hissediyor ve tüm varlığıyla, kendini kızağın üstünde dik tutmaya, Gabriel'i kavrayarak onu korumaya çabalıyordu. Kızağın ayakları karı yarıyordu. Son hedeflerine, her zaman kendisini beklediğini hissettiği,

geleceklerini ve geçmişlerini taşıyan Başka Yer'e götürecek düz çizgi üzerinde hızla giderlerken, rüzgar yüzünü kamçılıyordu.

Aşağıya, daha aşağıya doğru kayarak inerlerken, gözlerini açık tutmaya zorladı. Tüm görebildiği ışıklardı ve artık onları tanıyordu. Ailelerin anılarını oluşturup sakladıkları, sevgiyi yaşadıkları yerlerdeki ağaçlardan parıldayan kırmızı, mavi ve sarı ışıkların, odaların pencerelerinden geldiğini biliyordu.

Aşağı, daha aşağı, hızla, daha büyük hızla. Birden kesinlikle ve sevinçle, aşağıda, ileride onu ve bebeği beklediklerinin farkına vardı. İlk kez müzik olduğunu anladığı bir şey duydu. İnsanların şarkı söylediğini işitti.

Ardında, uçsuz bucaksız zaman ve mekanın ötesinde, terk ettiği o yerden de müzik seslerini işittiğini düşündü. Belki de yalnızca bir yankıydı bu.

LOIS LOWRY, tanınmış Anastasia Krupnik dizisiyle birlikte, genç yetişkinler için yazılmış yirmiden fazla kitabın yazarıdır. Aralarında Boston Globe-Horn Book Ödülü, Dorothy Carnfield Fisher Ödülü, California Genç Okuyucular Ödülü ve Mark Twain Ödülü olmak üzere sayısız ödül kazanmıştır. Ayrıca bu kitabı ve *Yıldızları Saymak* adlı romanıyla, Amerikan Çocuk Edebiyatına Yapılan En Değerli Katkı için verilen John Newbery ödülü de almıştır. Lois Lowry günlerini, Boston Beacon Hill'de bir apartman dairesi ile New Hampshire kırsal bölgesinde 1840 yılından kalma bir çiftlik evi arasında geçirmektedir.